virtual-project.eu

Shari Lapena

CINEVA CUNOSCUT

SHARI LAPENA

CINEVA CUNOSCUT

Original: *Someone We Know* (2019)

Traducere din engleză de:
DORA CONSTANTINOVICI

virtual-project.eu

3
TREI

2021

Prolog

Vineri, 29 septembrie

Stă în bucătărie și privește prin ferestrele mari din spate. Se întoarce spre mine – într-o fluturare de păr șaten, foarte des și văd confuzia, apoi frica instalată brusc în ochii săi căprui larg deschiși. Ea a evaluat deja situația, pericolul. Ne privim direct, ochi în ochi. Arată ca un animal frumos, speriat. Dar nu-mi pasă. Simt cum sunt cuprins de intensitatea furiei pure, necontrolate; nu mi-e deloc milă de ea.

Amândoi suntem conștienți de ciocanul din mâna mea. Timpul pare să încetinească. Ar trebui să se întâmple rapid, dar senzația e cu totul alta. Gura ei se deschide, gata să spună ceva. Dar nu mă interesează ce anume vrea să spună. Poate că avea de gând să țipe.

Fac un salt în față și o lovesc, brațul meu se mișcă fulgerător, iar ciocanul îi izbește cu putere fruntea. Lovitura produce un sunet sinistru, dar și un jet impresionant de sânge care țâșnește instantaneu. Apoi din gura ei nu mai iese decât un geamăt. Începe să cadă din picioare exact atunci când își ridică mâinile spre mine, de parcă ar implora milă. Sau poate că vrea să apuce ciocanul. Se clatină, ca o vită la abator, pe cale să se prăbușească. Acum capul ei este mai jos și lovesc din nou cu ciocanul, și mai puternic, de data asta mai sus, în creștet. Când balansez ciocanul încă o dată, am mai multă forță și vreau să termin ce-am început. Ea stă acum în genunchi, chircită și nu-i pot vedea fața. Cade apoi cu capul înainte, cu chipul în jos și rămâne nemișcată.

Stau deasupra ei și respir cu greutate, în timp ce din ciocanul pe care încă-l țin în mână sângele picură direct pe podea. Trebuie să fiu sigur că a murit, așa că o mai lovesc de câteva ori. Brațul mi-a obosit și respirația mi-e chinuită. Ciocanul este acoperit cu o pojghiță de sânge închegat, iar hainele mele sunt mânjite și ele cu sânge. Mă întind spre ea și o întorc pe spate. Un ochi este zdrobit. Celălalt e încă deschis, dar nu se mai vede nicio urmă de viață.

Luni, 2 octombrie

Aylesford, un oraș din regiunea Valea Hudson, statul New York, este o zonă cu multe locuri fermecătoare – de departe cel mai atractiv dintre ele îl reprezintă centrul istoric de-a lungul râului Hudson, cu cele două poduri maiestuoase care atrag privirile tuturor. Valea Hudson este, de altfel, renumită pentru frumusețea sa naturală și pentru faptul că, dacă traversezi râul, la doar o oră de mers cu mașina pe autostrăzi în mare parte bune, vei ajunge adânc în munții Catskills și în orășelele montane presărate printre aceștia. Gara din Aylesford are parcare generoasă și trenuri frecvente înspre și dinspre New York; poți să ajungi în Manhattan în mai puțin de două ore.

Pe scurt, este un loc agreabil în care să locuiești. Există desigur și probleme, așa cum sunt peste tot.

Robert Pierce intră în secția de poliție Aylesford – aflată într-o clădire nouă, modernă, din cărămidă și sticlă – și se apropie de recepție. Polițistul îmbrăcat în uniformă de la birou tastează ceva la un computer și îi aruncă o privire, cu mâna ridicată pentru a-i indica faptul că ceea ce face mai durează o secundă.

Ce ar spune un soț normal? Robert își drege glasul.

Polițistul își ridică ochii spre el.

— Imediat, doar un minut.

Robert îl așteaptă să termine ce-are de făcut la computer. Într-un final, polițistul îl întreabă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aș dori să raportez o persoană dispărută.

Polițistul îi acordă acum lui Robert toată atenția.

— Cine a dispărut?

— Soția mea. Amanda Pierce.

— Numele dumneavoastră?

— Robert Pierce.

— Când v-ați văzut ultima dată soția?

— Vineri dimineață, când pleca spre serviciu.

Își curăță gâtul din nou.

— De la birou urma să meargă să-și petreacă weekendul cu o prietenă. A plecat de la locul de muncă conform planului, dar nu s-a mai întors acasă noaptea trecută. Azi e deja luni și ea încă nu e acasă.

Ofițerul îi aruncă priviri iscoditoare. Robert simte cum roșește sub privirile cercetătoare ale omului. Știe cum pare ceea ce tocmai a spus, dar nu trebuie să se lase deranjat de situație. Trebuie să facă asta. Trebuie să-și raporteze soția dispărută.

— Ați încercat să o sunați?

Robert îl privește stupefiat. Îi vine să-l întrebe: *Crezi că sunt prost?* Dar n-o face. În schimb, spune cu vocea stinsă:

— Sigur că am încercat să o sun. De mai multe ori. Dar intră robotul și ea nu mă sună înapoi. Probabil și-a închis telefonul.

— Dar prietena?

— Ei bine, de asta sunt îngrijorat, recunoaște Robert, apoi ia o pauză neinspirată.

Ofițerul îl așteaptă să continue.

— Am sunat-o pe prietena ei, Caroline Lu și… spune că nu aveau planuri pentru acest weekend. Nu știe unde este Amanda.

Se lasă tăcerea, iar ofițerul zice:

— Înțeleg.

Se uită la Robert îngrijorat, de parcă i-ar fi milă de el. Lui Robert nu-i place.

— Ce bagaj avea? întreabă polițistul. O valiză? Pașaportul?

— Avea un bagaj pentru weekend, da, unul mic, doar pentru o noapte. Și poșeta ei. Eu… nu știu dacă și-a luat pașaportul. A spus că urma să parcheze la gară și să ia trenul spre Manhattan pentru un weekend de cumpărături cu Caroline. Dar primul lucru pe care l-am făcut de dimineață a fost să trec prin parcare și nu i-am văzut mașina acolo.

— Nu vreau să par insensibil, spune polițistul, dar… sunteți sigur că nu are pe altcineva? Și că vă minte în legătură cu asta? Adică, dacă a mințit despre un weekend petrecut cu prietena… poate că nu e, de fapt, chiar dispărută – adaugă el cu blândețe.

— Nu cred că ar face asta. Mi-ar mărturisi. Nu m-ar lăsa pur și simplu să aștept așa.

Știe că spunând asta pare încăpățânat.

— Vreau să o raportez dispărută, insistă el.

— Ați avut probleme acasă? Căsătoria e fără probleme? întreabă polițistul.

— E bine, da.

— Copii?

— Nu.

— În regulă. Permiteți-mi să notez toate aceste detalii și o descriere fizică și vom vedea ce putem face, spune polițistul reticent. Dar, sincer, pare că a plecat de bunăvoie. Probabil că se va întoarce. Oamenii pleacă de acasă tot timpul. Ați fi surprins.

Robert îl privește pe polițist cu răceală.

— Nici măcar nu aveți de gând să o căutați?

— Puteți să-mi spuneți care e adresa dumneavoastră, vă rog?

Unu

Sâmbătă, 14 octombrie

Olivia Sharpe stă în bucătăria ei, cu o ceașcă de cafea, și privește în gol prin ușile glisante de sticlă, către curtea din spate. E mijlocul lui octombrie, iar arțarul de lângă gardul din spate arată splendid, îmbrăcat în toate nuanțele frunzelor sale roșii, portocalii și galbene. Iarba încă mai este verde, dar restul grădinii a fost deja pregătit pentru iarnă; nu mai este mult până la primul îngheț, crede ea. Dar pentru moment se bucură de lumina gălbuie a soarelui, care trece prin curte și se strecoară, înclinându-se, în bucătăria ei imaculată. Sau încearcă. Este greu să te bucuri de orice atunci când clocotești în sinea ta.

Fiul ei, Raleigh, încă nu s-a trezit. Da, este sâmbătă, și el a fost la școală toată săptămâna, dar este ora două după-amiaza, iar faptul că el încă doarme o scoate din sărite. Își lasă cafeaua și se forțează să urce încă o dată pe scările acoperite cu covor, care duc spre etajul al doilea. Ezită în fața ușii dormitorului fiului ei, își amintește să nu țipe, apoi bate ușor și deschide ușa. Așa cum se aștepta, doarme dus. Capul lui încă este acoperit de pătura pe care și-a tras-o peste ultima dată când a intrat ea, acum o jumătate de oră. Știe foarte bine că urăște s-o audă spunându-i să se trezească, dar nu e ca și cum s-ar trezi de bunăvoie, iar ea ce-ar trebui să facă, să-l lase să doarmă toată ziua? La sfârșit de săptămână îi place să-i permită puțină relaxare, dar pentru numele lui Dumnezeu, este deja după-masă.

— Raleigh, trezește-te. Este trecut de ora două.

Își urăște vocea tăioasă, dar consumă atât de multă energie tot încercând să-l convingă pe acest băiat să coboare din pat, încât e greu să-și ascundă iritarea.

El e neclintit. Ea rămâne nemișcată privindu-l de sus, simțind un amestec complicat de dragoste și frustrare. Este un băiat bun. E un elev inteligent, dar lipsit de motivație. Complet adorabil. Foarte leneș – nu doar că nu se trezește singur, dar nu-și face nici temele și n-o ajută nici la treburile din casă fără ca ea să-l împingă mereu de la spate. El îi spune că îi

urăște sâcâiala asta constantă. Ei bine, urăște și ea să fie sâcâitoare. Îi zice că dacă ar fi făcut de la bun început ceea ce i-a cerut, atunci ea nu ar fi fost nevoită să-i tot repete, însă el nu pare să înțeleagă. Se gândește că o fi de la vârstă, băieții de șaisprezece ani sunt crimă și pedeapsă. Speră că pe la optsprezece sau nouăsprezece ani cortexul lui prefrontal se va dezvolta mai mult și va fi mai activ, va începe să devină mai responsabil.

— Raleigh! Haide, trezește-te.

El nu se mișcă, nu pare conștient de existența ei, nici măcar un mormăit nu scoate. Observă că telefonul lui mobil e așezat cu ecranul în sus pe noptieră. Dacă nu se trezește, foarte bine, i-l va confisca. Își imaginează cum își va întinde mâna, va pipăi atent noptiera, apoi își va da așternuturile jos de pe cap. Înhață telefonul și iese din cameră, trântind ușa în urma ei. El va fi furios, dar și ea este furioasă. Se întoarce în bucătărie și pune telefonul pe blat. Ping. Un mesaj. Nu și-a băgat niciodată nasul în telefonul sau computerul fiului ei. Nu-i știe parolele, are încredere deplină în el. Dar acest mesaj este chiar în fața sa, n-are cum să nu-l observe.

Ai dat spargerea aseară?

Ea îngheață. Ce naiba înseamnă asta? Un alt ping.

Ai găsit ceva bun?

Stomacul i se întoarce pe dos.

Dă-mi mesaj când te trezești.

Ridică telefonul și se uită fix la el, așteptând un alt mesaj, dar nu se întâmplă nimic. Încearcă să-l deschidă, dar, desigur, este protejat de o parolă.

Fiul ei a fost plecat aseară, i-a spus că merge la un film. Cu un prieten, dar nu a zis cu care dintre ei.

Se întreabă ce să facă. Ar trebui oare să-l aștepte pe tatăl lui să se întoarcă de la magazinul de bricolaj? Sau ar trebui să-și confrunte fiul mai întâi? Se simte teribil de neliniștită. Este posibil ca Raleigh să fi intrat în belele? Nu-i vine să creadă. Este leneș, dar nu-i genul de copil care să intre în încurcături. Nu a mai avut niciodată probleme cu el. Are un cămin frumos, o viață confortabilă și doi părinți care îl iubesc. N-ar fi în stare să…

Dacă asta este exact ceea ce pare – tatăl lui va fi și el furios. Poate ar fi mai bine să vorbească întâi cu Raleigh.

Urcă scările în grabă, iar dragostea și frustrarea pe care le simțise înainte

sunt date imediat deoparte și înlocuite cu un amestec și mai complicat de furie cu teamă. Dă buzna în cameră cu telefonul strâns în pumn și îi smulge pătura de pe cap. El deschide ochii încă tulburi de somn; pare furios, ca un urs proaspăt trezit. Dar și ea e furioasă. Îi ține telefonul mobil în față.

— Ce ai făcut aseară, Raleigh? Și nu mă aburi că ai fost la film, pentru că nu cred așa ceva. Ar fi bine să-mi spui tot înainte să ajungă tatăl tău acasă.

Inima ei mai are puțin și iese din piept din cauza îngrijorării. *Oare ce-a făcut?*

* * *

Raleigh se uită în sus spre mama sa, care îl fixează, cu telefonul lui în mână. Ce naiba face cu telefonul lui? Ce tot zice? E iritat, dar încă pe jumătate adormit. Nu se poate trezi așa, instantaneu; are nevoie de timp ca să-și revină.

— Ce? reușește să îngaime într-un final.

E supărat pentru că a intrat peste el în timp ce încă dormea. Mereu încearcă să-l trezească. Își dorește ca toată lumea să-și facă programul în funcție de programul ei. Toți știu că mama lui este mai degrabă obsedată de control. Ar trebui să învețe să se relaxeze. Dar acum arată de parcă i-ar fi sărit mușchiul rău de tot. Îl privește într-un fel pe care nu-și amintește să-l mai fi văzut vreodată. Brusc se întreabă cât o fi ceasul, se întoarce spre radioul cu ceas – e ora două și cincisprezece minute. Mare lucru, n-a murit nimeni. Inima lui pare că a sărit o bătaie, în timp ce el își ține respirația. Ce știe mai exact? A reușit să intre în telefonul lui? Dar apoi își amintește că ea nu are parola și începe să respire din nou.

— Tocmai mă uitam la telefonul tău când ai primit un mesaj.

Raleigh se străduiește să se ridice, în timp ce creierul i se oprește pe loc. Rahat. Ce a văzut?

— Ia uită-te, spune ea și îi aruncă telefonul.

El butonează telefonul și vede mesajele blestemate de la Mark. Stă acolo holbându-se la ele, întrebându-se cum să iasă din situația asta. Îi este frică să-și privească mama în față.

— Raleigh, uită-te la mine, spune ea.

Zice asta mereu atunci când este extrem de furioasă. Se uită încet, în sus, spre ea. Acum e, în sfârșit, complet treaz.

— Ce înseamnă aceste mesaje?

— Ce mesaje? spune el făcând pe prostul și încercând să tragă de timp.

Dar știe că a fost prins. Mesajele sunt destul de clare. Cum de-a putut Mark să fie atât de prost? Se uită din nou la telefon; este mai ușor decât să privească chipul mamei sale. **Ai dat spargerea aseară? Ai găsit ceva bun?**

Începe să se panicheze. Creierul său nu poate inventa nimic destul de rapid și de plauzibil pentru a-și liniști mama. Tot ce poate spune este un disperat:

— Nu e ceea ce pare!

— Oh, ce bine că m-ai lămurit, spune mama lui cu cea mai sarcastică voce din lume. Pentru că ceea ce *pare* e că ai dat o spargere azi-noapte!

Vede o portiță de scăpare.

— Nu e ce-ți imaginezi. N-am *furat.*

Ea îi aruncă o privire furioasă și spune:

— Ar fi bine să-mi zici totul, Raleigh. Fără rahaturi.

Știe că nu poate ieși din asta negând. Este prins ca un șobolan într-o capcană, iar acum tot ce poate face este să mai reducă din daune.

— M-am strecurat în casa cuiva, dar nu ca să fur. A fost mai degrabă… doar să arunc un ochi prin casă, murmură el.

— Ai intrat pe bune în casa cuiva aseară? îl întreabă îngrozită mama. Nu pot să cred asta! Raleigh, ce-a fost în capul tău?

Își ridică mâinile în sus, exasperată.

— De ce naiba ai face asta?

Stă acolo pe pat, mut, pentru că nu știe cum să explice. O face pentru că îi provoacă o emoție, un fior, îi place să intre în casele altor persoane și să le pirateze computerele. Nu îndrăznește însă să-i spună asta. Ar trebui să fie fericită totuși că nu consumă droguri.

— A cui era casa? întreabă ea acum.

Mintea lui paralizează de tot. Nu poate să-i spună asta. Dacă îi zice în casa cui a fost noaptea trecută, ea o va lua razna complet. Gândul la consecințele acestui lucru este insuportabil.

— Nu știu, minte el.

— Ei bine, unde era?

— Nu-mi amintesc. Ce mai contează? Nu am luat nimic! Nici măcar nu vor afla că am fost acolo.

Mama lui își apleacă fața spre el și îi spune:

— Oh, vor afla, crede-mă!

O privește cu teamă.

— Ce vrei să spui?

— Te vei îmbrăca, apoi îmi vei arăta casa în care ai intrat, apoi vei bate la ușă și îți vei cere scuze.

— Nu pot, spune el cu disperare.

— Poți și chiar o vei face, zice ea. Indiferent că vrei sau nu. Începe să transpire.

— Mamă, nu pot. Te rog, nu mă obliga.

Ea îl privește bănuitoare.

— Ce-mi mai ascunzi? întreabă ea.

Dar chiar în acel moment aude cum se deschide ușa de la intrare și pe tatăl său fluierând în timp ce lasă cheile pe masa din hol. Inima lui Raleigh începe să bată tare și i se face rău. Se poate descurca cu mama lui, dar tatăl său – nu suportă să se gândească la cum va reacționa acesta. Nu a luat deloc în calcul acest lucru; nu s-a gândit niciodată că va fi prins. Fututu' de Mark.

— Ridică-te, acum! poruncește mama lui, smulgând și restul de așternuturi de pe el. Vom vorbi cu tata.

Transpiră tot în timp ce coboară scările, încă îmbrăcat în pijamale. Când intră în bucătărie, tatăl își ridică privirea surprins. Și-a dat seama, evident, din expresiile lor că ceva nu e în regulă. Fluieratul se oprește brusc.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

— Poate că ar fi mai bine să ne așezăm cu toții, spune mama, scoțând un scaun de sub masa din bucătărie.

— Raleigh are ceva să-ți spună, ceva ce n-o să-ți placă.

Toți se așază. Sunetul scaunelor care zgârie podeaua irită nervii sensibili ai lui Raleigh ca sunetul unghiilor pe o tablă de scris. Trebuie să mărturisească. Știe asta. Dar nu trebuie să le spună tot. Acum este mai treaz, lucid, mai capabil să gândească.

— Tată, îmi pare nespus de rău și știu că am greșit, începe el. Vocea îi tremură, dar crede că a început bine totuși. Fruntea tatălui său s-a întunecat însă deja, iar Raleigh se teme. Ezită.

— Ce naiba ai făcut, Raleigh?

Se uită spre tatăl lui, dar nu-și găsește cuvintele. Pentru o clipă, se simte complet paralizat.

— A spart casa cuiva, spune în cele din urmă mama lui.

— *Ce?*

Nu există nicio confuzie legată de șocul și furia din vocea tatălui său. Raleigh își lasă rapid privirile-n podea. Zice:

— Nu am *spart* nimic, m-am *strecurat* în casă.

— De ce dracu' ai făcut asta? întreabă tatăl.

Raleigh ridică din umeri, dar nu răspunde. Încă se uită în podea.

— Când?

Maică-sa îl atinge cu o mână pe umăr.

— Raleigh?

În cele din urmă, ridică totuși capul și se uită la tatăl său.

— Noaptea trecută.

Acesta îi întoarce privirile cu gura deschisă.

— Tu vrei să spui că în timp ce eram aici cu prietenii noștri la cină și tu ar fi trebuit să fii la cinematograf, de fapt te-ai strecurat în *casa* altcuiva?

Volumul vocii a tot crescut până când, spre sfârșitul întrebării, tatăl său țipă de-a binelea. Pentru o clipă, apoi se lasă liniștea. Aerul vibrează încărcat de tensiune.

— Ai fost singur sau a mai fost cineva cu tine?

— Singur, mormăie el.

— Deci nici măcar nu ne putem consola cu ideea că altcineva te-a convins să ai acest *comportament complet inacceptabil, criminal?*

Tot ce-și dorește Raleigh este să-și acopere urechile cu mâinile, să nu mai fie nevoit să-și audă tatăl urlând, dar știe că acest lucru mai rău l-ar ațâța. E conștient de gravitatea faptului că a acționat de unul singur.

— A cui era casa?

— Nu știu.

— Deci ce s-a întâmplat?

Tatăl său se uită scurt la mama lui, apoi privirile se întorc iar spre el.

— Ai fost prins?

Raleigh clatină din cap în timp ce mama lui spune:

— Nu. Am văzut un mesaj pe telefonul lui mobil. Raleigh, arată-i tatălui tău mesajele.

Raleigh deschide telefonul și i-l întinde, iar tatăl său se uită la ecran neîncrezător.

— Iisuse, Raleigh! Cum ai putut? Ai mai făcut asta și altă dată?

Un lucru e clar despre tatăl său – el știe exact ce întrebări să pună. Lucruri pe care mama lui, aflată sub influența șocului, nu s-a gândit să le

întrebe. Raleigh *a mai* făcut-o de câteva ori.

— Doar încă o dată, minte el, evitând să se uite în ochii tatălui său.

— Așadar, ai spart două case.

Dă din cap afirmativ.

— Mai știe cineva?

Raleigh clatină din cap.

— Bineînțeles că nu.

— *Bineînțeles că nu,* repetă sarcastic tatăl său.

Sarcasmul tatălui este de o mie de ori mai rău decât al mamei sale.

— Prietenul tău știe. Cine e?

— Mark. De la școală.

— Altcineva?

Raleigh clatină din cap reținut.

— Există vreun mod prin care ai putea fi descoperit? Camere de supraveghere?

Raleigh clatină din nou din cap și își ridică ochii spre tatăl său.

— Nu existau camere de securitate. Am verificat.

— Iisuse. Nu-mi vine să cred. Se presupune că asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nici măcar nu vor bănui că am fost acolo, spune Raleigh defensiv. Am fost foarte atent. I-am zis mamei deja – nu am luat nimic. N-am stricat nimic.

— Atunci ce făceai acolo?

— Nu știu. Doar mă uitam prin casă, presupun.

— *Doar mă uitam prin casă, presupun,* repetă tatăl său, ceea ce îl face pe Raleigh să se simtă de șase ani.

— La ce te uitai? La lenjeria de damă?

— Nu! strigă Raleigh, înroșindu-se puternic, jenat.

Doar nu e vreun pervers. Apoi mormăie reținut:

— Mă uitam în calculatoarele lor.

— *Dumnezeule mare,* strigă tatăl său, *ai intrat în computerele oamenilor?*

Raleigh încuviințează, simțindu-se îngrozitor. Tatăl său lovește masa și se ridică. Începe să se plimbe nervos prin bucătărie, uitându-se la Raleigh.

— Oamenii nu folosesc parole?

— Uneori le pot sparge, spune el, cu vocea tremurândă.

— Și ce făceai în timp ce te uitai așa, din curiozitate, prin calculatoarele

personale ale oamenilor?

— Păi…

Și totul se întâmplă foarte rapid. Își simte gura cum se strâmbă în timp ce încearcă să nu plângă.

— Tot ce am făcut a fost să trimit niște farse din contul de e-mail al cuiva.

Și apoi, în mod complet neașteptat, izbucnește în lacrimi.

Doi

Olivia cântărește situația. Paul este mai furios decât l-a văzut vreodată. Și are dreptate. Raleigh nu a făcut niciodată nimic asemănător, nici pe departe. Știe că o mare parte a furiei este din cauza fricii. Își pierd controlul asupra fiului lor de șaisprezece ani? De ce a făcut asta? Nu e chiar o nimica toată. L-au crescut pe Raleigh astfel încât să poată deosebi binele de rău. Deci ce se întâmplă?

Îl vede smiorcăindu-se trist pe scaunul lui, cu taică-său privindu-l fix, fără să vorbească, de parcă ar decide ce să facă, ce pedeapsă ar fi potrivită în această situație. Care este lucrul decent, se întreabă ea, pe care ar putea să-l facă? Ce l-ar ajuta pe Raleigh să-și învețe lecția? Ce ar putea să mai estompeze din sentimentul de vină pe care-l simte chiar ea? Încearcă o soluție.

— Cred că Raleigh ar trebui să meargă la acești oameni și să-și ceară scuze.

Paul se întoarce spre ea supărat.

— Poftim? Vrei să-și ceară scuze?

Pentru o fracțiune de secundă se simte ofensată că bărbatul și-a întors acum furia asupra ei, dar ignoră senzația.

— Nu vreau să spun că asta e tot. Evident, va trebui să accepte urmările comportamentului său. Sunt niște consecințe foarte grave. Cel puțin, ar trebui să fie pedepsit să nu mai iasă, dacă nu putem avea încredere în el. Și ar trebui să-i luăm și telefonul pentru o vreme. Iar timpul petrecut la calculator se va rezuma strict la cât are nevoie pentru teme.

Raleigh se uită la ea, alarmat, de parcă ar fi o pedeapsă mult prea dură. El chiar nu înțelege, se gândește ea. Nu înțelege enormitatea celor făcute. Simte un fior rece în jurul inimii. Cum se presupune că ai putea să-i înveți pe copii ceva, orice, în aceste zile, cu tot comportamentul greșit pe care-l văd la cei din jurul lor, la știri, tot timpul, uneori chiar de la oameni în funcții cu autoritate? Nimeni nu pare să mai știe cum trebuie să se comporte sau măcar să respecte niște limite ale bunului-simț. Ea nu a fost crescută așa. A fost învățată să spună că-i pare rău și să încerce să repare ce-a stricat.

— Nu-și poate cere scuze, spune ferm Paul.

— De ce nu? întreabă ea.

— A spart casele oamenilor. A intrat în computerele lor. *A încălcat legea.* Dacă își cere scuze, se autodenunță și ar putea fi acuzat penal. Asta vrei?

Inima ei îngheață de frică.

— Nu știu, spune ea mâhnită. Poate că asta merită.

Dar este o bravadă, de fapt. E îngrozită doar când se gândește că fiul lor ar putea să se confrunte cu acuzații penale și, în mod clar, soțul ei este, și el, îngrozit. Își dă seama brusc că amândoi ar face orice pentru a-l proteja.

Paul spune:

— Cred că ar fi bine să vorbim cu un avocat. Pentru orice eventualitate.

A doua zi dimineață, duminică, Raleigh doarme profund când mama lui ajunge în camera sa și îl scutură de umăr.

— Te ridici, acum, spune ea.

Iar el face întocmai. Se comportă impecabil. Își dorește telefonul și accesul la internet înapoi. Și este îngrozit că ar putea să fie nevoit să se vadă cu un avocat, ceea ce tatăl său îl poate obliga să facă. Aseară, la cină, acesta spunea că pe termen lung asta ar fi soluția cea mai bună, dacă Raleigh trebuia să facă față acuzațiilor și consecințelor juridice. Tatăl lui nu l-ar obliga la asta, nu? Probabil că doar încerca să-l sperie. Ceea ce a funcționat. Raleigh se simte cu morcovul în fund. Odată ce e gata îmbrăcat și a coborât, mama lui îi spune:

— Ne vom urca frumușel în mașină și mergem să-mi arăți cele două case pe care le-ai spart.

O privește precaut.

— De ce?

— Pentru că așa spun eu.

— Unde este tata? întreabă el temător.

— A plecat la golf.

Se urcă în mașina ei. Nici măcar nu l-a lăsat să mănânce micul dejun. Stă pe scaunul pasagerului, cu stomacul chiorăind și cu inima bătând să-i spargă pieptul. Poate că părinții lui s-au consultat, după ce el s-a dus la culcare și au decis că trebuie să-și ceară scuze până la urmă.

— Încotro? întreabă ea.

Creierul îi îngheață. Simte cum începe să transpire. Îi va arăta doar două

case pe care le-a spart, ca să scape de ea. Și cu siguranță nu-i va spune adevărul despre locul în care a fost seara trecută. Se încordează în timp ce mama lui coboară cu mașina de pe alee și conduce pe strada Sparrow. Copacii sunt de un auriu strălucitor, și portocalii, și roșii, iar totul arată fix ca atunci când era mic și părinții lui strângeau toate frunzele uscate pe gazon într-o grămadă mare, mare, pregătită special pentru ca el să poată sări în ea. La colț, îi spune mamei să vireze la stânga, apoi din nou la stânga pe Finch, lunga stradă rezidențială din apropiere și paralelă cu a lor. Mama lui conduce încet de-a lungul străzii Finch până când el arată spre o casă. Numărul 32, o casă frumoasă cu două etaje, vopsită în gri-pal cu obloane albastre și o ușă roșie. Parchează lângă bordură uitându-se la casă de parcă ar vrea s-o memoreze. Este o zi însorită și în mașină e cald. Inima lui Raleigh bate acum mai tare și transpirația i se formează pe frunte și între omoplați. A uitat complet de foame; acum se simte doar foarte rău.

— Ești sigur că a fost casa asta?

El dă din cap și își mută privirea țintuită până atunci de ochii ei. Ea se concentrează să fixeze din nou casa. La un moment dat, pentru o clipă îngrozitoare, el crede că ea va ieși din mașină, dar asta nu se întâmplă. Doar stau acolo. Ce se întâmplă dacă oamenii ies din casă? Oare ea chiar asta așteaptă?

— Când ai intrat aici? îl întreabă ea.

— Nu știu. Cu ceva timp în urmă, murmură.

Se întoarce cu spatele la el și studiază din nou casa.

— Ce facem aici, mamă? întreabă el în cele din urmă. Ea nu răspunde. Pornește din nou mașina și el se simte ușurat în timp ce se îndepărtează de casă.

— Unde este cealaltă casă? întreabă ea.

El o îndrumă să vireze din nou la stânga la capătul străzii și apoi din nou, până când ajung înapoi pe propria lor stradă. Îl privește.

— Serios, ai intrat și la vecinii noștri? Nu era nevoie să luăm mașina, nu-i așa?

El nu răspunde. În tăcere, indică numărul 79, o casă albă cu două etaje, cu fereastră mare în față, obloane negre și garaj dublu. Din nou, ea se oprește și se uită la casă neliniștită.

— Tu ești sigur că *asta* a fost casa pe care ai spart-o aseară, Raleigh?

El o privește pe furiș, întrebându-se unde bate. Ce este atât de special la

această casă? De parcă i-ar fi citit gândurile, ea îi spune:

— Soția bărbatului ăstuia a fugit de acasă recent.

Nu e vina mea, se gândește Raleigh cu un aer îmbufnat, dorindu-și să fi arătat o altă casă. Mama lui pornește din nou mașina și iese pe stradă.

— Ești sigur că nu ai luat nimic, Raleigh? Că a fost doar o farsă? întreabă ea, întorcându-se spre el. Spune-mi adevărul.

El vede cât de îngrijorată e și se simte îngrozitor pentru că o face să se simtă așa.

— Jur, mamă. Nu am luat nimic.

Cel puțin asta chiar nu e o minciună. Se simte prost pentru situația în care și-a pus părinții, mai ales pe mama lui. Ieri le-a promis acestora că nu va mai face niciodată ce-a făcut și chiar a vorbit serios.

•

Olivia conduce spre casă în tăcere, cântărind totul în minte. Casele de pe aceste străzi atât de cunoscute au fost construite cu zeci de ani în urmă. Sunt destul de departe de drumul principal, așa că sunt slab luminate noaptea de felinarele stradale; ar fi ușor pentru oricine să pătrundă în aceste case fără să fie văzut. Nu se gândise niciodată la asta. Poate ar trebui să monteze un sistem de supraveghere. Recunoaște ironia acestei concluzii; se gândește să monteze un sistem de supraveghere acum, când a aflat că propriul fiu a pătruns în casele vecinilor fără să fie observat.

Mâine este luni. Paul va suna la o firmă de avocatură pe care o știe bine și va stabili o întâlnire pentru a discuta cu cineva despre asta. Olivia și-a petrecut o bună parte din după-amiaza de ieri căutând prin camera lui Raleigh în timp ce el o privea, nefericit. Nu găsise nimic suspect. Ea și Paul discutaseră din nou, în pat, noaptea trecută. Ea a adormit foarte greu după aceea. Să crești copii este atât de stresant, se gândește ea, aruncând priviri piezișe fiului său prost dispus, aflat pe scaunul de lângă ea. Încerci din răsputeri să le oferi tot ce-i mai bun, dar dacă stai să te gândești, ce control poți să ai cu adevărat asupra lor când cresc? N-ai idee ce se întâmplă în capul lor sau ce pun la cale. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi văzut niciodată mesajul respectiv? Cât ar mai fi durat până când ar fi fost într-un final arestat, iar polițiștii ar fi apărut acasă la ei? Spărgea case, scotocea prin viețile oamenilor și ei nu știau nimic despre asta. Dacă cineva i-ar fi acuzat fiul că face așa ceva, ea nu ar fi crezut niciodată. Atât de puțin știe despre el. Dar a văzut cu ochii ei mesajele acelea. Iar el a recunoscut. Se

gândește neliniștită dacă mai are și alte secrete. Parchează mașina pe aleea lor și întreabă:

— Raleigh, mai e ceva ce-ai vrea să-mi spui?

Se întoarce spre ea, tresărind.

— Ce?

— M-ai auzit. Mai există ceva ce ar trebui să știu?

Îl privește, ezită și adaugă:

— Nu e nevoie neapărat să-i spun și tatălui tău.

El e în mod evident luat prin surprindere de această ultimă propoziție, dar clatină din cap. Asta o face să se întrebe dacă era necesar să-i spună așa ceva. Ea și Paul ar trebui să facă front comun. Continuă cu o voce neutră – ceea ce presupune un real efort:

— Spune-mi adevărul. Te droghezi?

El chiar zâmbește în acest moment.

— Nu, mamă, nu consum droguri. Asta-i tot, îți jur. Și nu voi mai face niciodată așa ceva. Poți să te liniștești.

Dar ea nu se poate liniști. Pentru că este mamă și își face griji în legătură cu fiul său care sparge casele oamenilor – nu din lăcomie, nu pentru a fura, ci doar pentru a arunca un ochi prin computerele lor –, iar asta ar putea indica faptul că este ceva în neregulă cu el. Asta nu e chiar normal, nu-i așa? În plus, acele e-mailuri pe care le-a trimis de pe conturile personale ale altor persoane o îngrijorează. N-a vrut să-i spună ce conțineau, iar ea n-a insistat foarte mult pentru că, de fapt, nu e sigură că vrea să știe cu adevărat. Cât de varză e? Ar trebui să-l ducă la un psiholog? Unii dintre copiii pe care-i cunoaște merg la terapeuți, pentru tot felul de lucruri – anxietate, depresie. Când era ea copil, cei mici nu aveau nevoie de terapeuți ca să crească. Dar trăim alte vremuri.

Când ajung acasă, se retrage în biroul de la etaj și închide ușa. Știe că Paul se va întoarce de la jocul său de golf abia peste câteva ore. Se așază în fața calculatorului și începe să compună o scrisoare. O scrisoare anonimă în care-și cere scuze. Nu este ușor de scris. Când, în sfârșit, e mulțumită de rezultat, scoate la imprimantă două exemplare și le pune în două plicuri albe simple pe care le sigilează, apoi coboară și le așază pe fundul genții. Va trebui să aștepte până după venirea întunericului pentru a le lăsa destinatarilor. Va ieși mai târziu să facă un drum la magazinul din colț. Atunci se va strecura și va livra scrisorile. Nu le va spune nimic lui Paul și

Raleigh știe deja că ei nu ar fi de acord. Dar, cu asta în plan, se simte mai bine.

După ce se mai gândește puțin, se întoarce la calculator și șterge documentul.

Trei

E o dimineață devreme de luni, 16 octombrie; cerul devine tot mai luminos. Aerul este încă rece. Detectivul Webb stă perfect nemișcat, cu un pahar din hârtie în mână, în care cafeaua s-a răcit demult, și urmărește cum ceața se ridică de pe lac. Suprafața acestuia este neclintită. Aude o pasăre cântând în depărtare. Toate astea îi amintesc de taberele din copilărie. Ar putea fi o scenă liniștită dacă în apropiere nu ar fi echipajul de scafandri, diverse vehicule de cercetare, echipamente și tot felul de angajați.

Zona din afara orășelului Aylesford este un loc perfect pentru vacanță. A mai fost aici cu soția lui. Dar acum este primul lucru pe care-l face într-o luni dimineața și nu se află aici ca să se simtă bine.

— Mai bei asta? îl întreabă detectivul Moen, privindu-l pieziș.

Partenera lui, cu un cap mai scundă și cu un deceniu mai tânără – ea îndreptându-se spre treizeci de ani, el aflat la finalul celor treizeci ai săi –, desteaptă foc. Îi place să lucreze cu ea. Are părul scurt, castaniu și ochii albaștri foarte atenți. Se uită la ea și clatină din cap, apoi toarnă cafeaua rece pe pământ.

Un pensionar, un localnic pe nume Bryan Roth, se afla aici încă de dinainte ca soarele să răsară, în barca sa cu vâsle, pescuind bibani. I s-a părut că vede ceva sub barcă, ceva care semăna cu o mașină, nu departe de mal. A sunat la poliție. Echipa regională de căutare și recuperare subacvatică a venit imediat. Ei au putut vedea că acolo este o mașină; acum trebuiau să afle și ce altceva ar mai putea fi sub apă.

Scafandrii tocmai au intrat să arunce o privire. Webb stă și urmărește apa, cu Moen lângă el, așteptându-i amândoi să revină la suprafață. Webb vrea să știe dacă există un cadavru în mașină. Sau mai rău, mai multe cadavre. Există posibilitatea ca ele să fie blocate în caroseria mașinii. Între timp, trece în revistă motivele pentru care o mașină ar ajunge în lac. E un drum în spatele lor, un drum retras. Locul perfect pentru o sinucidere, poate? Mașina nu e departe de țărm, dar lacul se adâncește abrupt exact în această parte. De la drum există și o fâșie de plajă care duce spre apă, iar în capătul acesteia e deja malul lacului. Se întoarce și se uită din nou înspre

drumul din spatele lui. Drumul se curbează chiar aici – dacă cineva conducea cu viteză sau era beat ori drogat, ar fi putut oare mașina să rateze curba și să coboare pe panta lină până în apă? Nu există niciun parapet de siguranță.

Se întreabă de cât timp ar putea să se afle mașina acolo. Este un loc ferit. O mașină care se scufundă aici ar putea rămâne neobservată mult timp.

Atenția lui se mută la bărbatul care stă pe marginea drumului. Omul în vârstă îl salută agitat.

Webb și Moen se îndreaptă spre el.

— Sunteți cel care a văzut-o? întreabă Webb.

Omul dă din cap.

— Da. Sunt Bryan Roth.

— Suntem detectivii Webb și Moen, de la poliția locală din Aylesford, spune el, arătându-i bărbatului insigna. Pescuiți pe aici de obicei? întreabă Webb.

Omul clatină din cap.

— Nu, în general nu vin aici. Nu am mai pescuit niciodată pe-aici. Eram în zona asta – indică el locul de pe apă – cu firul de la undiță în apă, când am simțit că am agățat ceva. M-am aplecat să arunc o privire, am început să trag și atunci am văzut o mașină.

— Este bine că ați anunțat poliția, spune Moen.

Omul dă din cap, apoi râde nervos.

— Chiar am tras o sperietură grozavă. Nu te aștepți să vezi o mașină sub apă.

Îi privește neliniștit.

— Oare e cineva în ea?

— Pentru asta suntem aici, să verificăm, spune Webb.

Se îndepărtează de bărbat și se uită spre lac. Exact în acel moment unul dintre scafandri iese la suprafață și privește spre țărm, clătinând ferm din cap, nu.

Webb spune:

— Iată răspunsul dumneavoastră.

Dar nu este cel pe care-l aștepta. Dacă nu există un corp în mașină, cum a intrat aceasta în apă? Cine o conducea? Poate cineva a împins-o.

Moen, lângă el, pare la fel de surprinsă. Ar putea exista o mulțime de motive pentru care să nu fie nimeni în mașină. Poate cel care o conducea a

reușit să iasă la timp și nu a raportat incidentul, pentru că se afla în stare de ebrietate. Poate că mașina fusese furată. O vor scoate din apă, iar plăcuța de înmatriculare va fi un punct de pornire.

Moen stă lângă el, gândindu-se și ea la diverse posibilități.

— Mulțumim pentru ajutor, îi spune Webb lui Roth, apoi se întoarce brusc și merge spre lac, cu Moen după el.

Bărbatul rămâne în urma lor, nesigur de ceea ce ar trebui să facă în continuare.

Scafandrul vine acum spre țărm. Ofițerii marini sunt în așteptare; este treaba lor să scoată mașina din apă. Au făcut asta de nenumărate ori. Un al doilea scafandru este încă acolo, jos, pregătind totul pentru ca aceștia să poată să ridice mașina din apă. Scafandrul își scoate masca.

— Este un sedan cu patru uși. Toate geamurile sunt larg deschise.

După o pauză adaugă:

— S-ar putea să fi fost scufundată intenționat.

Webb își mușcă buza de jos.

— Ai idee de cât timp e în apă?

— Aș zice că de câteva săptămâni, cam așa.

— Bine. Mulțumesc. Hai să o scoatem, spune el.

Fac un pas înapoi cu toții și lasă experții să-și vadă de treabă. Webb și Moen stau în tăcere și privesc. Într-un final, se aude un sunet puternic și mașina străpunge apa. E deja la câțiva metri deasupra când o văd pentru prima dată. Apa curge și iese din fisurile ușilor. Atârnă acolo, suspendată în cabluri, în aer, pentru un minut, reînviată. Se clatină apoi încet peste și înspre mal. Aterizează pe pământ cu un salt scurt și apoi rămâne nemișcată, cu apa șiroind din ea. Grijuliu să nu-și ude pantofii, Webb se apropie de vehicul. Este un Toyota Camry destul de nou și, cum a spus scafandrul, toate cele patru geamuri sunt larg deschise. Webb se uită spre locul din față și vede geanta unei femei ieșită puțin afară de sub scaun. Se uită și spre bancheta din spate și vede pe podea un bagaj mic, genul pe care-l iei pentru o noapte. Își scoate capul din mașină și se îndreaptă spre partea din spate a acesteia. Numere de New York. Se întoarce spre Moen.

— Sună și anunță, spune el.

Ea dă din cap scurt și sună să transmită numerele plăcuțelor, în timp ce amândoi fac un tur în jurul mașinii. În cele din urmă, după un cerc complet, se opresc, din nou, în spatele mașinii. E timpul să deschidă portbagajul.

Webb n-are un sentiment bun. Se întoarce și se uită spre omul care a văzut pentru prima dată mașina în apă. El nu se apropie. Arată la fel de îngrijorat pe cât se simte Webb, dar detectivul știe mai bine să-și ascundă îngrijorarea.

— Hai să deschidem portbagajul, spune el.

Un membru al echipei se apropie cu o rangă. Este evident că a mai făcut asta înainte – portbagajul se deschide instantaneu. Toți se uită înăuntru.

E o femeie acolo. Întinsă pe spate, cu picioarele îndoite într-o parte, îmbrăcată în blugi și un pulover. E caucaziană, probabil spre 30 de ani, părul șaten, lung. Webb observă verigheta și inelul de logodnă cu diamant de pe degetul ei. Femeia a fost bătută cu sălbăticie. Pielea ei este palidă ca de ceară, iar singurul ochi care i-a mai rămas este larg deschis. Îl privește de parcă ar vrea să-i ceară ajutorul. Se vede că a fost frumoasă.

— Hristoase, spune Webb cu respirația tăiată.

Patru

Carmine Torres se trezește devreme luni dimineață. Lumina soarelui se furișează prin ferestrele din față și de la intrare în timp ce ea coboară scările, anticipând prima ceașcă de cafea. E pe la jumătatea treptelor când îl vede. Un plic alb pe podeaua din lemn întunecat, chiar în fața ușii de la intrare. Ce ciudat! Nu era acolo aseară, când s-a dus la culcare. Trebuie să fie vreo reclamă, crede ea, în ciuda faptului că pe plic scrie mare NU E RECLAMA. Dar reclamele nu sunt, de obicei, livrate târziu, în noapte.

Se apropie de plic și îl ridică. Nu e nimic altceva scris pe el. Se gândește să-l arunce în coșul de gunoi fără să-l mai deschidă, dar este curioasă și îl desface relaxată în timp ce merge spre bucătărie. De îndată ce dă cu ochii de scrisoarea din interior, încremenește. Citește:

Aceasta este o scrisoare dificil de scris. Sper că n-o să mă urăști prea tare. Nu există o modalitate simplă de a comunica ceea ce urmează să spun, așa că voi scrie totul cât mai direct. Fiul meu a intrat recent în casa voastră în timp ce erați plecați. N-a fost singura casă în care s-a furișat. Știu că asta nu face lucrurile mai ușor de digerat. Jură că nu a furat nimic. Am căutat minuțios prin camera lui și sunt destul de sigură că spune adevărul. El pretinde că doar s-a uitat prin casă. A fost foarte atent și nu a deteriorat nimic. Probabil că nici măcar nu v-ați dat seama că a fost acolo. Dar simt că trebuie să vă anunț că s-a uitat prin computerele voastre – este foarte priceput în domeniul acesta – și recunoaște că a scris, ca o farsă, câteva e-mailuri de pe contul cuiva din casă. Nu mi-a spus care este conținutul acelor e-mailuri – cred că este prea rușinat de ceea ce a făcut –, dar simt că trebuie să știți. Nu mi-ar plăcea ca aceste mesaje să vă provoace probleme. Sunt îngrozită de comportamentul lui. Îmi pare rău că nu-și poate cere scuze personal. Nu pot să vă spun numele meu sau numele lui, deoarece tatăl său este îngrijorat că asta i-ar putea aduce fiului nostru acuzații de natură penală. Dar vă rog să mă credeți

când vă spun că ne pare rău tuturor și că suntem rușinați de comportamentul său. Băieții adolescenți sunt îngrozitor de greu de controlat.

Vă rugăm să acceptați aceste scuze și vă asigurăm că asta nu se va mai repeta niciodată. Fiul meu s-a ales cu pedepse corespunzătoare în urma acțiunilor sale. Am vrut doar să știți ce s-a întâmplat și că ne pare extrem de rău.

Carmine își ridică ochii de pe pagină, îngrozită. Cineva i-a spart casa? Ce urare de bun venit în cartier! Locuiește aici doar de câteva luni, încă încearcă să se obișnuiască, încă încearcă să-și facă prieteni. Nu este deloc fericită că a primit scrisoarea. O neliniștește. E îngrozitor să știe că cineva i-a spart casă, i-a scotocit prin lucruri, a intrat în computer, fără ca ea măcar să bănuiască. Se va uita prin casă și se va asigura că nu lipsește nimic, doar nu o va crede pe această femeie. Și ar fi mai bine să-și verifice și calculatorul, să vadă dacă au fost trimise mesaje pe care nu le-a scris ea. Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât se enervează mai tare. Se simte *violată.*

Carmine merge spre bucătărie și începe să-și facă o cafea. Oricât de supărată ar fi, nu poate să nu-i fie milă pentru femeia care a scris scrisoarea. Ce îngrozitor trebuie să fie și pentru ea, se gândește. Dar i-ar plăcea să știe cine e.

•

Robert Pierce se oprește la baza scărilor, fixând plicul alb de pe podeaua holului de la intrare. Cineva trebuie că l-a împins aseară prin fanta poștală, în timp ce el era deja în pat, la etaj. Se îndreaptă spre acesta fără grabă, în liniște, pășind desculț pe podeaua din lemn de esență tare. Se întinde și ridică plicul, întorcându-l. Nu scrie nimic pe el. Îl deschide și scoate singura foaie de hârtie din interior, apoi citește scrisoarea cu reținere. E anonimă. Ajungând la final, ridică privirea, uitându-se în gol. Cineva a fost în casa lui. Se lasă în jos, pe ultima treaptă a scării, citind din nou scrisoarea. Un adolescent care face farse. Nu-i vine să creadă.

Stă acolo mult timp, nemișcat, gândindu-se că s-ar putea să aibă o problemă.

•

Raleigh merge la școală luni dimineață, ușurat să iasă din casă. Se simte complet rupt de lume – n-a avut acces la internet tot weekendul. Parcă e orb

fără telefonul mobil. N-are nicio modalitate de a comunica, de a face planuri, de a afla ce se întâmplă. Se simte ca un liliac fără radar. Sau sonar. Sau orice altceva or fi având liliecii. Speră că o să dea de Mark pe hol sau în cafenea, pentru că azi nu au niciun curs împreună. Dar apoi îl vede pe acesta așteptându-l lângă dulapul său. Precis Mark și-a dat deja seama ce s-a întâmplat.

— Părinții ți-au luat telefonul? întreabă Mark, în timp ce Raleigh își deschide dulapul.

— Da.

Nervii provocat! de prostia prietenului s-au risipit deja amintindu-și că și el, la rândul său, sigur i-a trimis acestuia destule mesaje la fel de stupide. În plus, acum chiar avea nevoie de un prieten.

— De ce? Ce ai făcut?

Raleigh se apleacă spre el și îi șoptește:

— Mama a văzut mesajele pe care mi le-ai trimis. Ei știu totul acum.

Mark pare alarmat.

— Rahat! Îmi pare rău.

Raleigh regretă acum că, într-un moment de bravadă, i-a povestit lui Mark despre spargeri. Se dăduse mare. Acum își dorește să-și fi ținut gura. Raleigh aruncă o privire peste umăr asigurându-se că nu-i aude nimeni. Apoi adaugă încet.

— Acum mă vor duce să mă văd cu un avocat care va decide ce-i de făcut. Propriii mei părinți se gândesc să mă predea autorităților!

— În niciun caz! Nu cred că ar face asta. Sunt părinții tăi.

— Da, ei bine, sunt destul de supărați.

Raleigh își scoate rucsacul.

— Ne vedem după școală? îl întreabă Mark, evident îngrijorat.

— Sigur. Ne întâlnim aici după ultima oră.

Își ia cărțile sub braț.

— Fute-m-aș, cât urăsc să n-am telefon!

•

Olivia are multă treabă, dar nu se poate concentra. Lucrează de acasă, corectează manuale pentru copii. Are suficient de muncă pentru a-și ocupa timpul, dar nu atât de mult încât să nu poată gestiona cum trebuie problemele casei sau să nu se ocupe de familie. Este un aranjament satisfăcător, dar nu unul care s-o împlinească din punct de vedere

profesional. Uneori, visează cu ochii deschiși cum ar fi să facă ceva complet diferit. Ar putea deveni agent imobiliar sau ar putea lucra într-un magazin de grădinărit. Nu are nicio idee, de fapt, despre ce ar vrea să facă, dar gândul la o schimbare i se pare atrăgător.

A fost prea distrasă ca să poată lucra, tot așteptând ca Paul să o sune să-i spună când se vor întâlni cu avocatul. Iar acum, după ce a aflat că întâlnirea va avea loc azi, chiar că nu se mai poate gândi la altceva. Ezită puțin, dar apoi ia telefonul și o sună pe Glenda Newell.

Glenda răspunde la al doilea apel. Și ea lucrează de acasă, aranjează coșuri de cadouri de lux pentru o afacere locală, câteva ore pe săptămână. De regulă, are timp de cafea, dacă o sună Olivia.

— Vrei să ne întâlnim la Bean la o cafea? o întreabă Olivia.

Poate sesiza tensiunea propriei sale voci, deși încearcă să fie cât mai calmă. Mi-ar prinde bine să vorbim.

— Sigur, mi-ar plăcea, spune Glenda. E totul în regulă?

Olivia nu s-a decis încă – dacă și cât de multe îi va spune Glendei.

— Da.

— Într-un sfert de oră?

— Perfect.

Când Olivia ajunge la cafenea, Glenda e deja acolo. Bean este un loc confortabil, cu o tejghea de modă veche, mese și scaune desperecheate și pereții tapetați cu o mulțime de lucrări de artă, culese de prin târgurile de vechituri. Nu aparține unui lanț de cafenele cunoscut și este foarte populară în rândul localnicilor, într-o zonă în care mulți par să lucreze de acasă. Glenda a găsit o masă în spate, unde pot avea o oarecare intimitate. Olivia comandă o Americano decafeinizată și se alătură Glendei.

— Ce mai faci? o întreabă Glenda. Nu arăți atât de grozav.

— Nu prea am dormit bine în ultimele două nopți, spune Olivia, uitându-se la Glenda.

Chiar are nevoie să se confeseze cuiva. Ea și Glenda sunt prietene de vreo șaisprezece ani – s-au întâlnit într-un grup de suport al mamelor, pe când Raleigh și fiul Glendei, Adam, erau bebeluși. Și soții lor s-au împrietenit rapid. Se văd cu toții frecvent; Glenda și soțul ei, Keith, fuseseră prietenii invitați vineri seara la cină, când Raleigh a plecat și-a intrat în bucluc. Îi poate spune Glendei. Va înțelege. Mamele pot fi groaznic de competitive zilele astea, dar ea și Glenda nu au fost niciodată așa. Au

fost întotdeauna sincere și s-au sprijinit una pe alta în privința copiilor. Olivia știe că Adam are și el problemele sale. De când a împlinit șaisprezece ani, a venit acasă de două ori atât de beat, încât și-a petrecut noaptea îmbrățișând vasul de toaletă sau prăbușit pe podeaua băii. Glenda a trebuit să rămână trează și să-l supravegheze pentru a se asigura că nu se înecă de propria lui vomă. E foarte greu să crești un copil; Olivia nu știe ce s-ar face dacă n-ar fi Glenda care să o ajute să treacă peste asta. Și știe că Glenda îi e recunoscătoare, la rândul ei.

— N-o să-ți vină să crezi, spune Olivia, aplecându-se în față și vorbind încet.

— Ce? întreabă Glenda.

Olivia se uită în jur, asigurându-se că nu pot fi auzite, și spune, coborând și mai mult vocea:

— Raleigh a spart casele unor oameni.

Șocul de pe fața Glendei vorbește de la sine. Lacrimile se adună ciorchine în ochii Oliviei și se teme că va avea un atac de panică în toată regula chiar acolo, în cafenea. Glenda se apleacă și îi pune o mână încurajatoare pe umăr, în timp ce Olivia caută un șervețel și îl ține la ochi.

Fata de la bar alege exact acel moment pentru a aduce cafeaua Oliviei, pe care o pune pe masă, apoi se îndepărtează rapid, prefăcându-se că nu observă că ea plânge.

— Of, Olivia, spune Glenda, expresia feței ei trecând de la șoc la compasiune. Ce s-a întâmplat? A fost prins de poliție?

Olivia neagă ușor dând din cap și încearcă să-și recupereze calmul.

— S-a întâmplat vineri seara, când ați fost voi la cină.

Adevărul e că se gândise atunci să-l roage pe Raleigh să rămână și el acasă, la cină. Poate că ar fi stat, dacă nu și-ar fi făcut deja planuri cu un prieten să meargă să vadă un film – sau cel puțin așa spusese. Ea ar fi putut insista să rămână acasă. El și Adam au fost prieteni, dar în primăvara aceea relația lor s-a rupt atunci când Adam a început să bea. O parte din ea nu-l dorea cu adevărat pe Raleigh în preajma lui Adam. Se temea că acesta ar putea avea o influență proastă asupra fiului său; nu ar fi vrut ca Raleigh să înceapă să bea… Desigur, nu i-a putut spune asta Glendei niciodată. În schimb, i-a zis că Raleigh își făcuse deja planuri, iar aceasta a înțeles. Adam își găsise și el altceva de făcut. Iar acum se dovedește că și propriul fiu își găsise cu totul altceva de făcut. Olivia îi spune apoi Glendei întreaga

poveste incredibilă. În afară de partea cu scrisorile în care-și cerea scuze, pe care o păstrează pentru sine.

— De ce ar face Raleigh așa ceva? întreabă Glenda sincer uimită. A fost întotdeauna un copil atât de bun.

— Nu știu, recunoaște Olivia. Pare…

Nu poate continua. Nu vrea să-și exprime îngrijorarea în cuvinte pentru ca aceasta să nu se transforme în realitate.

— Pare cum?

— *Ciudat.* De ce ar vrea să cotrobăie prin casele oamenilor așa? Este anormal! Este un fel de… voyeur? Crezi că ar trebui să-i caut un psiholog?

Glenda se lasă pe spate și își mușcă buza.

— Nu cred că ar trebui să te gândești la asta. E adolescent. Sunt proști. Nu gândesc. Fac tot ce le trece prin cap. Copiii fac astfel de lucruri tot timpul.

— Oare? întreabă Olivia neliniștită. Dar nu fură ceva de obicei? El nu a luat nimic.

— Ești sigură? Poate a luat o sticlă de băutură sau poate doar a băut niște alcool dintr-o sticlă și apoi a completat-o cu apă, să nu se vadă. Copiii fac genul ăsta de rahaturi. Crede-mă, știu. Se încruntă.

— Poate, spune Olivia, gândindu-se mai bine la afirmațiile Glendei. Poate că asta a fost tot. Ce-i drept, nu-i mirosise respirația lui Raleigh când dormea. Dar pe de altă parte, nici n-a știut că s-a întâmplat ceva până a doua zi. Poate ar trebui ca de acum să fie cu ochii pe barul cu băuturi de acasă.

— Oricum, spune ea, ne întâlnim cu un avocat după-amiază. Vom vedea ce zice el. Facem asta mai ales ca să-l speriem.

Glenda dă din cap aprobator.

— Probabil că nu e o idee rea.

Își sorb cafeaua în liniște, apoi Glenda schimbă subiectul.

— Mai mergi la clubul de carte diseară? întreabă ea.

— Da. Simt nevoia să ies, zice Olivia, mohorâtă. Nu spune *nimănui* ce ți-am povestit, bine? Vreau să rămână strict între noi.

— Desigur, e de acord Glenda. Și sincer? Este foarte bine că l-ai prins din timp. Scoți răul din rădăcină acum. Pune-l pe avocat să-l sperie, de să facă pe el. Atât timp cât nu va repeta niciodată așa ceva, e totul în regulă. Nicio pagubă.

•

Glenda Newell se întoarce acasă de la Bean, cu mintea la vorbele Oliviei. Biata Olivia – Raleigh a spart case! Totuși se simte ceva mai confortabil acum, când știe că și alte familii au problemele lor. O face să se simtă un pic mai bine în legătură cu propria situație. Ea însăși este îngrijorată pentru Adam – pentru impulsivitatea și incapacitatea sa de a-și revizui comportamentul. Cu greu poate să doarmă noaptea din cauza neliniștii pe care o simte pentru fiul ei. Și cel mai tare o îngrijorează că pare să aibă gena dependenței. S-a apucat de băut cu un entuziasm bulversant. Ce mai urmează? Se panichează numai când se gândește la toate drogurile care există în lume. Doar Dumnezeu știe ce se va mai întâmpla în următorii ani; ultimul a fost suficient de chinuitor. Uneori nici măcar nu știe dacă îi va supraviețui. Iar Keith pare să aibă capul îngropat în nisip zilele acestea. Fie nu vrea să vadă lucrurile așa cum sunt, fie chiar nu i se pare nimic greșit în bețiile extreme ale fiului lor de doar șaisprezece ani. Dar, de altfel, Keith nu este un tip îngrijorat din fire. Arătos, cu o încredere în sine nedisimulată și cu un farmec al său personal, el crede întotdeauna că lucrurile se vor termina cu bine. Îi spune mereu că-și face prea multe griji. Poate are dreptate. Dar este mamă. Cu asta se ocupă.

Cinci

Robert Pierce e pe punctul de-a porni spre serviciu când deschide ușa și vede un bărbat înalt, cu părul întunecat, spre 40 de ani și o femeie mai scundă, cu părul de un saten-deschis, cu vreo zece ani mai tânără. Ambii sunt îmbrăcați la patru ace. Primul său gând este că vor să-i ceară ceva. Apoi, bărbatul își arată insigna și spune:

— Bună dimineața. Robert Pierce?

— Da.

— Sunt detectivul Webb și aceasta este detectiv Moen, de la secția de poliție din Aylesford. Suntem aici să vorbim despre soția dumneavoastră.

Nu i-a mai văzut până acum. De ce au venit? Brusc își aude inima bătându-i cu putere.

— Ați găsit-o? întreabă el.

Rostește cuvintele cu greutate.

— Putem să intrăm, domnule Pierce?

Dă din cap și face un pas în spate, deschizând ușa, apoi o închide ferm în spatele lor. Robert îi conduce în living.

— Poate ar trebui să ne așezăm, sugerează detectivul Webb, în timp ce Robert stă nesigur în mijlocul camerei, privindu-i fix.

Deodată, Robert își dă seama că trebuie să se așeze. Se prăbușește într-un fotoliu; simte cum îi îngheață sângele în vine. Se uită fix la detectivi, ușor amețit. A venit momentul adevărului. Detectivii stau cu spatele drept pe canapea, având geamul din fața casei pe fundal.

— Am găsit mașina soției dumneavoastră în această dimineață.

— Mașina ei, reușește să îngaime Robert. Unde?

— Era într-un lac, lângă Canning.

— Cum adică într-un lac? A avut un accident?

Se uită când la unul, când la altul, cu gura uscată.

— Mașina era scufundată în largul lacului, la o adâncime de circa 4,5 metri. Geanta ei, alături de un bagaj mic, se aflau în mașină.

Adaugă încet:

— Un corp a fost găsit în portbagaj.

Robert se prăbușește pe fotoliu, cu respirația tăiată. Îi poate simți pe cei

doi detectivi urmărindu-l cu atenție. Se uită spre ei, temându-se să întrebe.

— Este ea?

— Credem că da.

Acum simte cum se albește la față. A rămas fără cuvinte. Detectivul Webb se apleacă spre el, iar Robert îi observă ochii pentru prima dată – tăioși, inteligenți.

— Știu că este un șoc. Dar e necesar să ne însoțiți la secția de poliție pentru a o identifica.

Robert dă din cap aprobator. Se ridică, apucă o jachetă la întâmplare și îi urmează afară, spre stradă, unde urcă în mașina lor și se așază pe bancheta din spate.

Biroul medicului legist din regiune este într-o clădire nouă din cărămidă. Robert coboară din mașină, așteptând să fie condus spre morgă. Își imaginează o cameră lungă, rece, sterilă, cu dale strălucitoare, incolore și cu mult inox, învăluită într-o lumină aspră, cu mirosul morții plutind prin aer. Capul începe să i se învârtă și știe că e privit de cei doi. Dar în loc de morgă, aceștia îl conduc spre o sală de așteptare mare și modernă, cu un perete din sticlă. Stă în fața geamului și vede cum cearșaful este dat la o parte, dezvăluind chipul unui cadavru aflat pe patul mobil din oțel.

— E soția dumneavoastră? întreabă Webb.

Se forțează să privească.

— Da, spune el, apoi închide ochii.

— Îmi pare rău, zice detectivul. Vă ducem acasă.

Se întorc la mașină în tăcere. Robert se uită pe fereastră din mers, dar nu vede străzile care se perindă prin fața lui; tot ce vede este chipul soției sale, zdrobit, tumefiat, înverzit. Știe ce urmează să se-ntâmple. Îl vor interoga.

Ajung la el acasă. Cei doi detectivi ies din mașină și-l însoțesc până la ușă. Detectivul Webb spune:

— Îmi pare rău, știu că este un moment dificil, dar am vrea să intrăm și să vă mai punem câteva întrebări, dacă sunteți de acord.

Robert aprobă și le face semn să intre. Se întorc în sufrageria în care fuseseră cu puțin timp înainte și ocupă aceleași locuri. El înghite în sec și spune:

— Nu știu cu nimic mai mult decât atunci când a dispărut, în urmă cu câteva săptămâni. Le-am spus atunci polițiștilor tot ce știam. Ce ați făcut în tot acest timp?

Întrebările lui sună mai conflictual decât își dorește. Detectivul Webb îl privește fără să clipească.

— Nici măcar nu ați căutat-o, spune Robert. Vocea lui este plină de amărăciune. Oricum, asta e impresia pe care mi-ați lăsat-o.

— În acest moment, cazul dispariției s-a transformat în ancheta unei crime, spune detectivul, aruncându-i o privire partenerei sale. Evident, se va face o autopsie și vom analiza totul foarte atent. Trebuie să o luăm de la capăt, spune el.

Robert aprobă obosit.

— Bine.

— De cât timp erați căsătoriți, domnule Pierce?

— S-au făcut doi ani, în iunie anul trecut.

Robert observă că celălalt detectiv, Moen, ia notițe.

— Au existat probleme în căsnicia dumneavoastră?

— Nu. Nimic ieșit din comun.

— Soția v-a fost vreodată infidelă?

— Nu.

— I-ați fost vreodată infidel?

— Nu.

— Au existat certuri de vreun fel, violentă sau abuz?

El se aricește.

— Sigur că nu.

— Soția dumneavoastră avea dușmani?

— Nu, în niciun caz.

— Ceva diferit, schimbat în comportamentul ei în zilele sau chiar săptămânile dinaintea dispariției? Părea preocupată? A menționat vreodată că o deranjează cineva?

Clatină din cap.

— Nu, n-am observat nimic de genul acesta. Totul părea în regulă.

— Aveați probleme financiare?

Clatină din cap din nou.

— Nu. Plănuiam o călătorie în Europa. Îmi merge bine la locul de muncă. Ea avea un job temporar și îi plăcea asta, libertatea. Nu i-a plăcut niciodată să fie legată de același loc de muncă cincizeci și două de săptămâni pe an.

— Povestiți-ne despre acel weekend, spune detectivul.

Robert se uită la ambii detectivi și spune:

— Plănuise să plece în acel weekend cu o prietenă de-ale ei, Caroline Lu. Mergeau la New York. Face o pauză. În orice caz, asta mi-a spus ea.

— Făcea de multe ori asta, pleca des în weekend?

— Uneori. Îi plăceau micile expediții la cumpărături.

— Cum și-a organizat călătoria?

Robert ridică privirea.

— Își făcea propriile aranjamente. Și-a rezervat totul online, de pe laptopul ei, a plătit cu cardul ei de credit.

— N-ați fost suspicios când a plecat?

— Nu, deloc. O cunoșteam pe Caroline. Îmi plăcea. Mai făcuseră astfel de excursii.

Adaugă:

— Mie nu-mi place să merg la cumpărături.

— Deci, să revenim la vineri dimineață, spune Webb, 29 septembrie.

— Și-a făcut bagajul pentru o noapte în seara de dinainte, îmi amintesc că fredona ceva în timp ce se învârtea prin dormitor, împachetându-și lucrurile. Eu stăteam întins pe pat și o priveam. Părea… fericită.

El se uită cu seriozitate la cei doi detectivi.

— Am făcut dragoste în acea noapte, totul era bine, îi asigură el.

Dar nu a fost așa, își amintește, *n-a fost deloc așa.*

— A doua zi dimineață, continuă Robert, când a plecat spre serviciu, am sărutat-o de rămas-bun, i-am spus să se distreze. Urma să plece direct de la job, lăsa mașina în parcarea de la gară și lua apoi trenul. Ar fi fost ultima ei zi la acel loc de muncă.

— Care era unde? întreabă detectivul.

— Am spus deja poliției toate acestea, se plânge Robert. Era o firmă de contabilitate. Informațiile trebuie să fie în dosar.

Simte din nou o undă de iritare.

— Ați mai vorbit cu ea în ziua respectivă, după ce a plecat?

— Nu. Aș fi vrut, dar eram prins cu munca. Când am ajuns acasă, am sunat-o pe mobil, dar nu a răspuns. Nu m-am îngrijorat la momentul respectiv. Însă apoi nu mi-a răspuns tot sfârșitul de săptămână – intra doar mesageria vocală. Nu suntem dependenți unul de celălalt, să ne sunăm mereu. Eu credeam că e ocupată, că se distrează. Nu am dat prea multă importanță.

— Când v-ați dat seama că ceva nu era în regulă? întreabă Webb.

— Când nu s-a întors duminică seara, așa cum stabilisem, am început să-mi fac griji. În plus, lăsasem mesaje pe mobilul ei, dar nu mă sunase înapoi. Nu-mi mai aminteam nici unde s-au cazat. Atunci am sunat la Caroline acasă. M-am gândit că soțul ei ar putea să știe ceva, dacă și-au amânat întoarcerea. Dar a răspuns chiar Caroline la telefon – face o pauză. Și mi-a spus că nu și-a făcut deloc planuri cu Amanda pentru acel sfârșit de săptămână, că, de fapt, nici nu vorbise cu Amanda de ceva vreme.

Își atinge fața cu mâna.

— Am fost la secția de poliție luni dimineață și am declarat-o dispărută.

— În ce domeniu lucrați? întreabă detectivul Moen.

Îl ia puțin prin surprindere, iar el își îndreaptă atenția spre ea.

— Sunt avocat.

Adaugă:

— Eu… ar cam trebui să sun la birou.

Detectivul îi ignoră ultima propoziție.

— Puteți să ne spuneți unde ați fost în acel sfârșit de săptămână, de vineri, 29 septembrie, până luni? întreabă ea.

— Ce?

— Puteți să ne…

— Da, sigur, zice el. Am fost la muncă toată ziua de vineri, am plecat cam pe la cinci. Am venit direct acasă. Le-am spus polițiștilor toate acestea, când am raportat lipsa ei. Am stat acasă vineri seara. Sâmbătă, eram tot aici, prins cu muncă; duminică am fost la golf cu niște prieteni.

Adaugă:

— Toate astea trebuie să fie în dosar.

— Soția avea și alte rude, în afară de dumneavoastră? întreabă detectivul Moen.

— Nu. Era singură la părinți, iar aceștia sunt amândoi morți.

El se oprește.

— Pot să pun și eu o întrebare?

— Sigur, spune detectivul Webb.

— Aveți vreo idee despre ce s-ar fi putut întâmpla? Cine ar fi putut să facă asta?

— Încă nu, spune detectivul, dar nu ne vom opri până când nu vom afla. Mai e ceva ce ați putea să ne spuneți?

— Nu-mi vine nimic în minte, zice Robert, cu fața atent golită de orice fel de expresie.

— Bine, spune Webb.

Apoi adaugă, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Am dori să trimitem o echipă să arunce o privire în casa dumneavoastră, dacă sunteți de acord.

Robert spune ironic:

— Îmi ignorați îngrijorările timp de două săptămâni, iar acum vreți să-mi percheziționați casa? Puteți cere un mandat.

— Bine. Vom face asta, replică Webb.

Robert se ridică, cei doi detectivi se ridică și ei, apoi pleacă. După ce-i vede cum se îndepărtează, Robert încuie ușa din față și se grăbește să ajungă la biroul de sus. Se așază pe scaunul de la birou și deschide sertarul de jos. În interiorul acestuia sunt o mulțime de plicuri. Știe că sub acele plicuri se află telefonul cu cartelă al soției sale, despre care polițiștii nu au habar. Rămâne pentru o clipă cu privirea fixată pe plicuri, temător. Se gândește la scrisoarea pe care a primit-o în dimineața aceea și care e jos, într-un sertar de bucătărie. Cineva a fost în casa lui. Un adolescent a intrat aici și a scotocit prin birou. Și trebuie să fi văzut telefonul, pentru că, într-una din zile, când Robert a deschis sertarul, telefonul se afla chiar deasupra plicurilor. Șocul noii descoperiri îl face să se clatine în scaun. Ținea telefonul sub plicuri. Dar acum știe. Acel copil a văzut telefonul și l-a mutat. Iar acum poliția vrea să-i cerceteze casa. Trebuie să scape de el.

Are un mic răgaz până când poliția se va întoarce cu un mandat de percheziție. Dar cât va dura? Strecoară mâna sub plicuri ca să ia telefonul mobil, brusc speriat de gândul că nu-l va mai găsi acolo. Dar îi poate simți suprafața netedă în mână și îl scoate din sertar. Se uită acum la acest telefon care i-a provocat atâta durere, închide apoi sertarul și bagă telefonul în buzunar. Privește pe fereastră; strada de jos, din fața casei, este goală. Când se va afla la știri că a fost găsit corpul soției sale, reporterii vor fi toată ziua în fața casei; nu va mai putea să scape de ei. Trebuie să acționeze rapid. Se schimbă în blugi, își ia un tricou, se grăbește jos, apucă o jachetă și cheile casei și se oprește brusc, chiar înainte de a deschide ușa. Dacă îl vede cineva? Iar apoi detectivii află că s-a repezit afară din casă imediat după ce ei au plecat? Rămâne nemișcat o secundă, gândindu-se. Vor cerceta casa. Deci nu poate ascunde telefonul în casă. Ce alte variante are? Merge în

partea din spate a locuinței și privește pe geamul ușii de la bucătărie în curte. Este o curte foarte intimă, ascunsă privirilor indiscrete. Poate ar putea îngropa telefonul în grădina cu flori. Cu siguranță nu vor săpa grădina. Au deja cadavrul.

Se uită la trusa de grădinărit a Amandei, de pe terasă, își pune mănușile de grădinărit și ia o lopată mică. Se îndreaptă spre straturile de flori din spatele grădinii. Privește în jur – singura casă din care se poate vedea în curtea lui este a lui Becky, iar el nu o zărește privind de la ferestre sau de la geamul de la ușa din spate. Se apleacă și sapă rapid o groapă mică și îngustă, cu o adâncime de aproximativ 25 de centimetri, la baza unui copac. Pentru orice eventualitate, șterge telefonul cu tricoul, gândindu-se că dacă îl vor găsi, le poate spune că Amanda trebuie să-l fi pus acolo – în fond, ea era singura care se ocupa de grădinărit. Apoi împinge telefonul adânc în groapă și acoperă totul cu grijă. Nici măcar nu ai zice că pământul a fost deranjat. Pune instrumentele de grădinărit la locul lor și se întoarce în casă. Gata, problema rezolvată.

Șase

Raleigh abia se concentrează la ora de engleză. Profesorul trăncănește încontinuu, iar Raleigh nu se gândește decât la situația mizerabilă în care se află. Totul a început destul de inofensiv, primăvara trecută, cândva în luna mai. Își uitase rucsacul în casa prietenului său Zack, după ce-au plecat de la școală. Avea în el o temă pe care trebuia să o predea a doua zi. Raleigh i-a trimis un mesaj lui Zack că are nevoie de rucsac și că vine să-l ia. Zack i-a răspuns cu un mesaj în care spunea că toată familia e plecată de acasă și că nu se vor întoarce până seara, târziu. Frustrat, a mers cu bicicleta până la casa lui Zack, neștiind prea bine de ce face asta. Doar aflase că nu e nimeni acolo. Nu avea cheie. A dat un ocol prin spatele casei și s-a uitat înăuntru, pe fereastra de la subsol. Rucsacul lui rămăsese pe podea, lângă canapea, acolo unde îl lăsase, ignorat cât timp el și Zack au jucat jocuri video. De dragul de a face ceva, a încercat fereastra. Spre surprinderea lui, aceasta s-a deschis chiar foarte ușor. A verificat apoi cât de mare e deschizătura. El e înalt și slab, știa că poate să se strecoare fără probleme, iar rucsacul lui era, dracului, chiar *acolo.* Raleigh s-a uitat în jur, să verifice dacă cineva l-ar fi putut vedea, dar, sincer, nu fusese foarte îngrijorat; dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi putut să explice situația. Apoi s-a strecurat pe fereastră, în casă. În acel moment, situația a devenit ușor ciudată. Pentru că nu a luat rucsacul, să-l scoată pe fereastră și apoi să iasă și el. Acum știe că asta ar fi trebuit să facă. Și chiar își dorește din tot sufletul să fi făcut exact asta. În schimb, el s-a oprit în subsol și a ascultat liniștea casei. Aceasta părea cu totul altfel acum, că nu mai era nimeni în afară de el – plină de posibilități. Un fior de emoție l-a gâdilat pe șira spinării în sus și-n jos. Casa goală era toată a lui, deocamdată. Un sentiment straniu l-a cuprins și și-a dat seama imediat că nu se va întoarce la fereastră să iasă din casă, așa cum ar fi trebuit. A urcat direct la etaj să vadă dacă există un birou – cel mai plauzibil loc în care să găsească un computer. A trecut pe lângă camera lui Zack și a văzut în treacăt ultimul lui test de chimie, aruncat pe birou, iar nota era cu 10% mai mică decât susținuse el. Raleigh s-a întrebat cu ce altceva îl mai mințise Zack. Apoi s-a îndreptat spre birou și a încercat să intre în computerul

tatălui lui Zack. Nu a reușit, însă această nouă provocare i-a oferit o senzație ciudată. Când Zack l-a întrebat a doua zi despre rucsac, Raleigh a recunoscut în mod spăsit că s-a strecurat pe fereastră și l-a recuperat – spera că nu s-a supărat. Zack, evident, nu s-a gândit la nimic altceva.

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, Raleigh a devenit agitat. Nu-i venea să creadă că se afla iar acolo, intenționând să intre, din nou, într-o casă goală. Stătea în întunericul din curtea din spate a unuia dintre colegii săi de clasă, Ben. Știa că în weekend vor fi cu toții plecați. Nu observase niciun sistem de supraveghere. Apoi a găsit o fereastră deschisă, la subsol, pe partea laterală a casei. În cartierul lor, oamenii încă mai aveau încredere să lase anumite ferestre deschise, indiferent că se aflau sau nu acasă. Raleigh a intrat fără probleme. Odată ajuns în interior, în întuneric, bătăile inimii au început să se calmeze. Nu putea totuși să aprindă lumina. Dacă cei din familie le spuseseră și vecinilor că vor fi plecați de acasă? Din fericire, luna strălucea puternic în acea noapte, iar după ce ochii săi s-au acomodat cu semiîntunericul și-a dat seama că se poate descurca foarte bine și așa. A avut grijă să evite să treacă prin fața ferestrelor de la parter, apoi a urcat la etaj, în dormitoare. A găsit un laptop la un birou din dormitorul principal. De data aceasta se pregătise cum trebuie. Și-a folosit stickul USB și a reușit să deschidă laptopul destul de ușor, a cotrobăit ce-a cotrobăit pe-acolo, apoi a părăsit casă, ieșind în același mod în care intrase. Dacă piratarea computerelor nu i-ar fi oferit o plăcere imensă, nu ar fi continuat s-o facă. Însă după acea casă, mai fuseseră și altele, evident. Cu timpul a devenit tot mai bun și a intrat tot mai ușor în computerele oamenilor. Le-a văzut toate secretele, dar nu a luat niciodată nimic și nu a schimbat nimic. Nu a făcut niciodată rău cuiva. Nu a lăsat niciodată vreun semn că ar fi fost acolo. Singura lui greșeală a fost să-i spună lui Mark ce făcea. Dacă Mark n-ar fi trimis mesajul ăla tâmpit…

Raleigh tresare surprins când își aude numele în boxa sistemului audio al școlii. Toți ochii sunt concentrați o secundă pe el, apoi îl ignoră. Își împachetează cărțile și pornește încet spre ușă. Îi este foarte, foarte rușine. Simte cum roșește puternic. Coboară trei etaje, până la biroul directorului, și simte cum transpiră abundent. N-a fost niciodată chemat în biroul directorului. Îi este teamă că această întâlnire cu directorul ar putea avea legătură cu spargerile. Oare e și poliția aici? Oare n-a fost destul de atent și o fi fost surprins de camerele video ale cuiva? Sau poate că cineva l-a văzut

ieșind din vreo casă și l-a recunoscut. Se luptă cu dorința de a-și recupera toate lucrurile din dulap și de a se ascunde direct în dormitorul lui, ca să evite toată situația. Se liniștește când ajunge în biroul directorului și o vede pe mama sa, care-l așteaptă. Nici urmă de poliție.

— Avem o întâlnire, spune ea. Ia-ți lucrurile. Voi aștepta în mașină, în fața școlii.

Simte cum îi revine anxietatea. O liniște dureroasă se lasă în mașină, în timp ce se îndreaptă spre centrul orașului, acolo unde se află sediul avocatului. Tatăl său lucrează tot în zona de birouri a orașului, așa că se vor întâlni direct la avocat. Raleigh își ocupă timpul îngrijorându-se în legătură cu ce va spune acesta.

Biroul de avocatură este intimidant. Nu a fost niciodată într-unul. Se află la ultimul etaj al unei clădiri de birouri, cu toate ușile din sticlă, iar mobilierul e elegant și scump. E suficient să arunce o singură privire în jurul său pentru a ști că această întâlnire îi costă pe părinții săi o mică avere. Tatăl său se află deja în zona de recepție, dar nu se poate uita în ochii lui. Raleigh se simte îngrozitor, așteptând alături de părinții săi. E evident că sunt stânjeniți să fie aici, prefăcându-se că citesc din revista *The New Yorker*. Raleigh nici măcar nu pune mâna pe vreo revistă; se uită fix la picioarele lui, gândindu-se cu dor la telefonul său. Nu după mult timp, sunt conduși printr-un hol silențios, acoperit cu mochetă, într-un birou spațios, cu o vedere impresionantă asupra râului. Avocatul din spatele biroului mare se ridică și dă mâna cu fiecare. Raleigh știe că palmele sale sunt transpirate din cauza emoțiilor; mâinile avocatului sunt uscate. Avocatul Emilio Gallo, un om masiv și care-l privește fix, măsurându-l, îi devine antipatic aproape instantaneu.

— Așa deci. Povestește-mi despre ce este vorba, Raleigh, spune Gallo.

Raleigh îi aruncă o privire mamei; nu îndrăznește să se uite la tatăl său. Își imaginase că părinții lui vor vorbi și că el doar va sta aici, regretându-și faptele și fiind de acord să facă orice i s-ar cere. Dar mama lui refuză să-i răspundă privirilor. Așa că îi spune avocatului aceeași poveste pe care a mai spus-o și părinților săi, îngrozit că Gallo ar putea să-l citească și să-și dea seama că minte. Nu vrea ca avocatul să știe câte case a spart sau în ce măsură se pricepe să intre și în calculatoarele oamenilor, să afle ce e capabil să facă. La urma urmei, tot ce *a făcut* a fost să intre în calculatoare, să arunce o privire și să iasă. Acesta este adevărul. Dacă ar fi vrut, ar fi putut

face mult mai multe.

— Înțeleg, spune avocatul la final.

Își netezește cravata cu degetele.

— Deci nu ai fost prins.

— Nu, spune Raleigh.

— E vorba de spargere, intrare prin efracție și violare de domiciliu, spune avocatul. Iar chestiunile legate de computer sunt chiar mai grave. Statul New York ia foarte în serios aceste tipuri de infracțiuni. Cunoști paragraful 156 din Codul Penal al Statului New York?

Raleigh clatină din cap, îngrozit.

— Nici nu mă gândeam că-l cunoști. Hai să te luminez.

Se apleacă în față și îl fixează pe Raleigh.

— Conform articolului 156, „utilizarea neautorizată a unui computer" – este infracțiune. Atunci când accesezi sau utilizezi un computer fără permisiunea proprietarului de drept comiți o infracțiune. Oamenii sunt amendați, ba unii fac chiar și puțină închisoare pentru așa ceva. La asta se mai pot adăuga și alte pedepse. Ești absolut sigur că nu ai luat sau copiat datele cuiva sau că nu ai șters sau modificat ceva de pe computerele lor? Pentru că asta este fals și uz de fals și ai putea face până la cincisprezece ani de închisoare.

Raleigh înghite în sec.

— Nu, doar m-am uitat. Asta e tot.

— Și ai trimis acele e-mailuri. Acesta se numește furt de identitate.

— Furt de identitate? întreabă tatăl său cu asprime-n glas.

— A scris e-mailuri din contul altcuiva, le reamintește avocatul.

— Cu siguranță un e-mail trimis ca farsă nu constituie furt de identitate, spune tatăl său, îngrozit.

— Ei bine, nu prea îți vine să riști, nu-i așa? Oamenii nu sunt amabili când le este invadată intimitatea.

Avocatul își concentrează atenția, cu aceiași ochi tăioși, asupra lui Raleigh, care simte că se face tot mai mic în scaun.

— Și există întotdeauna posibilitatea unui proces civil. Asta e America, oamenii sunt mari amatori de procese. Iar acest lucru poate deveni foarte costisitor.

Imediat după ce avocatul le spune asta, o tăcere lungă și îngrozitoare se așterne în birou. În mod clar, părinții lui nu se gândiseră la toate aceste

complicații. Cu siguranță, Raleigh n-o făcuse nici el. În cele din urmă, mama sa spune:

— M-am gândit că ar trebui să-și ceară scuze de la oamenii respectivi, poate chiar să se revanșeze cumva pentru neplăcerile cauzate, dar soțul meu a fost împotrivă.

— Nu, soțul tău are dreptate, spune Gallo. Cu siguranță, nu ar trebui să-și ceară scuze. Asta ar echivala cu mărturisirea unei infracțiuni sau chiar a mai multora.

Apoi mama lui adaugă:

— Ce s-ar întâmpla dacă le-ar trimite o scrisoare, în mod anonim, în care-și cere scuze?

— De ce naiba ar face asta? întreabă tatăl său.

Avocatul adaugă, clătinând din cap:

— Îmi pare rău, este un gest minunat, iar eu sunt doar un avocat de drept penal cinic, dar ar fi în același timp ceva foarte, foarte stupid. E mult mai bine ca acești oameni să nu afle vreodată că el a fost acolo.

Raleigh observă că mama sa roșește puțin când aude părerea avocatului.

— Spune-mi mai multe despre celălalt băiat, Mark, îl descoase Gallo. Cine este el?

— E un prieten de la școală.

— Cât de multe știe despre cele întâmplate?

— Doar că am intrat în câteva case. Și că am aruncat o privire și prin calculatoare.

— Este posibil să te toarne?

— În niciun caz, spune cu fermitate Raleigh.

— Cum poți să fii atât de sigur? întreabă avocatul.

Raleigh realizează subit că, de fapt, nici nu este atât de sigur. Dar spune:

— Pur și simplu știu.

— Există ceva pe vreo rețea socială care ne-ar putea îngrijora?

Raleigh roșește și neagă:

— Nu sunt atât de idiot.

Avocatul se lasă pe spătarul scaunului și pare că nu este de acord cu Raleigh. Apoi se uită la ambii părinți ai băiatului.

— Sfatul meu este să stați cuminți și să nu faceți nimic deocamdată. Dacă nimeni nu v-a vizitat și nici poliția nu v-a bătut la ușă, considerați-vă norocoși. Dar permite-mi să îți reamintesc, tinere domn, – și în acest

moment se apleacă în față fixându-l din nou pe Raleigh cu ochii săi iscoditori și tăioși –, norocul oricui se termină mai devreme sau mai târziu. Așa că te sfătuiesc ferm să-ți închei viața infracțională chiar din acest moment pentru că, dacă ești prins, ești cu siguranță un candidat serios la închisoarea pentru minori.

Raleigh înghite din nou în sec, speriat, iar în această notă, toți trei se ridică să plece.

•

Olivia nu spune un cuvânt în drum spre casă. Gândurile sale sunt vraiște. E furioasă pe Raleigh și furioasă din cauza situației. Regretă, acum, acele două scrisori anonime. Nu o să spună nimănui despre ele, dar e îngrijorată că ele ar putea reveni s-o bântuie într-un fel sau altul. Aude vocea avocatului în minte, spunând că *ar fi ceva foarte stupid să trimită scrisori anonime.*

De ce nu a stat cuminte, fără să facă nimic? Cu asta te alegi dacă încerci să ai principii, cu asta te alegi dacă încerci să faci ceea ce e corect într-o lume cinică și nebună, care nu dă o ceapă degerată pe ceea ce e corect. Ce este atât de greșit în a vrea să-ți ceri scuze? În schimb, de ce este atât de în regulă ca toată lumea să vrea să scape de responsabilități, să vrea să scape cu greșelile nerecunoscute? Nu prea i-a plăcut avocatul, dar pare că el știe ce-i de făcut; ea e atât de naivă pe lângă el.

Nu poate să nu se îngrijoreze gândindu-se la ce învață fiul lor din toată povestea asta. S-ar putea să se fi speriat destul de tare de ideea că ar putea fi trimis la închisoare – și asta e un punct în plus, recunoaște ea. Deși probabil că nu e la fel de speriat ca ea. Dar își dorește ca el să înțeleagă de ce fapta lui este greșită, în loc să se teamă doar pentru ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă e prins. Cum, răbufnește ea, ai putea să înveți un copil despre bine și rău atunci când sunt atât de mulți oameni în funcții cu autoritate care au, de regulă, un comportament atât de imoral? *Ce naiba se întâmplă cu America mai nou?*

•

Carmine a luat singură cina alcătuită din doar un piept de pui și o salată, la masa din bucătărie, cu televizorul stins. Are standarde. Își păstrează rutina de a-și găti zilnic cina, deși în unele zile se întreabă de ce se mai obosește. Are cărți de bucate care preamăresc festivismul și plăcerile gătitului pentru o singură persoană, dar nu simte deloc bucuria. Îi plăcea să

gătească pentru soțul ei și pentru copii, dar el a murit, iar copiii s-au mutat cu toții în propriile vieți aglomerate.

Și-a mai făcut o rutină – plimbarea de seară prin cartier. Rutinele au această calitate de a umple cu ceva zilele goale. În seara aceasta, plimbarea este atât pentru a face mișcare, cât și pentru a-și satisface curiozitatea înnăscută legată de vecinii săi. O ia în jos pe strada Finch, cotește pe Sparrow și se întoarce apoi acasă pe propria stradă. Este o porțiune de cartier întinsă și o plimbare frumoasă. Va face asta cât vremea i-o va permite, admirând casele bine întreținute, aruncând o privire în interiorul celor cu ferestre luminoase și calde. În seara asta, în timp ce se plimbă, se gândește la spargere și la scrisoare. Până acum nu a mai vorbit despre asta decât cu vecina de alături, Zoe Putillo. Zoe este singura ei prietenă. Carmine nu s-a hotărât definitiv dacă să renunțe sau nu să afle cine i-a spart casa. O parte din ea simte compasiune pentru mama care a scris scrisoarea, însă cealaltă parte din ea este ușor revoltată și vrea să facă ceva în acest sens. Odată ajunsă din nou pe strada ei, se apropie de o casă puternic luminată. Poate vedea de pe trotuar peste peluza din față și prin ferestrele imense în camera de zi, acolo unde se află un grup mic de femei. Vorbesc și râd cu poftă, iar în mâini țin pahare cu vin. Chiar în acel moment, Carmine observă că o altă femeie se apropie în grabă. Cotește pe aleea casei cu o carte în mână și sună la intrare. Carmine aude puțin sunetul înăbușit al vocilor, în timp ce ușa este deschisă și nou-venita intră în casă, iar apoi sunetul este din nou întrerupt brusc. E vorba de un club de carte, își dă seama Carmine cu o tresărire, oprindu-se pentru un moment. Dorul este amestecat cu un strop de ranchiună. Oamenii nu sunt prea prietenoși pe-aici.

Șapte

Grăbită să plece spre clubul de carte, Olivia aproape că uită de carte, dar o ia în ultimul moment, în timp ce se îndreaptă spre ușă. De obicei abia așteaptă să meargă la clubul de carte, dar în seara asta e mult prea supărată pe Raleigh, pentru a se mai bucura de ceva. Cina a fost încordată după vizita la avocat. Se îndreaptă spre casa lui Suzanne Halpern de pe strada Finch. Clubul de carte a fost inițiat cu ani în urmă de un grup de femei din cartier care se cunosc de la școală, de la activitățile sportive și alte evenimente din alt cartier. Există câteva membre permanente, care găzduiesc întâlnirile pe rând. Suzanne adoră să fie gazda clubului de carte: îi place să se dea în spectacol. Mereu face furori, pregătește gustările cele mai elaborate pe care le potrivește, ostentativ, cu cele mai alese vinuri. Când este rândul Oliviei, ea recurge, de obicei, la nelipsitul vin roșu, simplu și bun, și la un vin alb neinspirat, dar care merge cu orice, apoi cumpără câteva produse gata preparate de la Costco. Nu-i place în mod deosebit să facă pe gazda. Pentru ea, clubul de carte înseamnă mai mult un motiv de a ieși din casă. Glenda se află deja acolo când ajunge Olivia. Femeile stau de vorbă în picioare, în camera de zi, cu paharele de vin și cu farfuriile cu mâncare în mâini, lăsându-și cărțile pe scaune.

În seara asta vorbim despre cea mai recentă carte a Tanei French. Desigur, nu începem niciodată cu discuțiile despre carte. Mai întâi se bârfește puțin, de obicei despre copii – toate sunt mame – și exact asta se întâmplă și acum, chiar când telefonul lui Jeannette bâzâie. Olivia o vede pe Jeannette aruncându-i o privire într-o doară, apoi observă cum fața femeii îngheață. În același timp, Olivia aude alte două sau trei sunete de mesaje venite dinspre alte telefoane și se întreabă ce se întâmplă.

— O, Doamne, exclamă Jeannette.

— Ce este? întreabă Olivia.

— Vă mai amintiți că Amanda Pierce a dispărut acum câteva săptămâni? întreabă Jeannette.

Bineînțeles că-și amintesc, își spune Olivia. Amanda Pierce își părăsise soțul subit, fără să-i spună nimic. Olivia nu o cunoștea pe Amanda decât din vedere. O întâlnise, de fapt, o singură dată, la o petrecere între vecini

organizată în micul parc dintre străzile Sparrow și Finch, acum mai bine de un an, în septembrie, la scurt timp după ce familia Pierce se mutase în cartier. Amanda Pierce era o femeie extraordinar de frumoasă și toți soții se holbaseră la ea, practic salivând, împiedicându-se unul de altul în tentativele lor de a o servi cu orice avea nevoie – ketchup pentru hot dog, un șervețel, o băutură, în timp ce soțiile încercaseră din răsputeri să nu pară deranjate. Arăta ca un model sau ca o actriță – atât de perfectă era. Atât de sexy. Atât de sigură pe ea. Purta mereu hainele cele mai potrivite și ochelarii de soare la modă. Soțul Amandei – nu-și amintește numele lui – era și el ridicol de arătos. Avea aceeași alură de star de cinema, dar era mai rezervat. Un observator. Locuiau pe strada Oliviei, ceva mai departe. Amândoi aveau în jur de treizeci de ani, mult mai tineri decât Olivia și prietenii săi și nu aveau copii, așa că nu existau prea multe motive să se intersecteze.

— Nu a dispărut pur și simplu, spune Suzanne. Și-a părăsit soțul.

— Există știri de ultimă oră, spune Jeannette. I-au găsit mașina, într-un lac de lângă Canning. Corpul ei era în portbagaj.

Se lasă o tăcere perplexă, în timp ce camera se umple cu socul ultimelor vești.

— Nu-mi vine să cred, spune Becky, ridicându-și privirea din telefon, palidă.

Olivia își amintește tresărind că Raleigh a fost și în casa soților Pierce.

— Bietul Robert, șoptește Becky.

Becky Harris locuiește lângă familia Pierce.

— A raportat-o dispărută. Mi-a spus chiar el.

Becky este bună prietenă cu Olivia și îi povestise totul. Olivia și-o imaginează brusc pe Becky, care este încă destul de atractivă, dar poate nu atât de atrăgătoare pe cât se crede, vorbind cu soțul arătos și abandonat peste gardul din spate. – îmi amintesc că am auzit și eu, spune Glenda, părând și ea destul de șocată. Dar dacă-mi amintesc bine, povestea inițială era că poliția nu l-a luat în serios pentru că ea îl mințise în legătură cu o călătorie de-un weekend alături de o prietenă. Poliția a crezut că ea l-a părăsit, că nu a fost o dispariție propriu-zisă.

— Ei bine, acum este evident o crimă, spune Jeannette.

— Ce mai spune? întreabă Olivia.

— Asta e tot. Fără alte detalii.

— Credeți că soțul ei a făcut-o? întreabă Suzanne, uitându-se în jur la

toate. Credeți că ar fi putut s-o ucidă?

— Nu aș fi surprinsă, spune încet Jeannette.

Becky se întoarce brusc spre ea.

— Habar n-ai despre ce vorbești!

După izbucnirea lui Becky, pentru o clipă, se instalează din nou o tăcere tensionată. Apoi Suzanne spune, cu vocea înfiorată:

— Este prea sinistru.

— Soțul ar putea fi nevinovat, sugerează Zoe.

— Dar de obicei criminalul nu este chiar soțul? întreabă Suzanne.

— Dacă a ucis-o, spune Becky, atunci de ce ar fi cerut poliției s-o caute?

Becky, evident, nu vrea să creadă că arătosul bărbat de alături, rămas singur, ar putea fi un criminal.

— Ei bine, spune Olivia, trebuia să o raporteze dispărută, nu-i așa? Nu putea doar să îi ignore dispariția. Trebuia să joace rolul soțului îngrijorat, chiar dacă el a ucis-o.

— Doamne, ești groaznică! spune Glenda.

— Gândește-te puțin, totuși, spune Olivia. Ar putea fi crima perfectă. El o ucide, raportează că e dispărută și le spune polițiștilor că lui i-ar fi zis că pleacă cu o prietenă într-o excursie în weekend când, de fapt, ea nu i-a spus nimic. Apoi, când nu apare, poliția crede că ea l-a părăsit și nu o caută foarte atent. Este cu adevărat genial.

Acum se holbează toate la ea, așa că adaugă:

— Mai ales dacă n-ar fi găsit niciodată mașina în lac. Probabil că ar fi scăpat nevinovat.

— Nu sunt sigură că îmi place felul în care-ți funcționează mintea, spune Suzanne.

Becky îi aruncă o privire iritată Oliviei și spune:

— Ca idee, să se rețină că eu una nu cred că soțul ei a făcut-o.

Suzanne se ridică și începe să umple din nou paharele de vin. Tremură vizibil.

— Doamne, vă amintiți cât de superbă era? Vă amintiți petrecerea de anul trecut? A fost pentru prima dată când am văzut-o toate de aproape. Avea toți bărbații la degetul mic.

— Îmi amintesc, spune Becky. Era prea ocupată să fie fascinantă, așa că n-a mai avut timp să ajute la curățenie.

— Poate că era hărțuită de cineva sau ceva de genul acesta, spune

Glenda. O femeie ca ea…

— Îi plăcea atât de mult să flirteze. Nu știu cum de soțul ei suporta așa ceva, spune Zoe.

Zoe fusese și ea la petrecere, își amintește Olivia, uitându-se prin cameră. Toate fuseseră acolo.

— Poate că asta era problema. Poate că era gelos și a ucis-o, spune Jeannette.

Se uită toate una la alta, stânjenite.

Zoe schimbă brusc subiectul.

— Ați auzit vreuna dintre voi despre spargerile și scrisorile anonime?

Olivia simte că stomacul i se strânge și evită în mod deliberat să se uite la Glenda. Rahat. Nu ar fi trebuit niciodată să scrie acele scrisori. Întinde mâna după paharul de vin pe măsuța de cafea.

— Ce spargeri? Ce scrisori anonime? spune Suzanne.

— Mi-a povestit Carmine Torres, spune Zoe. Este noua mea vecină. Mi-a spus că a primit o scrisoare anonimă în această dimineață de la cineva care a scris că fiul său a pătruns în casa ei și că își cere scuze pentru asta.

Ea adaugă:

— Scrisoarea a fost strecurată prin fanta poștală de la ușă, noaptea.

— Serios? se miră Jeannette. Nu am auzit nimic despre asta.

Zoe dă din cap.

— Mi-a bătut la ușă special ca să mă întrebe dacă am primit și eu una, dar eu n-am primit, spune Zoe.

— I s-a furat ceva? întreabă Suzanne.

— Nu crede. A spus că a cercetat bine casă, dar că nimic nu pare să lipsească.

Olivia îndrăznește să-i arunce, în sfârșit, o ocheadă Glendei și astfel între ele are loc un schimb de priviri cu subînțeles. Va trebui să vorbească cu ea după ce pleacă de la întâlnirea clubului de carte. Nu-i spusese Glendei despre scrisori.

— Casa cui a mai fost spartă? întreabă Suzanne. Nu am auzit pe nimeni să se plângă.

— Nu știu, răspunde Zoe. În scrisoare se menționau mai multe case. Carmine mi-a arătat-o, iar eu am citit-o.

Olivia simte cum i se face greață și își lasă paharul cu vin pe masă. Nu este deloc ceea ce sperase să se întâmple. Și-a dorit doar să-și ceară scuze.

N-a vrut ca și alte persoane să citească scrisoarea! Nu și-a dorit ca cineva să încerce să afle autorul! Și, cu siguranță, nu și-a dorit ca oamenii *să bârfească* despre scrisoare și expeditor. Ar fi trebuit să lase lucrurile așa. Cum a putut fi atât de proastă? Avocatul avusese dreptate – tot ce-a făcut a fost doar să agite și mai rău lucrurile.

— Ar fi trebuit să vezi scrisoarea! exclamă Zoe. Biata femeie care a scris-o. Se pare că băiatul ei a intrat în calculatoarele oamenilor și, imaginează-ți asta, – chiar a trimis e-mailuri false din conturile lor de e-mail!

— Nu! zice Suzanne, înfricoșată.

— Și ce scria în e-mailuri? întreabă Jeannette, îngrozită și amuzată în egală măsură.

— Nu știu, spune Zoe. Carmine mi-a zis că nu a găsit nimic în neregulă în calculatorul ei. Asta cu e-mailurile probabil că s-a întâmplat în casa altcuiva.

Glenda spune cu un ton care nu lasă loc de contraziceri:

— Mie îmi sună a prostie tipic adolescentină, iar mama băiatului încearcă să facă cel mai decent lucru posibil în aceste condiții – să-și ceară scuze. Este exact genul de situație care ni se poate întâmpla și nouă, tuturor celor care avem copii. Știți foarte bine cum sunt adolescenții.

Olivia observă câteva încuviințări empatice și aprobatoare ale unora dintre femei. Îi este profund recunoscătoare Glendei în acest moment, dar are grijă să nu o arate. Suzanne spune:

— Cred că ar trebui să fiu mai atentă atunci când închid ușile și ferestrele de acum înainte. Nu le verific chiar tot timpul seara.

— Este atât de înfiorător să te gândești că cineva îți intră în casă și în calculatoare atunci când ești plecat de acasă, spune Jeannette în șoaptă. Și gândul că – dacă femeia asta, Carmine, nu ar fi primit scrisoarea aceea, ea nici măcar nu ar fi bănuit vreodată ce i s-a întâmplat.

Se face liniște cât toate par să se gândească la asta timp de un minut.

— Poate că și unora dintre noi le-au fost sparte casele, spune Zoe.

— Dar atunci am fi primit și noi o scrisoare, zice Suzanne.

— Nu neapărat, spune Zoe. Și dacă, poate, copilul i-a spus mamei sale doar despre unele dintre casele pe care le-a spart, nu despre dimensiunea adevărată a operațiunilor sale? Așa bănuiește și Carmine. Că ar putea fi o mulțime de case sparte de copilul ăsta și că oamenii probabil nici nu știu.

Poate ar trebui să fim toate îngrijorate.

Olivia se uită în jur la femeile așezate în cerc și care par toate cu adevărat alarmate de ideea că, poate, casele lor chiar au fost sparte, iar ele nici măcar n-ar avea de unde să știe. E posibil oare ca Raleigh să o mintă în legătură cu cât de des a făcut asta? I se face greață și vrea să meargă acasă.

— Presupun că ar trebui să vorbim despre carte, spune, în sfârșit, Suzanne.

Opt

Olivia o urmează pe Glenda spre ușă. S-a lăsat frigul și se bucură că este deja întuneric afară, când restul femeilor pleacă. Glenda o așteaptă și vorbesc în șoaptă la capătul aleii, ținându-și strâns hainele. Olivia așteaptă până când restul femeilor se îndepărtează, fără să le mai poată auzi, și spune plină de tristețe:

— Mulțumesc că nu ai zis nimic.

— De ce aș face asta? îi răspunde Glenda. Secretul tău este în siguranță cu mine. Îngrozitor de îngâmfată atitudinea lui Zoe, dacă mă întrebi. Are două fete, nu are băieți. Habar nu are ce înseamnă asta.

Apoi întreabă:

— Cum a fost la avocat?

Cele două merg spre casa Glendei. Olivia îi povestește despre vizita lor la avocat. Apoi adaugă îngrijorată:

— Nu ar fi trebuit să scriu acele scrisori.

— Nu mi-ai spus că ai făcut-o.

— Știu – se uită pieziș la Glenda. Nu le-am spus nici lui Paul și Raleigh. Promite-mi că nu le vei zice nimic. Dacă Paul află, va fi furios. N-ar fi trebuit să le trimit niciodată. Acum toată lumea va încerca să afle cine le-a scris.

— Câte ai trimis?

— Doar două. Raleigh a spus că a spart doar două case. L-am obligat să-mi arate care sunt casele respective.

— Cui îi aparținea cealaltă casă?

Olivia ezită.

— Familiei Pierce.

— Serios?

Olivia dă din cap aprobator. I se face rău când se gândește la asta. *Dacă Robert Pierce este un criminal?*

— Îl crezi? o întreabă Glenda după o clipă.

— L-am crezut. Sinceră să fiu, acum nu mai știu ce să zic. Poate că Zoe are dreptate și nu mi-a spus despre toate casele pe care le-a spart. Nu m-aș fi gândit niciodată că Raleigh e capabil de așa ceva.

Tac amândouă, mergând în întuneric pe trotuar, iar Olivia și le imaginează pe Suzanne, Becky, Jeannette și Zoe cum se grăbesc la calculatoarele lor și verifică mesajele trimise, căutând e-mailuri pe care nu le-au scris. După o vreme, Glenda întreabă:

— Crezi că Robert Pierce și-a ucis soția?

Olivia se uită la ea neliniștită.

— Nu știu, spune ea. Tu ce părere ai?

— Nici eu nu știu ce să zic.

— Nici măcar nu o cunoșteam foarte bine, spune Olivia, dar era una dintre vecine… una dintre *noi*. Pare că s-a întâmplat totul îngrozitor de aproape.

•

Carmine Torres decisese să meargă din ușă în ușă pe strada ei, pentru a spune vecinilor că i-a fost spartă casa și a le arăta scrisoarea. În această dimineață, vorbise din nou pe scurt cu Zoe, de alături, care i-a zis că nimeni de la clubul ei de carte din seara precedentă nu auzise nimic. Apoi, desigur, începuseră să vorbească despre ultimele știri: o femeie din acest cartier presupus liniștit – care locuia doar la o stradă distanță – fusese ucisă în mod brutal.

Carmine plănuiește să meargă și pe strada Sparrow, cea pe care a locuit victima, și să vadă ce poate afla despre femeia găsită în portbagaj. Carmine adoră o bârfă bună. Înainte de a pleca, rătăcește prin casă neliniștită, atingând diverse obiecte, studiindu-le, îndreptând rame foto. Se uită în dulăpiorul cu medicamente. A fost oare ceva mutat de la locul său? Nu poate spune cu siguranță. Simte puțină teamă acum, singură în propria ei casă, ceea ce nu se întâmpla niciodată înainte. Urăște să fie văduvă; este o viață izolată. Iar ea urăște ideea că cineva – chiar dacă acest cineva este doar un adolescent – i-a cotrobăit printre lucruri. A văzut ce are în calculator. Nu că ar exista acolo ceva ce nu ar trebui să existe. Ce fel de copil ar face totuși așa ceva? Trebuie să fie ceva în neregulă cu el.

•

Raleigh îl evită pe Mark la școală, marți dimineață. Nu vrea să vorbească cu el despre întâlnirea cu avocatul. E hotărât că gata – nu va mai sparge alte case. Niciodată.

•

Webb și Moen se întorc la sediul medicului legist pentru rezultatele

autopsiei Amandei Pierce. Camera mare este proaspăt zugrăvită și cuprinsă de o lumină naturală care inundă întregul spațiu al încăperii prin ferestrele mari aflate de-a lungul jumătății superioare a camerei. Totuși, încă miroase urât. Webb suge una dintre bomboanele de mentă aduse de Moen. Pantofii îi scârțâie pe plăcile de gresie proaspăt spălate. Pe toată lungimea peretelui de sub ferestre se află un blat cu mai multe chiuvete și instrumente sterilizate aranjate impecabil. Cântarele atârnă deasupra tejghelei – sunt similare cântarelor din supermarket unde ai putea să-ți cântărești o pungă de hârtie în care ai pus ciuperci, se gândește Webb.

John Lafferty, medicul specialist legist mai în vârstă, spune:

— Cauza morții este rana provocată de un obiect contondent. A fost lovită în cap în mod repetat cu un obiect, cel mai probabil un ciocan, după aspectul rănilor.

Webb se concentrează la corpul întins pe masa de oțel. Cearșaful este tras de pe el și dezvăluie o priveliște groaznică. Corpul aflat în descompunere este umflat, iar pielea are un aspect hidos, verzui. Arată mult mai rău decât cu o zi în urmă.

— Ne pare rău pentru miros, dar corpurile tind să putrezească rapid odată ce sunt scoase din apă, spune Lafferty.

Fără să ezite, Webb se apropie mai mult pentru a putea să studieze cadavrul. Autopsia s-a terminat, organele au fost studiate și cântărite, iar pielea ei a fost cusută înapoi. Capul ei este zob. Unul dintre ochi îi atârnă, scos din orbite.

— Este aproape imposibil să estimăm momentul decesului în aceste circumstanțe, spune patologul. E foarte dificil să stabilești exact timpul morții după transformările post-mortem ale corpului care au loc la mai mult de șaptezeci și două de ore după moartea propriu-zisă, iar faptul că a fost în apă… îmi pare rău.

Webb dă din cap afirmativ.

— ’nțeles.

— Nu există dovezi evidente ale unei agresiuni sexuale sau ale altor răni, continuă patologul. Cu siguranță a murit înainte să ajungă în apă. Fără răni de apărare, nimic sub unghii. Nu există semne evidente ale unei lupte, chiar dacă se pare că a fost lovită din față. Poate că îl cunoștea pe criminal. Cel mai probabil, prima lovitură a surprins-o și a paralizat-o. A fost lovită de mai multe ori, cu foarte mare putere. Probabil că a murit după primele două

lovituri. Cele ulterioare indică o furie incontrolabilă.

— A fost personal.

— Se pare că da.

El adaugă:

— Era o femeie sănătoasă – fără semne de fracturi vechi care ar putea indica abuzuri domestice din trecut.

— Bine, spune Webb. Altceva?

— Era însărcinată. Aproximativ zece săptămâni. Cam atât.

— Mulțumesc, spune Webb, iar el și Moen pleacă.

— Noi știm că era în viață și că se afla la serviciu vineri, 29 septembrie, spune Webb. Probabil că a fost ucisă cândva în acel sfârșit de săptămână. Era probabil deja moartă luni – când soțul ei a raportat-o dispărută.

Se îndreaptă spre mașină, ambii trăgând adânc aer proaspăt în piept. Moen spune:

— Nu toți bărbații sunt fericiți când află că vor deveni tați.

— Destul de drastic totuși, nu-i așa, o crimă? ripostează Webb.

Ea ridică din umeri.

— Avem doar declarația lui Robert Pierce, că ea i-ar fi spus că pleacă cu Caroline, subliniază Moen. Nu e nimeni altcineva care să i-o susțină, iar ea nu a menționat nimănui de la serviciu că va pleca undeva în weekend.

Webb dă din cap aprobator.

— Poate că, de fapt, nu voia să plece nicăieri. Poate că el a inventat povestea asta după ce a ucis-o. Nu am găsit nicio rezervare pe numele ei la vreun hotel. E posibil să fi ucis-o, apoi să-i fi pregătit bagajul, să-i fi scufundat mașina în speranța că nimeni nu o va găsi. Așa ar fi părut că ea a vrut să-l părăsească. Ar fi mai bine să vorbim cu Caroline Lu, spune Webb.

•

Olivia nu are o săptămână productivă. Dă vina pe Raleigh – și pe știrile șocante despre Amanda Pierce – pentru incapacitatea ei de a se concentra. Este începutul după-amiezii de marți și n-a făcut aproape nimic. Se întoarce cu spatele la fișierul deschis pe ecran, se ridică de pe scaun și coboară la parter să ia o ceașcă de cafea proaspătă. Casa este tăcută – Paul este la serviciu și Raleigh la școală. Dar nu se poate opri din a se gândi la cu totul alte lucruri decât la proiectul ei de editare. Își face griji pentru Raleigh.

Dacă acesta nu-i spune totul? Nu i-a plăcut felul în care ochii lui nu i-au susținut privirea când l-a întrebat. Părea sincer când a zis că nu se

droghează, dar ea tot mai simte că mai există ceva, ceva ce îi ascunde. Iar Olivia nu poate indica exact motivul pentru care are senzația asta, dar simte totuși că și Paul îi ascunde ceva. În ultimele câteva săptămâni pare să fie preocupat de ceva ce nu-i împărtășește. Când îl abordase la un moment dat în legătură cu asta, el o evitase cu un comentariu despre supra-încărcarea de la serviciu. Desigur, acum este supărat și el pe Raleigh. Neliniștită, ia ziarul „Aylesford Record" și îl duce pe fotoliul din fața ușilor glisante din sticlă care dau spre curtea din spate. L-a citit deja și a urmărit și toată povestea online. Dar își așază cafeaua pe măsuța laterală și deschide din nou ziarul. La pagina 3, apar o imagine și un titlu. FEMEIA DISPĂRUTĂ, GĂSITĂ MOARTĂ. Imaginea arată o fotografie a Amandei Pierce; este zâmbitoare și drăguță, fără să aibă cea mai mică idee despre tragedia care avea să i se întâmple. Arată la fel de minunat ca la petrecerea de cartier, unde toată lumea îi ciugulea din palmă. Olivia studiază fotografia cu atenție, amintindu-și discuția de la clubul de carte, cu o seară înainte. Recitește articolul. Sunt puține detalii. Au scos-o cu tot cu mașină dintr-un lac ieri-dimineață, devreme. Mai scrie doar că trupul ei a fost găsit în portbagaj. Olivia se întreabă cum a murit. Celelalte informații sunt puține. Poliția are buzele pecetluite și a spus doar că „ancheta este în curs de desfășurare".

Lasă ziarul deoparte, decide să facă o plimbare și își leagă șireturile de la pantofi. Poate că o plimbare îi va limpezi mintea și atunci va putea să lucreze puțin. Este îngrozitor, se gândește Olivia, când iese din casă. O femeie care locuia pe strada lor a fost ucisă. Nu se poate opri să se gândească la asta.

Nouă

Robert Pierce aruncă o privire spre stradă din spatele uneia dintre jaluzelele dormitorului principal. Un grup de oameni este afară, uitându-se la casă, uitându-se la el, observând probabil mișcarea de la fereastră. Își poate imagina ce vorbesc. Se întoarce de la fereastră și urmărește cum echipa criminalistică percheziționează în continuare, cu minuțiozitate, dormitorul. Se uită și se gândește. Nu au nimic împotriva lui. Singurul lucru era acel mobil, cu cartelă preplătită[{1}], care este îngropat în siguranță, în grădină.

Se gândește la telefon. Devenise o problemă în cuplul lor. Nu una despre care se vorbea. Acesta era un alt detaliu, o mare parte din căsnicia lor nu se petrecea la vedere. Nu vorbeau despre ce li se întâmpla. Nu se certau. În schimb, jucau jocuri. Știa că trebuie să fi avut un telefon cu cartelă. Știa că îl ținea cu ea – probabil în geantă – și că-l ascundea pe undeva când era acasă. Pentru că îi căutase prin genți și în mașină, dar nu îl găsise niciodată. Iar apoi, într-o noapte, nu cu mult timp în urmă, a surprins-o cu o cină specială când ea a ajuns acasă. Nimic complicat – friptură, salată și vin roșu. Și încă ceva în paharul cu vin roșu, ceva ce avea s-o adoarmă rapid. Și în timp ce ea era întinsă și inconștientă în patul lor, el căutase prin toată casa, metodic, cam cum face această echipă de criminaliști chiar acum. Și a găsit ascunzătoarea ei secretă. Cutia de tampoane din partea de jos a dulapului din baie. Baia era unicul loc din casă în care putea fi singură. Nu prea creativ din partea ei, e adevărat. Dacă vor căuta acum în cutia ei de tampoane, desigur, nu vor găsi nimic altceva decât tampoane. Cât de multe griji ar trebui să-și facă totuși?

Când ea s-a trezit a doua zi dimineață cu o durere de cap, el a mustrat-o că băuse prea mult. I-a arătat chiar și sticla goală de vin lăsată pe blatul din bucătărie – turnase jumătate la chiuvetă – și ea a dat din cap și a zâmbit nesigur. Mai târziu, când era îmbrăcată pentru a pleca spre muncă, părea nervoasă, nu prea era în apele ei. S-a apropiat de el, cu o expresie pe care el n-o putea citi. Se gândea dacă-l va întreba. Dacă va avea curajul s-o facă. Se uitase la ea cu blândețe.

— Te simți bine, draga mea? Pari supărată.

Nu mai fusese niciodată violent cu ea, dar ea îl privea de parcă ar fi fost un șoricel maro, cu blana fină, față-n față cu un șarpe. Se uitaseră lung unul la altul. Îi luase telefonul secret din ascunzătoarea secretă. Amândoi știau asta. Ar putea ea să zică ceva? Nu credea că ar fi în stare. A așteptat însă cu răbdare. În cele din urmă, ea a spus:

— Nu, sunt bine, și s-a întors cu spatele la el.

A stat cu ochii pe ea să vadă dacă va încerca să caute prin casă, discret, telefonul care lipsea înainte de a pleca la serviciu, dar ea n-a făcut-o. Era în sertarul de jos al biroului, sub niște plicuri. Mai ușor de găsit decât unde îl ascunsese ea. Dar știa că nu va îndrăzni să intre în biroul lui. Nu cât el era acasă. Așa că a rămas acolo până când ea a plecat la serviciu.

Aceea a fost ziua în care ea a dispărut.

•

Detectivul Webb este conștient că Robert Pierce stă la pândă, ascuns pe undeva prin casă în timpul percheziției lor. Și-a ucis soția? I-a îndesat apoi corpul în portbagaj și i-a scufundat mașina în lac? Nu arată ca un soț îndurerat. Pare destul de stresat. Dacă a ucis-o aici, în casă, vor găsi ceva. Știu deja că a fost bătută mortal cu un ciocan sau ceva similar. Asta înseamnă mult sânge. Chiar și atunci când o suprafață pare impecabil de curată, dacă există urme de sânge, le vor găsi. Dar Webb nu crede că a ucis-o aici. E prea deștept pentru asta.

Echipa se mișcă încet prin casă. Caută peste tot după amprente digitale, caută prin sertare și pe sub mobilier, caută orice amănunt care ar putea aduce lumină în misterul morții Amandei Pierce.

Îi iau laptopul. Telefonul mobil fusese găsit în geantă; două săptămâni în apă îl făcuseră inutil, dar arhiva lui de date va fi examinată. Webb se întreabă ce anume, asta dacă chiar e așa, ar fi putut ascunde Amanda Pierce. I-ar fi spus soțului ei că urma să plece cu o prietenă. Ei au însă doar declarația lui ca să dovedească asta. Dar dacă spusele lui sunt adevărate, atunci Amanda îl mințise în legătură cu Caroline Lu. Dacă a fost așa, atunci cu cine se întâlnea, de fapt? Aflase oare soțul ei adevărul? Avusese o criză de gelozie și o ucisese într-un acces de furie? Poate că a existat un alt motiv pentru care el a ucis-o. Poate că era un abuzator emoțional. Încercase ea să scape din căsnicie și el aflase?

Interogatoriul Carolinei Lu nu dusese spre nimic concret. Cele două femei erau prietene încă din timpul facultății, dar se văzuseră rar în ultimele

luni; Caroline nu știa dacă Amanda avea un amant și nu era la curent nici cu eventualele probleme conjugale. Fusese șocată când Robert o sunase spunându-i că Amanda îi dăduse de înțeles că ele două și-ar petrece sfârșitul de săptămână împreună.

Aflat acum în dormitorul matrimonial, Robert pare un observator tăcut și rece. Un tehnician se apropie de Webb și spune în șoaptă:

— Patru seturi distincte de amprente în casă. La parter, în living și bucătărie. Aici sus, în birou – în special pe masa de birou și pe sertarele de birou, iar în dormitor pe întrerupător, pe tăblia de la pat și, de asemenea, în baie.

Interesant, se gândește Webb, și îi aruncă o privire lui Moen, care ridică o sprânceană în timp ce se uită la el. Se întoarce spre Robert și întreabă:

— Ați avut prieteni în vizită în ultima perioadă?

Clatină din cap.

— Soția dumneavoastră a avut musafiri?

— Nu, nu din câte știu eu.

— O femeie care să vă ajute la curățenie?

Robert clatină din nou din cap.

— Nu.

— Aveți vreo idee de ce ar exista patru seturi diferite de amprente în casa dumneavoastră în loc de două – ale dumneavoastră și ale soției?

— Nu.

Unul dintre cei doi a avut o relație extraconjugală, crede Webb, sau poate amândoi. Poate că Amanda și-a adus iubitul acasă când soțul ei nu era aici. Asta înseamnă un risc. Poate că asta a ucis-o. Vor cerceta cu atenție cartierul, vor pune întrebări. Vor încerca să afle dacă cineva a observat vreodată o persoană străină intrând sau ieșind din casă.

Percheziția nu mai scoate la iveală nimic altceva. Poate că nu a fost ceva spontan, se gândește Webb; poate că și-a planificat fapta, până la cele mai mici detalii, până la minciuna despre faptul că ea i-ar fi spus că va lipsi în weekend. Webb îl cercetează pe Robert, care stă într-un colț, atent la tot. Trebuie să pună presiune pe Robert Pierce. Webb știe că în cazurile în care soția este ucisă, de obicei vinovat este soțul. Dar el nu este genul de om care se grăbește să tragă concluziile. Lucrurile sunt rareori atât de simple.

•

În timp ce Olivia merge repede pe stradă, vede ceva în fața casei familiei

Pierce. O mulțime de oameni se află acolo, uitându-se fix la clădirea albă cu fereastră mare la intrare și obloane negre. Casa nu este cu nimic ieșită din comun, e la fel ca majoritatea celor de pe stradă. Dar peisajul, de obicei pașnic, este cu totul diferit acum. Există mașini de poliție parcate de-a lungul străzii și o dubă albă de poliție în fața casei. Un reporter îl intervievează pe unul dintre vecinii aflați pe trotuar. Olivia nu vrea să se numere printre acei oameni dezgustători care se hrănesc cu durerea altora, dar nu poate nega că este curioasă. De aici nu poate vedea nimic din ce se întâmplă în interior, cu excepția siluetelor răzlețe care trec prin fața uneia dintre ferestre. Olivia grăbește pasul. Se gândește la oamenii de pe stradă care bârfesc și speculează. Știe exact ce spun aceștia. Spun că probabil el a ucis-o.

Olivia se gândește la Robert Pierce, aflat în casa lui chiar acum, cu polițiștii, și cu oamenii de afară care privesc scena. El și-a pierdut dreptul la intimitate pentru că soția sa a fost ucisă și poate că nici măcar n-a avut vreo legătură cu asta.

Se surprinde sperând, în mod egoist, că noua curiozitate în legătură cu Amanda Pierce îi va face pe oameni să uite totul despre casele sparte și despre scrisorile anonime.

Zece

Becky Harris privește, din spatele perdelei, pe fereastra dormitorului fiicei sale, la partea laterală a casei. De aici poate vedea strada și casa vecină a familiei Pierce. O zărește pe Olivia ieșind la plimbare, făcându-și drum pe lângă mica mulțime de pe stradă. Becky își rupe nervoasă pielițele din jurul unghiilor, un obicei mai vechi pe care-l avea și la care renunțase cu ani în urmă, dar care a reapărut recent. Își îndreaptă atenția din nou spre casa familiei Pierce. Se întreabă ce au găsit, dacă au găsit ceva. Doi oameni ies din casă. Un bărbat și o femeie, ambii îmbrăcați în costume închise la culoare. Își amintește că i-a văzut și ieri, tot pe ei, aducându-l pe Robert acasă. Detectivi, se gândește ea. Asta trebuie să fie. Stau în fața clădirii o clipă, discutând. Ea îi privește în timp ce ochii bărbatului cercetează strada în sus și-n jos. Partenera sa aprobă din cap și amândoi coboară pe alee. Este evident că vor începe să-i interogheze pe vecini.

* * *

Jeannette supraveghează detectivii din spatele ferestrei. Știe că vor ajunge acasă la ea cât de curând. Încearcă să ignore senzația de anxietate. Nu vrea să vorbească cu poliția.

Când, în sfârșit, aude bătaia în ușă, tresare puțin, chiar dacă se aștepta. Merge spre ușa din față. Cei doi detectivi își fac apariția la intrare – dincolo de ei, are o priveliște perfectă asupra casei familiei Pierce de vizavi. Ochii îi trec rapid de la un detectiv la altul. Bărbatul își arată insigna.

— Sunt detectivul Webb, iar aceasta este detectiv Moen. Investigăm uciderea Amandei Pierce, care locuia vizavi de dumneavoastră. Am dori să vă punem câteva întrebări.

— În regulă, spune ea, puțin agitată.

— Numele dumneavoastră?

— Jeannette Bauroth.

Webb întreabă:

— Cât de bine îi cunoașteți pe Robert și Amanda Pierce?

Ea clătină din cap.

— Chiar deloc. Îi știu doar din vedere. S-au mutat aici în urmă cu puțin peste un an. Au fost destul de retrași.

— I-ați văzut sau auzit vreodată certându-se?

Ea clatină capul negativ.

— Ați văzut-o vreodată cu vânătăi pe Amanda Pierce, poate un ochi învinețit?

— Nu, n-am văzut nimic de genul ăsta, spune Jeannette.

— L-ați observat întâmplător pe Robert Pierce venind sau plecând în weekendul din 29 septembrie, în care soția lui a dispărut?

Nu-și amintește deloc să-l fi văzut pe Robert în acel weekend.

— Nu.

— Ați văzut pe cineva venind, plecând din casa lor? întreabă Moen.

Trebuie să răspundă, dar nu vrea. Își mușcă buzele nervos:

— Nu vreau să creez probleme nimănui.

— Nu creați probleme nimănui, doamnă Bauroth, spune detectivul Webb și o surprinde, cu vocea lui calmă, dar fermă. Cooperați într-o anchetă a poliției și dacă aveți informații, trebuie să ni le împărtășiți.

Oftează și zice:

— Da, am văzut pe cineva. Vecina lor de alături, Becky Harris. Am văzut-o ieșind pe ușa din fața casei în toiul nopții. M-am trezit să beau un pahar cu lapte – uneori am probleme cu somnul – și m-am uitat din întâmplare pe fereastră. Și atunci am văzut-o.

— Când a fost asta? întreabă Webb.

Nu vrea să răspundă, dar chiar nu are de ales.

— A fost sâmbătă seara foarte târziu, în weekendul în care Amanda a dispărut.

Detectivii fac schimb de priviri.

— Sunteți absolut sigură de data în care s-a întâmplat asta? întreabă Webb.

— Da, spune ea tristă. Sunt sigură. Pentru că până marți se zvonea deja că Amanda n-a venit acasă și că el o raportase dispărută.

Ea adaugă:

— Soțul lui Becky este plecat cu afaceri foarte mult timp. Cred că a lipsit și în acel weekend. Iar copiii sunt la facultate.

— Mulțumesc, spune Webb. Ne-ați fost de mare ajutor.

Îl privește cu inima strânsă.

— N-aș fi spus nimic nimănui vreodată, dar sunteți polițiști. Nu-i veți spune de unde știți, nu-i așa? Suntem vecini.

Detectivul dă din cap în formă de salut în timp ce se întoarce să plece, dar nu răspunde la întrebare. Jeannette se retrage în casă, închizând ușa încruntată. Nu spusese nimănui ce văzuse. E treaba lui Becky dacă vrea să-și înșele soțul. Dar cu poliția, e altceva. Trebuie să le spui adevărul.

Își amintește de Amanda la petrecerea din cartier, ochii săi mari, pielea perfectă, felul în care-și arunca părul spre spate când râdea, fascinând toți oamenii. Își amintește și de Robert, la fel de chipeș, privindu-și calm soția. Ar fi putut avea orice femeie, dacă ar fi vrut. Deci, ce l-a atras la Becky Harris?

•

Raleigh își deschide dulapul după ultima oră. Vrea doar să-și ia lucrurile și să plece acasă. A avut o zi proastă. A greșit la un test de matematică. I-a zâmbit unei fete drăguțe, iar ea s-a uitat prin el de parcă nici n-ar fi existat. Toate astea fac parte din viața lui de rahat.

— Salut, spune Mark, apărând brusc în spatele lui.

— Salut, răspunde Raleigh, lipsit de entuziasm.

Mark se apleacă spre el și întreabă:

— Unde ai fost ieri după ce-ai plecat de la școală?

Raleigh se uită în spate și se asigură că nu-i ascultă nimeni.

— Mama m-a luat cu mașina – trebuia să mă văd cu avocatul.

— S-a întâmplat destul de repede, spune Mark, surprins. Deci, ce a zis?

Raleigh răspunde în șoaptă:

— A spus că dacă mă prind vreodată, voi merge la o închisoare pentru minori.

— Asta e tot?

— Da, pe scurt.

Mark pufnește.

— Cât au plătit părinții tăi pentru asta?

— Nu știu, nu e deloc amuzant, Mark.

Îl privește direct în ochi și spune:

— S-a terminat. Nu o voi mai face niciodată. A fost distractiv pentru o vreme, dar n-am de gând să merg la închisoare.

— Sigur, te înțeleg, spune Mark.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic.

— Trebuie să plec, spune Raleigh.

•

Când se aude ciocănitul în ușă, Becky este luată prin surprindere. Stă în picioare, în bucătărie, cu umerii încordați, așteptându-i. Deschide ușa și îi vede pe cei doi detectivi. De la fereastră păreau niște oameni obișnuiți. De aproape, sunt mult mai intimidanți. Înghite în sec emoționată în timp ce detectivii se prezintă.

— Numele dumneavoastră? întreabă detectivul Webb.

— Becky Harris.

Detectivul are o înfățișare de om vigilent, cercetător și asta o neliniștește și mai mult. El o întreabă:

— O cunoșteați pe Amanda Pierce?

Clatină încet din cap, încruntându-se.

— Nu chiar. Adică, soțul meu și cu mine am băut cu ea și cu soțul ei o dată sau de două ori, așa, fără să ne formalizăm. I-am invitat la noi o dată, chiar imediat după ce s-au mutat aici. Și ne-au chemat la rândul lor la ei, câteva săptămâni după aceea. Apoi nu ne-am mai vizitat. Nu prea aveam foarte multe în comun, în afara faptului că eram vecini.

Detectivul așteaptă, de parcă ar vrea să afle mai multe. Ea adaugă:

— Și cred că Amanda lucra uneori ca angajat temporar la biroul soțului meu. Dar, de fapt, abia dacă-i cunoșteam. Este îngrozitor ce i s-a întâmplat Amandei.

— Și nu ați petrecut niciodată timp cu Robert Pierce în afara celor două ocazii? întreabă detectivul, privind-o cu atenție.

Ea ezită.

— Îl vedeam pe Robert peste gard uneori, vara, stând în curtea din spate, citind, bând o bere. Câteodată stăteam de vorbă, relaxați. Pare un om de treabă.

Îi privește pe cei doi detectivi și spune:

— A fost devastat când soția lui a dispărut.

— Deci ați mai vorbit cu el după ce ea a dispărut? întreabă detectivul Webb.

Devine și mai neliniștită.

— Nu chiar. Doar… peste gardul din spate. Când Amanda nu a mai venit acasă, mi-a spus că a raportat-o dispărută, dar nu a vrut să vorbească mai multe. Arăta îngrozitor.

Detectivul se apleacă spre ea, de parcă ar fi tras o concluzie. Apoi spune:

— Deci nu ați fost în casa lui până noaptea foarte târziu în sâmbăta din weekendul în care soția lui a dispărut?

Simte cum roșește puternic; își vor da seama că minte. Dar trebuie să nege.

— Eu… nu, nu știu despre ce vorbiți. De unde v-a venit ideea asta? *Oare le-a spus Robert?*

— Sunteți sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură, spune ea tăios.

— Bine, spune detectivul, evident neîncrezător.

Îi întinde apoi cartea de vizită.

— Dar dacă doriți să vă schimbați povestea, ne puteți contacta. Vă mulțumim pentru timpul acordat.

•

Robert Pierce urmărește de la fereastră cum detectivii bat la ușile vecinilor, una după alta, și le pun întrebări din pragurile caselor. Îi privește interogând-o pe Becky, vecina de alături. O vede cum își scutură capul. Aruncă o privire spre casa lui. Oare îl vede, urmărind-o de la fereastră? Își ascunde rapid capul după perdele, ca să nu fie văzut.

•

Olivia a gătit penne cu pesto și pui la cină. Paul mănâncă în liniște, cu gândurile evident în altă parte. Avuseseră o conversație scurtă și tristă despre Amanda Pierce cu o seară în urmă, când ea ajunsese acasă de la clubul de carte. Apoi, când el s-a întors de la serviciu i-a spus că știrile despre Amanda puseseră stăpânire pe întreg biroul în care lucra. Ea se întreabă dacă și Raleigh a auzit despre subiectul zilei sau dacă încă n-are habar. Raleigh își înfulecă cina fără să vorbească. A fost morocănos și tăcut încă de când a venit de la școală. O cuprinde un puseu de supărare. De ce e totul atât de greu? De ce e nevoită doar ea să întrebe cum se simte fiecare, de ce trebuie ca doar ea să inițieze conversațiile de la cină? Își dorește ca Paul să facă un efort. Nu obișnuia să fie atât de absent. Iar cele mai recente probleme ale lui Raleigh planează peste toți trei ca un nor întunecat.

— Cum a fost la școală astăzi, Raleigh? întreabă ea.

— Bine, bombăne el, cu gura plină, refuzând să intre în amănunte.

— Ce-ai făcut la testul de matematică?

— Nu știu. Cred că bine.

Ea adaugă:

— Poliția a percheziționat casa familiei Pierce.

Paul o privește încruntat. Raleigh ridică privirea. Olivia știe că adolescenții trăiesc într-un soi de bulă narcisistă. Subiectul Amanda nu este chiar în atenția lui, deși i-a spart casa. Se întoarce spre el.

— Femeia care locuia pe strada noastră, Amanda Pierce – a dispărut acum câteva săptămâni. Toată lumea credea că și-a părăsit soțul.

— Da, și? spune Raleigh.

— Se pare că a fost ucisă. Ieri i-au găsit trupul.

Paul își lasă tacâmurile pe masă și întreabă destul de calm.

— Era absolut necesar să vorbești despre asta la cină?

— Ei bine, subiectul este peste tot la știri, răspunde ea. Acum se spune că a fost omorâtă în bătaie.

— Unde au găsit-o? întreabă Raleigh.

— Nu au zis exact. De fapt, nu au spus foarte multe. Undeva spre Canning, în Catskills, spune Olivia.

— O cunoșteai? întreabă fiul ei.

— Nu, spune Olivia, aruncându-i o privire soțului său.

— Nu, nu o cunoșteam, repetă Paul.

Se uită la soțul său și observă cum o ușoară umbră îi trece repede peste față, însă dispare atât de rapid, încât nici nu mai este sigură că a existat acolo. Își mută privirea.

— Este prea aproape de casă, spune Olivia, să ai o crimă chiar pe strada ta.

— Se știe cine a ucis-o? întreabă Raleigh neliniștit.

Olivia îi răspunde:

— Cred că se bănuiește că soțul ei este implicat. Oricum, azi percheziționau casa.

Își plimbă pastele prin farfurie și se uită la fiul ei. Pare tulburat. Deodată își dă seama ce ar putea să-l deranjeze. Dacă găsesc amprentele lui Raleigh în casă?

Unsprezece

Becky simte cum tremură când intră miercuri în secția de poliție din centrul orașului. A fost sunată de dimineață, imediat după ora nouă. Înainte să răspundă, știa deja despre ce era vorba. S-a uitat fix la telefon, privindu-l sunând, dar în cele din urmă a răspuns. Era detectivul acela, Webb. Ea i-a recunoscut vocea înainte ca el să se prezinte; se aștepta la asta. Apăruse în visele ei cu o seară înainte și nu într-un fel bun. I-a cerut să vină până la secție, cât mai curând. A precizat chiar că o așteaptă *imediat ce e posibil.*

— De ce? Pentru ce? a întrebat ea rezervată.

— Mai avem câteva întrebări, dacă nu vă deranjează, i-a spus detectivul.

Știau că a fost în casa lui Robert în acea noapte. Robert trebuie să le fi spus. Știau că minte. Își auzea inima cum îi bate tare în urechi. Dacă se va afla, căsnicia și familia ei vor fi distruse. Nenorocirea naibii! De unde era să știe, când s-a culcat cu arătosul ei vecin de alături – doar de două ori – că totul va ieși la iveală pentru că soția lui va fi ucisă și el va deveni suspectul principal al unei anchete? Sigur că l-au interogat, l-au analizat atent – a fost nevoit să spună tot.

Nu fusese niciodată infidelă înainte, în cei peste douăzeci de ani de căsnicie. Iat-o acum, urcând treptele către secția de poliție, sperând ca niciun cunoscut să n-o vadă. Și apoi, se gândește, ce importanță mai are totul, dacă oricum toate acestea vor ajunge în ziare? E absolut terifiată; are copii, gemeni de nouăsprezece ani – ce vor crede despre ea? Nu vor putea înțelege niciodată.

Ofițerul de la recepție o roagă să aștepte și răspunde la telefon. Se așază pe un scaun de plastic încercând să-și domolească respirația. Poate reușește să-i convingă să nu-i folosească numele adevărat. Se întreabă dacă mai are drepturi. Se întreabă dacă o vor acuza de ceva. Detectivul Webb se apropie de ea. Se ridică în grabă.

— Vă mulțumesc că ați venit, îi spune cu amabilitate.

Nici măcar nu-i poate răspunde; cuvintele îi rămân blocate în gât. El o conduce într-o cameră de interogatoriu, unde o întâlnește pe detectivul Moen, care așteaptă. Este recunoscătoare că în încăpere mai e și o altă femeie. Nu vrea să rămână singură cu Webb. O înspăimântă.

— Vă rog, luați loc, spune Moen și îi oferă un scaun. Becky se așază și cei doi detectivi iau loc și ei vizavi de ea.

— Nu este nevoie să vă faceți griji, zice detectivul Webb. Răspundeți la întrebările noastre doar dacă vreți și puteți pleca oricând, îi spune el.

Dar ea are toate motivele să-și facă griji, iar el știe asta.

— Un pahar cu apă? O ceașcă de cafea? îi oferă Moen.

— Nu, sunt bine, spune Becky, în timp ce-și drege vocea. Stă cu mâinile în poală, sub masă, poate să-și smulgă pielița din jurul unghiilor fără să fie văzută de cei doi, așteptând ca întreaga ei viață să devină o ruină.

— Ați avut o relație de ordin sexual cu Robert Pierce? întreabă Webb răspicat.

Ea nu se poate abține; începe să plângă. Plânge atât de tare, încât nu poate răspunde la întrebare. Moen împinge cutia cu șervețele înspre ea. O lasă să plângă în voie. În cele din urmă, își suflă tare nasul, își șterge lacrimile și ridică ochii spre ei. Detectivul repetă întrebarea.

— Da.

— Nu ați menționat asta când am vorbit ieri, spune Webb. Ați negat că v-ați aflat în casa lui în noaptea de 30 septembrie.

Aruncă o privire fugară spre Moen, care pare că se uită la ea cu ceea ce ar putea trece drept simpatie.

— N-am vrut să afle nimeni, spune ea cu tristețe. Am un soț, copii. Asta o să-mi distrugă familia.

Moen se apleacă spre ea și spune:

— Nu vrem să vă distrugem familia, Becky. Trebuie doar să știm adevărul.

Se uită la cei doi detectivi cu ochii umflați.

— Nu am spus pentru că știu că nu și-a rănit soția. Nu i-ar fi făcut rău și cu siguranță nu ar fi ucis-o. Robert nu ar face rău nici unei muște.

Se foiește cu șervețelul în mâini.

— Așa că nu credeam că trebuie să vă spun. Nu credeam că este relevant dacă ne-am culcat împreună. S-a întâmplat doar de două ori. Înțeleg că a trebuit să vă spună, îmi doresc doar să n-o fi făcut.

— Nu Robert ne-a spus, intervine detectivul Webb.

Îi explodează capul.

— Ce?

— Neagă că ar fi avut relații sexuale cu oricine altcineva decât cu soția

sa în timpul căsniciei.

Becky simte că o să leșine. Cine mai știe? Și apoi își dă seama că, din cauza ei, Robert a fost prins mințind.

— Cineva v-a văzut ieșind din casa familiei Pierce în toiul nopții și a pus totul cap la cap.

— Cine? întreabă ea.

— Nu cred că mai contează în acest moment, zice Moen.

Își pune capul în mâini și șoptește:

— O, Doamne!

— Din păcate, spune detectivul Webb, aceasta este o investigație de crimă și sunteți ceea ce se mai numește daună colaterală. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face este să colaborați cu noi în totalitate.

Becky dă din cap obosită. Nu are de ales. Dar simte că-l trădează pe Robert, când, în mod evident, el încercase să o protejeze. Îl îndrăgește pentru asta, iar ceea ce urmează să facă e cu atât mai dureros.

— Povestiți-ne despre relația cu Robert Pierce, spune Moen.

— De fapt, nu e cine știe ce de povestit, începe Becky tristă, privind în jos la șervețelul mărunțit din poala ei. Soțul meu este plecat cu afacerile foarte mult timp. Gemenii mei au început facultatea în oraș anul trecut și nu prea mai stau pe-acasă. Eram singură, fără vreo ocupație. Îl vedeam pe Robert în curtea lui. Soția lui era plecată uneori. Am început câteva conversații, așa cum v-am mai spus. Dar apoi lucrurile au evoluat. A fost o prostie, știu. El este mult mai tânăr decât mine.

Ea se îmbujorează.

— Mi-am dat seama că e atras de mine – a lăsat să se vadă asta destul de clar – și nu am putut rezista. M-am gândit… m-am gândit că nimeni nu ar suferi. Am crezut că nimeni nu va afla vreodată.

Webb o ascultă cu o expresie neutră, dar Moen o aprobă dând din cap cu simpatie. Ea continuă.

— S-a întâmplat într-un weekend din august – mi-a spus că soția plecase într-o excursie cu o prietenă. M-a invitat la el. Nu era nimeni acasă la mine – Larry călătorea în interes de serviciu, iar copiii erau și ei plecați pe la prieteni. Atunci s-a întâmplat prima dată.

Ea ezită – nu vrea să le spună ce urmează.

— A doua oară a fost la sfârșitul lunii septembrie, weekendul în care ea a dispărut de acasă.

— Da, spune Webb, dorind ca ea să continue.

Becky spune nefericită:

— N-aveți idee cât de greu îmi este să fac asta. N-aș putea vorbi nimănui despre așa ceva.

Se uită la cei doi detectivi.

— *Știu* că nu ar fi putut să o facă. Mi-a spus că Amanda este plecată în weekend împreună cu prietena ei Caroline și că nu se va întoarce până duminică seara. Am rămas acolo până sâmbătă foarte târziu și am plecat acasă pe la două dimineața.

— De unde știți că nu ar fi capabil să o facă? întreabă Webb.

— Credeți-mă, e imposibil să-și fi ucis soția.

Se mișcă neliniștită pe scaunul ei.

— Aveam acest obicei secret – vorbeam doar peste gardul din spate, unde nimeni nu ne putea zări. Nu l-am mai văzut până marți. Mi-a spus atunci că Amanda nu venise acasă. Că a raportat-o dispărută la poliție.

Îi privește chinuită.

— Mi-a fost teamă că poate se află atunci faptul că am fost împreună în acel weekend.

— Și ați mai vorbit cu el de atunci? întreabă Webb.

Ea clătină din cap.

— Nu. M-a evitat. Nu mai intră deloc în curtea din spate. Și cred că am vrut să-l evit și eu după toate astea. Să uit totul.

Ea adaugă:

— Sunt sigură că este îngrijorat că asta îl va pune într-o lumină rea… că s-a culcat cu mine, iar soția lui – a fost ucisă. Dar vă pot spune că este un om bun. Nu ar face rău unei femei. Pur și simplu nu e genul.

— Poate că era diferit cu dumneavoastră față de cum se comporta cu soția, spune Webb.

— Nu cred, insistă ea cu încăpățânare.

— Ne-ar plăcea să vă luăm amprentele, dacă nu vă deranjează, zice Moen.

— De ce? întreabă Becky, tresărind.

Se întreabă din nou dacă va fi acuzată de ceva.

— Am găsit câteva amprente neidentificate în dormitorul matrimonial al familiei Pierce și în baia dormitorului. Credem că ar putea fi ale dumneavoastră. Dacă nu sunt, trebuie să știm cine altcineva a mai fost în

acel dormitor.

Simte că începe să tremure de-a binelea. Nu a mai fost amprentată niciodată.

— Mă veți acuza de ceva? reușește ea să mai întrebe.

— Nu, spune detectivul Webb, nu deocamdată.

•

Becky se întoarce direct acasă de la secția de poliție. Parchează mașina pe alee și intră în casă prin ușa din față. Apoi aleargă la etaj, în dormitor, și se aruncă pe pat.

Copiii vor veni acasă de Ziua Recunoștinței. Ce le va spune? Mai mult decât atât, ce îi va spune soțului când acesta va ajunge acasă? Ar trebui să-i spună totul sau să nu-i spună nimic și să spere că poate nu se va afla niciodată? Se întoarce pe o parte și se gândește îngrijorată la Robert. Ei nu pot să creadă cu adevărat că și-a ucis soția. Este imposibil. Se gândește la mâinile lui mângâindu-i trupul. Chiar păruse să se bucure de ea – de compania ei. Se gândește la pieptul lui puternic, la cum îi cădea părul peste frunte, la zâmbetul lui care se ridică puțin într-o parte. Cum ar putea convinge poliția că ar trebui să caute în altă parte? Protestele ei din această dimineață păreau să nu aibă ecou. Robert nu și-a ucis soția. Dacă ar înțelege acest lucru așa cum îl înțelege ea, nu l-ar mai cerceta atât de amănunțit și nu ar mai fi atât de atenți la ea. Vrea să se protejeze, să-și protejeze secretul. Și ar vrea să-l poată proteja și pe el. Nu vrea să recunoască, dar este puțin îndrăgostită de Robert Pierce.

Este destul de sigură că amprentele din dormitor sunt ale ei. Când intri cu capul înainte într-o fantezie, calci în picioare jurămintele de căsătorie și te culci cu un alt bărbat, niciodată nu-ți imaginezi că amprentele tale vor ajunge probă în ancheta unei crime. Vrea să-l protejeze pe Robert. Așa că nu le-a spus detectivilor chiar tot. Nu le-a spus că Robert i-a zis în acea noapte despre bănuiala lui că Amanda are o aventură. Se teme că dacă detectivii ar afla, ar putea crede că el are un motiv.

Și nu-i spusese nici lui Robert, atunci când stătuse întinsă în pat cu el, că știa cu cine ar putea avea Amanda o aventură.

Nu le va spune detectivilor ce a văzut. Nu până în momentul în care va deveni absolut necesar. Pentru că știe cine este amantul Amandei. Și nici el nu ar fi putut să o omoare.

Doisprezece

Când detectivul Webb îl privește pe Robert Pierce, vede un bărbat care ar putea fi perfect capabil să-și omoare soția. Pierce este foarte arătos, isteț, puțin egoist, cam sarcastic. Probabil că se comporta mult diferit cu vecina sa, Becky Harris, se gândește Webb. Toți purtăm măști. Cu toții avem ceva de ascuns într-un moment sau altul. Vrea să știe ce ar putea să ascundă Robert Pierce. Acesta se află pe scaun, de cealaltă parte a mesei de interogatoriu, perfect stăpân pe situație. Stă comod, rezemându-se relaxat pe spătarul scaunului. Dar ochii lui sunt ageri, nu scapă nicio mișcare.

— Deci, sunt suspectul evident, nu-i așa? spune Pierce.

— Nu sunteți suspect în acest moment, răspunde Webb. Și nu sunteți nici reținut – sunteți liber să plecați dacă vreți.

Pierce rămâne pe loc. Webb îl studiază cu atenție și începe.

— Spuneați că ați ajuns acasă imediat după muncă, cam pe la ora cinci, vineri, în data de 29. Ați fost văzut de cineva?

— Nu știu. Asta trebuie să descoperiți voi, nu-i așa? Nu asta i-ați întrebat pe vecini?

Din păcate pentru detectivi, umblatul din ușă în ușă fusese frustrant. Cu excepția lui Becky Harris, nimeni nu părea să cunoască familia Pierce. Erau prea retrași. Nimeni nu și-a amintit să-l fi văzut pe Robert Pierce venind sau plecând de acasă în acel weekend. Avea obiceiul să-și țină mașina în garaj, cu ușa acestuia închisă, așa că era greu de spus când era sau nu acasă. Cu excepția lui Jeannette Bauroth, nimeni nu observase nici că altcineva decât cei din familia Pierce ar fi intrat sau ieșit din casă. Nu era nimeni care să depună mărturie pentru ce spusese Pierce, dar este posibil să fi fost acasă vineri și sâmbătă. Sau poate că nu a fost. Înregistrările arată că telefonul său mobil a fost acasă; nu însemna neapărat că și el fusese acolo.

— Ce ați făcut vineri, după ce ați ajuns acasă? întreabă Webb.

— Așa cum am mai spus deja, m-am uitat la televizor și m-am culcat devreme. Sunt terminat de oboseală de obicei, la sfârșitul săptămânii.

— Singur?

— Da, singur.

— Ce ați făcut sâmbătă?

— Am dormit până târziu. Am mai lenevit prin casă. Am mai recuperat ceva pentru muncă. Am făcut puțină curățenie prin casă.

— Există martori?

— Nu, cred că nu.

— Dar seara?

Se mișcă în scaun, își încrucișează brațele la piept și se uită chiar în ochii lui Webb.

— Uite ce, nu am fost complet sincer data trecută. Sâmbătă seara, am invitat o prietenă. Și-a petrecut cea mai mare parte a nopții cu mine.

Webb lasă să treacă o pauză lungă de tăcere înainte de a întreba:

— Despre cine e vorba?

— Vecina mea de alături, Becky Harris. Cred că ați vorbit cu ea ieri. V-am văzut la ușa ei.

— Am vorbit cu ea.

— Nu știu ce v-a spus. Eu nu v-am zis înainte despre ea pentru că încercam să o protejez. Evident, nu vrea să știe nimeni despre noi. Este căsătorită. A fost o aventură inofensivă. Nu sunt mândru de asta. Nu ar fi trebuit să-mi înșel soția. Dar eu eram singur și ea era acolo, deci…

El ridică din umeri.

— Nu s-a mai întâmplat nimic între noi de atunci.

Webb îl studiază cu ochii mijiți.

— Dar s-a mai întâmplat înainte, nu-i așa?

Pierce îl privește surprins.

— Deci v-a spus. Deja știți totul despre aventură.

El adaugă:

— Da, am mai făcut sex încă o dată, în august. Nu a fost mare lucru. Doar ne-am descărcat amândoi.

— Deci, de ce ne-ați mințit, Robert? întreabă Moen. Ne-ați spus că nu v-ați înșelat niciodată soția.

— De ce credeți că am mințit? Mă face să par un soț rău și asta vreți, nu-i așa? Poate chiar am fost. Dar asta nu înseamnă că eu mi-am ucis soția.

El se apleacă în față și spune:

— Vreau să încetați să mă mai luați la mișto și să aflați cine a ucis-o pe Amanda. Vreau să-l găsiți pe nenorocitul care a făcut asta.

— O, asta chiar o vom face, îi spune Webb.

Moen întreabă:

— Și duminică?

Pierce se așază din nou pe scaun.

— Duminică am fost la golf cu niște prieteni, toată ziua. Habar n-aveam că Amanda nu va veni înapoi în noaptea aceea. Toate numele și numerele lor de telefon trebuie să fie în dosar. Vor confirma. Am luat cina la club, apoi eu m-am întors acasă să o aștept pe Amanda.

— Aveți vreo idee cui ar putea aparține acele amprente din casa ta?

— Îmi imaginez că unele dintre ele sunt ale lui Becky.

— Ce ziceți de celălalt set?

El ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Ne-ați mai ascuns și altceva, Pierce?

Își întoarce privirea obraznică spre Webb.

— Cum ar fi ce?

— Soția dumneavoastră. Avea o aventură?

Pierce își muscă buza.

— Nu știu.

— Serios?

Webb continuă pe un ton amical.

— Poate că avea o aventură și ați aflat despre asta. Poate știați că nu Caroline era „prietena” cu care voia să plece în acel weekend. Poate știați și de asta ați ucis-o.

Robert nici măcar nu clipește.

— Sau poate ați inventat povestea cum că v-ar fi spus că merge cu Caroline. Poate ați făcut astfel încât să vă întâlniți cu soția undeva, iar ea nu avea idee de planurile dumneavoastră.

— Nu, spune Robert clătinând din cap. Sunteți departe rău de adevăr. Nu m-am gândit nicio clipă că Amanda ar avea o aventură. Ideea nici măcar nu mi-a trecut prin minte până în momentul în care am vorbit cu Caroline în duminica aceea și mi-am dat seama că Amanda mă mințise.

Webb nu-l crede.

— Știați că este însărcinată?

— Da. Plănuia să facă avort. Nu ne doream copii.

Pierce îi privește ca și când ar fi așteptat ca ei să aibă o problemă cu asta.

— Gata, am terminat? întreabă el.

Este complet buimăcit, dar reușește să ascundă destul de bine asta, gândește Webb.

— Da, nu ne lăsați să vă reținem, spune el și îl privește pe Pierce când împinge scaunul în spate cu putere și iese.

— Nu are un alibi puternic, remarcă Moen, după ce Robert Pierce iese. Ar fi putut merge oriunde în acele zile de vineri și sâmbătă. Și-a lăsat telefonul mobil acasă ca să nu-l dea de gol.

— Cu cât îl văd mai mult, cu atât îmi place mai puțin individul, adaugă Webb. Un nemernic îngâmfat.

— Nu pare să fie deosebit de trist în legătură cu soția sa, observă Moen.

— Așa este, e de acord Webb. Dacă Amanda avea într-adevăr o aventură, atunci cu cine ar fi putut s-o aibă?

— Dacă am ști asta, am ajunge departe, murmură Moen.

Treisprezece

Olivia a căutat miercuri prin ziar și printre știrile Online orice fel de informații noi despre uciderea Amandei Pierce. Ciudat cât de repede a devenit absorbită de subiect. Dar nu era nimic nou și foarte puține dovezi clare. Totul era pur și simplu un rezumat al celor spuse deja. Investigațiile sunt în desfășurare. Încercase să vorbească cu Paul despre asta cu o seară înainte, în pat.

— Ce crezi că i s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

— Nu știu, a mormăit Paul, încercând să continue să citească.

— Probabil că avea o aventură, a spus Olivia. Altfel de ce l-ar fi mințit pe soțul ei în legătură cu persoana cu care era?

— Nu este treaba noastră, Olivia, a replicat Paul.

— Știu, a răspuns ea, puțin surprinsă de tonul lui. Dar nu ești și tu curios?

— Nu, nu sunt.

Ea nu l-a crezut. Apoi a trecut la discuția despre Raleigh, care ar trebui să meargă la un psiholog. Nu se aștepta să-i placă ideea, dar nici nu fusese pregătită pentru reacția lui.

— Paul, mă îngrijorează Raleigh.

— Știu.

— Eu doar… cred că poate ar trebui să-l trimitem la un terapeut.

În acel moment, el a lăsat cartea din mână și s-a uitat la ea.

— Un terapeut.

— Da.

— De ce dracului am face asta?

— Pentru că poate… poate l-ar ajuta dacă ar vorbi cu cineva.

— Olivia, nu are nevoie de terapeut. Are nevoie de un șut în fund. Nu crezi că exagerezi?

— Nu, nu. Este o problemă serioasă, Paul.

— Serioasă, da. Dar nu este bolnav mintal, Olivia.

— Nu trebuie să fii bolnav mintal ca să mergi la terapeut, a spus ea exasperată.

De ce trebuia să fie atât de înapoiat în legătură cu aceste lucruri?

— Este doar o fază. Ne vom ocupa de asta. Nu are nevoie de terapeut.

— De unde știi? Când ai devenit expert?

— Nu voi discuta despre asta, Olivia, a spus el tăios și s-a întins să stingă lumina de pe noptiera lui, cu spatele la ea, cât mai departe, și s-a culcat.

Stătuse apoi întinsă în pat, nervoasă, mult timp după ce el începuse deja să sforăie. Acum, în timp ce bea o ceașcă de cafea după-amiaza, și-a amintit că îl văzuse pe Paul citind în ziar articolul despre Amanda Pierce cu o seară înainte. Deci e curios. Desigur că este. Pur și simplu nu vrea s-o recunoască. Paul fusese dintotdeauna puțin ipocrit.

•

Analiza criminalistică preliminară a mașinii și a lucrurilor Amandei a dezvăluit frustrant de puține lucruri.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, spune Sandra Fisher, medic specialist legist al biroului de medicină examinatoare, dar nu am obținut mare lucru.

Webb dă din cap; nu se așteptase la prea multe, dat fiind faptul că mașina stătuse atât timp sub apă, dar speranța moare ultima.

Ea continuă:

— Nu am găsit sânge, piele sau păr în afara celor care aparțineau victimei. Nimic din care să obțin un profil ADN. Și nu am reușit să prelevăm nimic altceva – nici amprente, nici fibre.

— Ceva interesant în geantă sau în bagaj? întreabă Webb.

Au verificat deja datele mobile din telefonul ei, dar acestea nu le-au dezvăluit nimic; cu atât mai puțin vreun semn despre existența unui bărbat cu care ar fi avut o aventură.

Ea clatină din cap.

— Îmi pare rău.

Webb îi aruncă o privire lui Moen. Oricine ar fi cel care a ucis-o pe Amanda și a împins mașina în lac, nu a lăsat nicio urmă.

Fisher spune:

— După cum știți, nimic din ce s-a găsit unde a fost descoperită mașina nu indica faptul că ea ar fi fost ucisă acolo. Pentru asta ar fi trebuit să fie foarte mult sânge. Cel mai probabil a fost ucisă altundeva, iar ucigașul a condus mașina în acel loc pentru a o scufunda.

— Știa probabil zona, știa că acolo ar fi cel mai bun loc în care ai putea scăpa de o mașină. Pustiu, nepăzit, cu o pantă potrivită, iar malul e abrupt,

apa se adâncește rapid, răspunde Webb.

Moen îl aprobă.

— A riscat totuși, cineva putea să-l vadă, oricât de pustiu ar fi drumul, spune ea.

— Ai mai găsit ceva în mașină? Poate în torpedou? întreabă Webb.

— Manualul proprietarului și cartea service. O trusă de prim ajutor. Un pachet de șervețele. Era foarte ordonată.

Fisher pufnește cu neîncredere.

— Ar trebui să vezi rahaturile din mașina mea.

Webb își ascunde dezamăgirea. Sperase la ceva, orice.

— Unul dintre seturile de amprente din dormitorul lui Pierce sunt ale lui Becky Harris, spune Fisher. Dar nu știm cui îi aparține celălalt set. Oricine ar fi, a umblat peste tot prin cameră și la birou.

•

Robert Pierce și-a luat restul săptămânii liber de la muncă. Este abia miercuri. I-au spus să-și ia liber oricât are nevoie. Nu-l interesează deloc să se întoarcă la birou. Se întreabă dacă colegii săi din firma lor mică, cu doar cinci avocați, cred că este un criminal. Probabil că da. El rătăcește prin casă și se gândește la întrebările puse de detectivi în timpul interogatoriului de mai devreme, din acea după-amiază, reamintindu-și fiecare întrebare în minte din nou și din nou. Se întreabă ce face Becky. Știe că e acasă. Mașina ei se află pe alee. A evitat-o în ultima vreme. O folosise fără rușine, dar asta nu-l deranjează prea tare. A fost îngrozitor de ușor s-o seducă. E totuși îngrijorat de alte lucruri pe care le-ar putea ea spune detectivilor, acum că aventura lor a ieșit la iveală. Le-a zis că au făcut sex. Le-a spus, oare, că el bănuia că Amanda îl înșela? Sau le va spune? Ar vrea să știe.

Se trezește în bucătărie, uitându-se pe terasă prin ușile glisante din sticlă. Este o după-amiază blândă, cu aromă de toamnă în aer. Decide să-și ia o bere și să iasă puțin afară. Poate va ieși și ea, sau poate că nu. Robert se îndreaptă spre curtea din spate. Dacă ea privește curtea din casă, l-ar putea vedea. Pe terasă nu l-ar putea vedea decât dacă ar ieși în curte.

Aude în spate sunetul inconfundabil al ușii glisând la casa de alături, ușa se deschide și rămâne deschisă. Știe că nimeni din stradă nu poate să-i vadă aici; au parte de toată intimitatea de care au nevoie. Se întoarce și își ridică privirea peste gard, spre casa lui Becky. Ea stă acolo, în prag, privindu-l. Se întoarce încet, mergând spre ea, de-a lungul gardului. Arată îngrozitor. Părul

ei, de obicei blond și mătăsos, pare rar, nu e machiată deloc. Se întreabă cum de s-a putut culca cu ea vreodată. Arată de parcă ar fi îmbătrânit accelerat în ultimele două săptămâni.

Ea rămâne încremenită, urmărindu-l. El nu reușește să-i înțeleagă expresia feței. Poate că, de fapt, n-a reușit s-o facă niciodată. Pentru un moment, simte că e ușor iritată. Îi zâmbește. Apoi ea îi răspunde cu o tentativă de zâmbet care îi scoate la iveală gropițele din obraji, iar el își amintește de ce a găsit-o, pentru o vreme, atrăgătoare.

— Becky, îi rostește el numele într-un fel despre care știe că îi place… masculin, dar în același timp seducător.

Ea iese încet pe ușă și se îndreaptă spre el la fel de încet, de parcă ar fi atrasă de un fir nevăzut. E ridicol de ușor. Mereu a fost. Îi zâmbește șmecherește, cu colțul gurii ridicat într-o parte, cu capul înclinat ușor.

— Vino încoace, spune el, iar ea chiar se duce. Merge spre el la gard, așa cum obișnuia s-o facă.

— Becky, zice el, când ea este destul de aproape.

Fețele lor sunt la o distanță de mai puțin de 30 de centimetri.

— Mi-ai lipsit.

Femeia închide ochii, de parcă nici n-ar vrea să-l vadă. De ce? Oare îl crede un ucigaș? Pierce vede cum în colțul unuia dintre ochii ei începe să se formeze o lacrimă.

— Ești bine? întreabă el încet.

Ochii i se deschid și ea clatină din cap.

— Nu, spune Becky, cu vocea sufocată.

El așteaptă.

— Ei cred că ai ucis-o pe Amanda, șoptește ea.

Știe asta: vrea să știe ce crede ea.

— Știu ce cred. Dar n-am ucis-o, Becky. Știi asta, nu-i așa?

— Desigur! Știu că nu ai ucis-o!

Acum devine mai însuflețită, aproape furioasă, în numele lui.

— Nu ai fi capabil de asta. Le-am spus deja.

Se încruntă.

— Totuși nu cred că m-au crezut.

— Oh, ei bine, știi, sunt polițiști. Ăștia mereu se gândesc că soțul a făcut-o.

— Au aflat despre noi, zice ea.

Felul în care ea spune „noi” îl dezgustă, dar este atent să nu o arate.

— Știu.

— Îmi pare rău. A trebuit să le spun.

— E în regulă. Le-am zis și eu. Este în regulă, Becky.

— Nu le-aș fi spus nimic, dar știau deja oricum.

— Ce?

— Cineva m-a văzut ieșind din casa ta în toiul nopții, în weekendul în care Amanda a dispărut.

— Cine?

Brusc i-a captat întreaga atenție. Cine îi urmărea casa în miez de noapte? Își imaginase că Becky pur și simplu a cedat nervos și a mărturisit polițiștilor că și-au tras-o.

— Nu știu, detectivii n-au vrut să-mi spună.

Ea îl privește, cu fața pătată de lacrimile recente și desfigurată de neliniște.

— Mi-e teamă că se va afla, spune ea, cu vocea tremurândă. Cred că amprentele mele sunt în dormitorul tău. Mi-au luat amprentele la secția de poliție. Nu știu ce aș putea să-i spun soțului meu.

Se uită la el rugătoare, de parcă ar putea să-i rezolve în vreun fel această problemă. Dar Robert nu o poate ajuta. Aproape că nici nu mai e atent la ea; se întreabă cine a văzut-o ieșind de la el noaptea târziu.

— Și dacă poliția vorbește cu el?

Ea îl privește cu ochii mari și umezi.

Asta este problema ta, își spune el.

— Becky, ce le-ai spus detectivilor, mai exact?

— Doar că am băut ocazional cu toții, că purtam conversații peste gard, că m-am culcat cu tine o dată în august, când Amanda era plecată, și încă o dată în acea sâmbătă seara din weekendul în care a dispărut. Și că nu ai fi putut să-i faci rău vreodată.

El încuviințează, ca s-o liniștească.

— Le-ai spus despre bănuiala că Amanda avea o aventură?

— Nu, sigur că nu. Nu sunt proastă.

— Bun. Nu le spune asta. Pentru că nu este adevărat. Nici nu știu de ce am zis așa ceva.

Pare surprinsă.

— Oh…

Vrea să se asigure că ea a înțeles.

— Nu m-am gândit niciodată că Amanda ar avea vreun amant. Până atunci, duminică seara, când am vorbit cu Caroline. Ai înțeles acum? Îți vei aminti acest lucru?

Acum s-ar putea chiar să-i fie puțin frică de el. Buuun.

— Sigur, spune ea.

El dă din cap fără să-i mai zâmbească șmecherește.

— Ai grijă de tine, Becky.

Paisprezece

Olivia lucrează în biroul de la etaj în acea după-amiază, când aude soneria de la intrare. Se întreabă dacă sunt detectivii care-și extind ancheta. Se grăbește să coboare scările pentru a ajunge la ușă. Dar acolo nu se află cei doi detectivi, ci o femeie necunoscută. Este mai în vârstă, poate pe la vreo șaizeci de ani, destul de grăsuță. Fața ei e pătrată și ridată, părul blond îi este îngrijit și poartă un ruj pal. Olivia este pe cale să spună politicos *Nu, mulțumesc* și să închidă ușa, enervată de deranj, când femeia îi spune:

— Nu încerc să vând nimic… și zâmbește cu căldură.

Olivia ezită.

— Numele meu este Carmine, spune femeia pe un ton prietenos.

Numele îi pare cunoscut, dar Olivia nu-și amintește în ce împrejurări l-a mai auzit.

— Da?

— Îmi pare rău să vă deranjez, dar tocmai m-am mutat și casa mea a fost spartă recent. Mă plimb prin cartier spunând oamenilor că trebuie să fie vigilenți.

Inima Oliviei începe să bată cu putere.

— E îngrozitor, zice ea, încercând să afișeze o expresie adecvată, compătimitoare. Au furat multe?

— Nu, nimic.

— Oh, asta e bine, spune Olivia. Nicio pagubă atunci.

Ea vrea să-i trântească femeii ușa-n nas, dar nu îndrăznește să fie nepoliticoasă.

— Nu aș spune că nu e nicio pagubă, răspunde femeia. Copilul a cotrobăit prin casa mea. Și nu doar în a mea – se pare că a mai spart și alte case și a intrat și prin computerele oamenilor.

— Oh, vai, spune Olivia, uimită de asprimea femeii. L-au prins pe făptaș?

Speră că atât chipul, cât și vocea sunt exact așa cum se așteaptă această femeie, în circumstanțele date. Este extrem de necăjită.

— Nu. Dar am primit o scrisoare anonimă. Se pare că e vorba despre un adolescent, iar mama sa a scris această scrisoare pentru a-și cere scuze. Dar

nu știu cine este.

Ridică scrisoarea ca să i-o arate. Scrisoarea pe care Olivia a scris-o, a printat-o și a strecurat-o prin fanta pentru corespondență din ușa acestei femei. Oare și-a dat seama? Știe că a fost Raleigh? De asta a venit, de fapt, acum? S-o confrunte? Olivia nu știe cum să reacționeze, ce să spună. Femeia nici măcar nu ar fi fost aici dacă Olivia nu ar fi scris scrisoarea. Acum o privește, studiind-o cu atenție.

— Vă simțiți bine? o întreabă.

— Da, sunt bine, spune Olivia, îmbujorată. Îmi pare rău, am fost bolnavă de curând, minte ea, și încă nu sunt complet vindecată.

— Oh, atunci îmi pare rău că vă deranjez cu asta, spune femeia, privind-o atent.

— Mă odihneam când ați sunat la ușă.

— Îmi pare rău, spune femeia înțelegătoare.

Dar nu pleacă, în schimb, spune:

— Văd că aveți un coș de baschet pe alee.

Olivia se fâstâcește și ar vrea doar ca această femeie curioasă să plece. Acum chiar că se simte bolnavă și îmbujorată, de parcă ar putea leșina în orice moment. Dar nu vrea nici să pară că această conversație o supără. Confuză, se întreabă de ce femeia a menționat de coșul de baschet. Și apoi își dă seama.

— Da.

Este tot ce-i trece prin cap să spună.

— Adolescenți? întreabă femeia.

Olivia o privește acum în ochi pe cealaltă femeie. Și parcă ar exista o conversație fără vorbe între cele două, una în care femeia o întreabă dacă fiul ei i-a spart casa și dacă ea este cea care a scris scrisoarea. Al naibii tupeu pe capul acestei femei, să stea așa în pragul ei!

— Da. Sunt mulți adolescenți pe aici.

— Adolescenții pot fi atât de dificili, spune femeia.

— Aveți copii? întreabă Olivia.

Femeia dă din cap afirmativ.

— Trei. Toți au crescut acum și s-au mutat. Unul dintre ei a fost o adevărată provocare.

Olivia ezită, la un pas de a o invita pe femeie înăuntru, dar apoi își amintește de Paul, de avocat și, mai ales, de Raleigh. Nu poate recunoaște

nimic, trebuie să se abțină.

— Am unul, un băiat, spune Olivia, regrupându-se. Am avut mare noroc. Nu am avut niciodată probleme cu el, minte ea, cel puțin nu până acum. Sunt foarte mândră de el.

— Sunteți foarte norocoasă, spune femeia cu puțină răceală-n glas.

Precis știe – sau cel puțin suspectează – că fiul ei este cel care i-a spart casa și că ea este femeia umilă care a scris scrisoarea. Oliviei i se face greață și vrea să încheie urgent această conversație.

— Da, știu, spune Olivia. Chiar trebuie să mă retrag. La revedere.

Închide ușa și se grăbește sus, unde fuge la baie și își vomită masa de prânz în vasul de toaletă. Lacrimile îi țâșnesc, așa cum se întâmplă întotdeauna când vomită. Dar în timp ce rămâne agățată de vasul de toaletă, lacrimile încep să-i curgă de-a binelea. A cam făcut-o de oaie. Simte frică și furie în egală măsură. Această femeie este pe urmele ei. Trebuie să fie. Ce se va întâmpla cu Raleigh acum? Femeia nu poate totuși dovedi nimic, nu-i așa? Dar Olivia nu vrea ca Paul sau Raleigh – mai ales Paul – să afle că a trimis acele scrisori. Așa că, evident, nu le poate spune despre vizita acelei femei. Olivia se ridică încet și își clătește gura la chiuvetă. Se privește în oglindă – arată îngrozitor. Este imposibil să facă față problemei de una singură, așa că o sună pe Glenda și o roagă să vină. Glenda sosește cam cincisprezece minute mai târziu, cu părul ei scurt, castaniu umflat de vânt și fața brăzdată de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, intrând.

Olivia știe în ce hal arată. De parcă tocmai ar fi vomitat. Arată ca o nebună. Dar dacă există cineva în care poate avea încredere cu toate astea, Glenda este acea persoană. Îi poate spune Glendei, dar nu și propriului soț. Ce spune asta despre căsnicia ei? Îi trece Oliviei rapid prin minte. Dar, în realitate, nu este nimic cu adevărat greșit în căsnicia sa, își spune; aceasta este doar o circumstanță specială. În mod normal, nu are secrete față de Paul și nici el nu are secrete față de ea – este doar acest singur lucru – pe care își dorește acum să nu-l fi făcut niciodată. Dar vrea ca Paul să nu afle niciodată. Se întreabă dacă ar trebui pur și simplu să-i spună sau nu. La asta e bună Glenda – ca sprijin emoțional și pentru a o sfătui ce-i de făcut în continuare.

— Glenda, începe ea, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Prietenei sale îi cade fața, de parcă ar fi vorba de moartea cuiva.

— Ce?

Olivia o conduce în bucătărie și apoi se întoarce privind-o în ochi.

— Am făcut un lucru atât de stupid, cu acele scrisori, spune ea.

— Oh, zice Glenda, evident ușurată. Am crezut că s-a întâmplat un accident sau ceva de genul ăsta.

— Nu, spune Olivia.

— Nu-ți mai face atâtea griji pentru scrisori, zice Glenda. O să se uite. Nimeni nu va afla că a fost Raleigh.

— Cred că deja cineva știe.

Se așază amândouă, iar Olivia îi spune despre Carmine.

— Trebuie să fie vecina lui Zoe, spune Olivia. Îți amintești ce spunea Zoe la clubul de carte?

Glenda își mușcă buza, gânditoare.

— Nu te-a acuzat direct că ai fi scris scrisoarea, nu-i așa? întreabă Glenda într-un final.

— Nu chiar direct și nu atât de clar, recunoaște Olivia. Dar îmi dau seama ce gândea din felul în care mă privea.

Se uită tristă la Glenda.

— Mi-aș dori să știu să-mi ascund mai bine emoțiile, dar tu mă cunoști. Și-a dat seama că sunt supărată și de ce altceva aș fi fost, dacă nu pentru că fiul meu i-a spart casa?

Își proptește coatele pe masa din bucătărie și își sprijină capul în mâini. Se gândește cum a început totul, în urmă cu doar câteva zile, cu ea și Paul chestionându-l pe Raleigh despre ce-a făcut, chiar în această bucătărie.

— Dacă n-aș fi scris naibii scrisorile, nici măcar nu ar fi știut că el a fost prin casa ei. Paul va fi absolut *furios* pe mine.

— Nu este vina ta, spune Glenda, încercând să o aline. Tu nu ai făcut nimic rău. Raleigh este cel care a spart casa. Tu ai acționat decent. Încercai să faci ce e corect.

— Și-am dat totul peste cap, răspunde Olivia cu amărăciune.

— Paul va înțelege.

— Nu, nu o va face. Și nici Raleigh nu va înțelege.

— Dar ai pus acele scrisori prin fantele ușilor duminică seara. Și nu v-ați întâlnit cu avocatul până luni. Nu e ca și cum ai fi trimis scrisorile după ce avocatul ți-a spus să nu faci asta.

— Nu. Dar știam că lui Paul nu-i place ideea. Și probabil c-ar fi trebuit

să-i mărturisesc că totuși am făcut-o chiar atunci, în biroul avocatului, dar nu am făcut-o. Cel puțin ar fi fost totul la vedere și aș fi putut să-l întreb pe avocat ce-i de făcut.

— Încă îl poți întreba pe avocat ce-i de făcut. Dar mai întâi va trebui să fii sinceră cu Paul. Va trebui să-i spui tot.

— Știu, spune Olivia cu tristețe. Ce mizerie. Și sunt atât de îngrijorată pentru Raleigh. De ce a făcut-o? De ce ar vrea să cotrobăie prin casele altor oameni?

Glenda clatină din cap neputincioasă.

— Nu știu.

— I-am sugerat lui Paul aseară că poate ar trebui să-l trimitem pe Raleigh la un terapeut. Mi-a spus că reacționez exagerat, că este doar o fază. Nu este de acord – de fapt, a fost destul de ferm în legătură cu asta.

Fusese prima ceartă adevărată pe care o avuseseră de ani întregi. Cea de-a doua va fi cea din seara asta, când ea îi va spune despre scrisori.

— Ăsta-i cel mai rău lucru când ești părinte, zice Glenda, nu știi niciodată dacă faci ce trebuie, dacă ar trebui să intervii sau nu. Părinții noștri ne ignorau cu totul. Poate că era mai bine.

— Știu, oftează Olivia.

Glenda îi aruncă o privire neliniștită și apoi se uită în altă parte.

— Îmi fac griji în legătură cu Adam, tot timpul. De când a început să bea. Nu e ca și cum Keith și cu mine suntem mari băutori.

Olivia îndrăznește să spună:

— E din cauza anturajului.

— Nu obișnuia să stea cu copiii aceia. Obișnuia să fie mai degrabă sportiv și studios. Acum notele au scăzut și lipsește de la antrenamente. Și a devenit atât de prost dispus și de obraznic. Sincer, este îngrozitor să-i stai prin preajmă.

Olivia poate auzi tensiunea din glasul Glendei. Toate au vocea încordată zilele astea, când vorbesc despre copiii lor. Nu era așa mai demult. Obișnuiau să stea în jurul piscinei, să vorbească și să râdă, senine, convinse că în viitor copiii lor vor fi grozavi, frumoși și liniștiți. Când copiii sunt încă foarte mici, părinții își închipuie excesiv de optimist ce talente și ce viitor vor avea aceștia odată ce vor crește. Olivia se gândește – poate asta-i face să reziste în continuare.

În cele din urmă, Glenda se ridică să plece.

— Nu e chiar cum ne-am imaginat că va fi, nu-i așa?

* * *

Glenda merge spre casă gânditoare. Toată lumea te avertizează că anii de adolescență vor fi grei, dar nu se aștepta la nimic asemănător cu ce are de-a face. Se gândește la propriile probleme. Fiul ei… ce se va alege de el? Se trezește că trebuie să-și șteargă lacrimile care-i curg din senin. Ce se va alege de ei toți?

Se gândește la noaptea precedentă. Acum un an, Adam ar fi ieșit la vreun antrenament sau joc sportiv. Ea și Keith puteau să cineze pe îndelete, să bea câte un pahar cu vin și să vorbească liniștiți. E ceva ce nu mai pot să facă. Nu mai cumpără vin aproape deloc, pentru că nu vrea ca Adam să îi vadă că beau. Oare de asta a încetat să mai cumpere vin sau pentru că în realitate îi e frică de faptul că Adam ar putea să bea pe ascuns? Probabil ambele. Ea și Keith nici nu mai vorbesc prea mult. Acasă, situația e încordată. În mod ciudat, ea și Keith mai sunt ei înșiși doar atunci când sunt plecați de acasă, în compania altor persoane. Se gândește la vinerea când ei doi au fost la familia Sharpe, la cină. Poate că au exagerat puțin cu băutura în acea seară… relaxându-se pentru că Adam nu era acolo să-i vadă că beau și aveau de traversat doar o stradă ca să ajungă acasă. Olivia și Paul erau și ei bine dispuși. Nu știau atunci că fiul lor ieșea să spargă case. Olivia gătise o friptură excelentă, iar Glenda își băuse vinul în timp ce-și urmărea soțul, încă foarte arătos, râzând cu Paul; cei doi își aminteau lucruri extrem de amuzante care s-au întâmplat de-a lungul anilor. A fost o seară grozavă, ca pe vremuri. Dacă ar putea să dea timpul înapoi.

Cincisprezece

Olivia așteaptă până când masa e strânsă după cină și Raleigh este în camera lui, conectat la laptop, cu căștile pe urechi, aparent concentrat la teme. Paul se află în living, aruncând o privire prin ziar.

Ea stă tăcută o clipă, privindu-l. Trebuie să-i spună.

Se așază lângă el pe canapea. Paul ridică ochii de la ziar.

— Trebuie să vorbim, spune încet Olivia.

O privire îngrijorată îi traversează fața instantaneu. De obicei nu începe o discuție cu acest gen de introducere. Sună amenințător. *Este* amenințătoare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, de asemenea, pe un ton scăzut.

— Trebuie să-ți spun ceva ce nu-ți va plăcea să auzi.

Acum pare de-a dreptul alarmat. Așteaptă, cu ochii ațintiți asupra ei, atent.

— Nu vreau ca Raleigh să audă până nu decidem ce-i spunem.

— Pentru numele lui Hristos, Olivia, ce este? Mă sperii.

Ea respiră adânc și spune:

— Weekendul trecut, înainte să ne întâlnim cu avocatul, am scris scrisori în care-mi ceream scuze proprietarilor caselor sparte de Raleigh.

Se uită la ea sceptic.

— Dar nu le-ai trimis, spune, sigur pe el.

Ea își mușcă interiorul obrazului.

— Ba da, am făcut-o. Am strecurat scrisori anonime identice prin fantele de corespondență.

Acum o privește cu gura deschisă, cu o neîncredere evidentă. Apoi bolborosește uimit:

— Despre ce vorbești?

— L-am scos duminică pe Raleigh cu mașina, când tu erai la golf, și l-am obligat să-mi arate cele două case pe care le-a spart.

— Și nu mi-ai spus? șuieră spre ea, în mod clar furios.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că știam că n-o să-ți placă.

— Bineînțeles că nu-mi place!

Își ridică vocea.

— Ți-am spus de la bun început că scrisorile cu scuze îmi par o idee foarte proastă! Iar avocatul a fost de acord cu mine.

— Știu. Și îmi pare rău. Am făcut-o înainte să ne întâlnim cu avocatul.

Începe să plângă.

— Am crezut că nu e nimic rău în asta și m-am gândit că ar trebui cerute un fel de scuze. Nu era nimic în scrisori care ar fi putut să atragă atenția asupra lui Raleigh.

O privește cu furie rece.

— Nu-mi place că ai făcut asta pe la spatele meu.

— Știu, spune ea, aproape la fel de rece. Și îmi pare rău, dar de ce trebuie ca tu să iei toate deciziile? Nu-mi place când îmi spui ce pot și ce nu pot face.

Brusc, simte că este extrem de furioasă pe el. De ce trebuie să decidă el totul? Chiar dacă, de data aceasta, a avut perfectă dreptate. Încă e supărată că seara trecută a redus-o la tăcere când a spus că poate Raleigh ar trebui să meargă la un terapeut. Trage o gură de aer adânc în piept și expiră.

— Am făcut o greșeală. Ai avut dreptate. Nu ar fi trebuit s-o fac. M-am simțit îngrozitor că ți-am ascuns ceva. Și apoi m-am simțit îngrozitor că nu ți-am spus. Noi n-am avut niciodată secrete. Am fost întotdeauna sinceri unul cu celălalt.

Se întoarce cu spatele la ea.

— Să sperăm că acest lucru nu se va întoarce împotriva noastră, zice el. Cum ai putut face asta fără să te consulți cu mine? Nu-ți stă în caracter.

Pentru că nu mi-ai dat de ales, vrea să spună Olivia, dar rămâne tăcută. Mai trece un moment, dar tensiunea tot nu dispare.

— Deci, de ce mi-ai spus acum? întreabă Paul țâfnos, întorcându-se spre ea din nou.

— Pentru că… s-ar putea să existe o problemă.

— Ce problemă?

Vocea lui este iritată.

Olivia se îmbărbătează să continue.

— Azi a trecut o femeie pe aici. Numele ei este Carmine… cumva. Locuiește lângă Zoe de la clubul de carte.

Olivia face o pauză, dar apoi se forțează.

— Raleigh a spart și casa ei. Ea a mers în tot cartierul, spunându-le oamenilor despre spargere și arătându-le scrisoarea.

— Nu i-ai spus adevărul, nu-i așa?

Paul o privește cu asprime.

— Nu, desigur că nu!

— Ei bine, asta e ceva nou, pufnește Paul.

— Dar poate că și-a dat seama.

— Cum?

— Mă știi doar! exclamă Olivia. Nu pot ascunde nimic! Am devenit foarte agitată. M-a întrebat dacă sunt bine. Și-a dat seama că sunt supărată. Apoi a început să mă întrebe dacă am adolescenți în casă. Sunt îngrijorată că și-ar fi putut da seama.

Se instalează o tăcere lungă și dureroasă. Olivia nici măcar nu se poate uita la soțul ei. În schimb, privește, simțindu-se mizerabil, la podea.

— Iisuse, mormăie Paul. Nu pot să cred.

După un moment, întreabă:

— Cum era?

— Ce vrei să spui?

— Era genul care cercetează și apoi depune plângere? Este posibil să vrea să-l pedepsească?

— Eu… nu știu. Poate. Adică, în primul rând, de ce se plimba prin cartier sunând pe la uși?

Olivia aude un sunet și se uită în sus; Paul ridică și el privirea. Îl văd pe Raleigh stând în pragul livingului, îngrijorat.

— De ce anume și-a dat seama? întreabă Raleigh. Ce se întâmplă?

Se uită panicat la amândoi. Ea aruncă o privire furișă spre Paul. Trebuie să-i spună. Raleigh întreabă:

— De ce plângi, mamă? Ce-i?

Olivia își privește soțul, evaluând situația; el este deja supărat pe ea. Nu au de ales. Se întoarce spre Raleigh. Urăște că va afla despre scrisori, că s-ar putea ca din cauza lor să fie descoperit. O va învinovăți. El nu își va asuma responsabilitatea pentru partea sa de vină, doar o va învinui pe ea pentru scrisori. Încearcă să se adune. *Asta se întâmplă când te bagi,* gândește ea tristă.

Raleigh se ghemuiește într-un fotoliu, cu fața către canapeaua pe care stau ei, privind alarmat.

— Voi fi arestat?

— Nu, spune Olivia.

— Sperăm că nu, clarifică Paul situația, iar Olivia vede o străfulgerare rapidă de frică în ochii lui Raleigh.

— Nu am furat nimic, spune Raleigh repede. N-o s-o mai fac niciodată. *Jur.*

— Asta era și ideea, zice Paul. Dar mama ta aici de față, împotriva dorințelor mele explicite, a strecurat scrisori cu scuze prin fantele poștale ale ușilor de la casele pe care le-ai spart.

Raleigh se întoarce spre ea neîncrezător și cu o teamă evidentă pe chip.

— De ce ai face asta? Avocatul a spus…

— Știu ce a zis avocatul, intervine Olivia. Am făcut-o înainte să ne întâlnim cu avocatul. Am crezut că *cineva* ar trebui să-și ceară scuze față de acești oameni și să îi anunțe de spargerea computerelor lor. Cred în continuare că a fost corect din punct de vedere moral să fac asta. Vocea ei devine defensivă. Scrisorile erau anonime – nu conțineau nimic care să ducă la tine, Raleigh.

— Cu excepția faptului că una dintre persoanele cărora le-ai spart casa a venit azi și a sunat la ușa noastră, spune Paul. Și mama ta s-a emoționat și e posibil ca acum femeia respectivă să suspecteze ceva.

Lui Raleigh pare că i se face rău.

— Deci nu e chiar sigur că s-a încheiat, spune Paul. Olivia se forțează să vorbească.

— Cealaltă casă pe care Raleigh a spart-o a fost a familiei Pierce.

Paul privește când la unul, când la celălalt, luat din nou prin surprindere.

— Și îmi spui asta acum?

— Nu mi-am imaginat că ar conta, spune cu blândețe Olivia.

— Nu te-ai gândit – Iisuse Hristoase! Poliția a fost peste tot în casa aia!

— Știu, spune Olivia.

— Presupun că n-ai purtat mănuși, Raleigh? întreabă Paul, întorcându-se spre fiul său.

Raleigh clatină din cap înfricoșat și spune:

— Nu sunt un infractor.

— O, Hristoase, exclamă Paul.

— Poliția nu are înregistrate amprentele lui Raleigh, spune Olivia încordată. Nu pot face legătura între Raleigh și spargeri. *Cu siguranță n-au*

cum să aibă nicio dovadă împotriva lui Raleigh?

— Ce se întâmplă dacă această femeie merge la poliție și îl acuză? întreabă Paul. Și dacă îi iau atunci amprentele? Vor ști că a fost în ambele blestemate de case!

Olivia aruncă o privire disperată și rugătoare către fiul ei, dar el se întoarce cu spatele și fuge la etaj, înainte să izbucnească din nou în plâns.

•

Raleigh se întoarce în dormitor și trântește ușa în urma lui. Se aruncă pe pat, își pune căștile și dă muzica tare. Vrea să-și șteargă din minte scena care tocmai a avut loc la parter, dar nu poate. Se tot gândește la asta. Cum a putut mama lui să fie atât de proastă? Ar fi vrut să țipe la ea, dar nu îndrăznește. Iar tatăl său este încă nervos pe el, își poate da seama de asta. Și acum e supărat și pe mama lui.

Raleigh este supărat și el pe toată lumea, dar știe în adâncul sufletului că este mai ales vina lui.

Se întinde pe pat, cu inima bătându-i foarte tare, întrebându-se dacă va fi arestat. Va trebui să-l revadă pe acel avocat oribil. Se simte rău gândindu-se cât îi va costa pe părinții săi. Se va revanșa. Va fi un fiu mai bun. Va începe să ajute prin casă, va învăța mai mult la școală. Raleigh este paralizat de frică. De acum, de fiecare dată când cineva va bate la ușă, va crede că e poliția, care vine după el.

•

Becky face tărăboi prin casa ei goală, care este mult prea mare pentru o persoană. Este miercuri seara. Soțul ei a fost plecat cu afaceri toată săptămâna, pe Coasta de Vest, deși au ținut legătura prin telefon. Va fi acasă mâine-seară. Este mândră de Larry și recunoscătoare că el a avut destul succes – cât să nu fie nevoie ca ea să lucreze –, dar uneori se simte singură. Cu toate orele lui de muncă peste program și călătoriile în interes de serviciu, a pierdut foarte multe din perioada de creștere a copiilor. Nu o deranja foarte mult că era plecat cât copiii încă stăteau acasă, dar după ce gemenii au început facultatea, i s-a făcut dor de el. Munca de acasă nu era chiar preferata ei, ar fi vrut să mai iasă din casă. Dar și-a dorit să facă din nou contabilitate și singura muncă disponibilă pe care o putea găsi în domeniul acesta a fost ca liber profesionist. Acum i se pare că a încurcat lucrurile atât de tare, încât se întreabă dacă n-ar fi mai bine să găsească un loc de muncă cu normă întreagă undeva la un magazin. Ceva care să o

scoată din casă. Trebuie să se mențină ocupată. Pentru că se gândea prea mult la Robert Pierce, singur alături, și la cum s-a simțit când au fost împreună.

Se gândește puțin tulburată la Robert. El chiar bănuise că soția lui avea o aventură. Se simte extrem de inconfortabil că i-a impus ce să facă. El minte și acum vrea ca și ea să mintă. Lui îi este în mod evident frică de poliție. Poate să înțeleagă asta. Că nu vrea să le spună detectivilor că știa că soția lui îl înșela. Ei bine, ea nu le va spune. Nu trebuie să-și facă griji din cauza ei.

Acum își amintește altceva – o noapte de vară. A fost înainte ca Becky să se culce cu Robert pentru prima dată, dar când ea era deja atrasă fără speranță de el, pierzând mult prea mult timp gândindu-se la el.

Becky nu dorise să-i spioneze. Dar era o noapte deosebit de călduroasă, iar ea avea ferestrele de la etaj deschise și auzea muzică venind din curtea din spate. Erau câteva piese lente de jazz filtrate de aerul dulce de vară, ceva romantic. S-a uitat afară, având grijă să nu fie observată. Robert și Amanda se aflau pe gazonul din spate, ținându-se strâns în brațe. Simțise imediat o împunsătură adâncă de gelozie. Oh, să fii tânăr și îndrăgostit din nou – dansând în lumina lunii! Becky nu putea să le vadă fețele, dar după ce i-a urmărit un minut, și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Ceva legat de felul în care se țineau. Amanda nu se relaxa în brațele soțului ei, părea să se miște rigid în timp ce dansau, de parcă nu ar fi vrut s-o facă, de parcă ar fi fost obligată. După o clipă, Becky văzu umerii Amandei contractându-se involuntar. Plângea, cu fața îngropată la pieptul soțului ei.

Acum Becky se întreabă din nou ce văzuse. Știe că l-a idealizat pe Robert. Ce se întâmplase cu adevărat în noaptea aceea, în întuneric?

Robert nu ar fi putut să o ucidă pe Amanda, își spune Becky din nou, privind fix în întuneric. Ar ști dacă cel cu care a făcut sex e criminal, nu? Sigur și-ar da seama?

Șaisprezece

Joi dimineață, Carmine stă pe gânduri pe trotuarul din fața casei, când o vede pe Zoe ieșind și îndreptându-se spre mașină.

— Hei, Zoe! strigă ea și pornește spre aleea vecinei.

— Bună, Carmine, strigă Zoe. Ce mai faci?

— Sunt bine.

Ea ajunge pe alee.

— Ai mai auzit ceva despre femeia ucisă?

Zoe clatină din cap.

— Este mult prea îngrozitor. Să fie ucis cineva care a trăit atât de aproape de tine. Expresia ei devine gravă:

— Sunt sigură că poliția va afla cine a făcut-o.

Apoi se oprește cu mâna pe portieră.

— Ai reușit să afli cine ți-a spart casa?

— Cred că da, spune Carmine. Știi familia Sharpe? De pe strada Sparrow? Au un băiat adolescent, nu?

— Da, Raleigh.

Zoe se încruntă și își îngustează ochii, înțelegând unde bate.

— Doar nu crezi că el e.

— De ce nu?

— Ei bine, de ce ai face asta? Este băiatul Oliviei și al lui Paul. N-ar face niciodată așa ceva. O cunosc pe Olivia. Este membră a clubului de carte.

Carmine rămâne tăcută, privind-o pe Zoe.

— Totuși, de ce crezi că el e? întreabă, în cele din urmă, Zoe.

— Am trecut pe la ei ieri după-amiază. După felul în care a reacționat ea, aș putea să jur că știa exact despre ce vorbeam. Părea foarte agitată, cu un aer vinovat. Aș pune pariu pe o sută de dolari că ea e autoarea scrisorii.

Zoe se încordează ușor.

— Nu cred.

Face o pauză.

— Am vorbit despre subiect la clubul de carte și nu am observat nimic.

— Ai putea să discuți cu ea? sugerează Carmine.

— Cum adică?

— Ai putea să afli dacă e vorba despre fiul ei și dacă ea a scris scrisoarea? insistă Carmine.

— Nu am de gând să o întreb așa ceva!

— Bine, zice Carmine, întorcându-se să plece.

— Stai puțin! strigă Zoe. Ce ai de gând să faci?

— Încă nu știu, spune Carmine și intră în casă.

•

Webb și Moen stau pe treapta din fața casei lui Becky Harris și sună la ușă. Amândoi simt că ea le mai ascunde ceva, că știe mai multe decât spune.

Mașina îi e parcată pe alee. Ziua este mohorâtă și se pregătește să plouă. Webb sună din nou la ușă, aruncând o privire nerăbdătoare spre Moen. În cele din urmă, ușa se deschide. Becky arată nedormită. Părul îi este prins la spate, într-o coadă de cal, de parcă nu ar fi vrut să-și ocupe prea mult timp cu aranjarea acestuia. Poartă pantaloni de trening și un pulover lălâu.

— Ce doriți? întreabă ea.

— Putem intra? reacționează Webb politicos.

— De ce?

— Mai avem câteva întrebări.

Oftează și deschide ușa cu reticență.

Webb se miră de schimbarea ei de dispoziție. Cu o zi înainte era plânsă și îngrozită din cauza demascării, astăzi pare resemnată. A avut probabil o noapte lungă și albă, în care s-a gândit la toate. Poate că și-a dat seama că indiscrețiile ei vor ieși, inevitabil, la iveală. Îi conduce în living. Nu îi invită să se așeze și nici nu-i servește cu ceva; este clar că nu-i vrea aici. El n-o poate învinovăți. S-a culcat cu vecinul, în prezent suspect principal într-o anchetă pentru crimă.

Cei doi detectivi se așază pe canapea; Becky se prăbușește și ea, într-un fotoliu așezat vizavi.

— Ne dăm seama că nu vă este ușor, începe Webb.

Becky îl urmărește neliniștită, iar privirile îi fug spre Moen, de parcă i-ar cere sprijinul, apoi înapoi la el.

— Dar credem că ne puteți spune mai multe.

— V-am spus deja tot, zice Becky. Nu știu nimic despre uciderea Amandei.

Se foiește neliniștită în fotoliu.

— V-am spus că nu cred că el a ucis-o. Trebuie să fi fost altcineva.

— Dar avem senzația că ne ascundeți ceva, Becky, continuă Webb. Există ceva ce nu ne spuneți.

Ea îl privește acum cu o expresie rece, aproape furioasă, dar își frământă mâinile, neliniștită. El observă că pielea din jurul cuticulelor este jupuită până la sânge.

— Am vorbit cu el ieri după-amiază, peste gard, spune ea în cele din urmă.

Așteaptă cu răbdare. Se uită în jos la mâinile ei.

— Era afară, în curtea din spate. L-am văzut și am deschis ușa. M-a chemat la el.

Pare să se gândească o clipă, calculând ce să spună. Webb oricum nu mai are încredere că va zice adevărul, dar așteaptă măcar versiunea adaptată a acestuia.

— M-a întrebat dacă eu cred că el a ucis-o pe Amanda. I-am spus că bineînțeles că nu cred. Mi-a spus că nu a ucis-o, iar eu i-am zis că-l cred. I-am spus că știți de noi. Că sunt îngrijorată în legătură cu amprentele mele din dormitorul său și că dacă soțul meu va afla – s-ar putea ca asta să-mi distrugă căsnicia și familia.

Ochii ei se umplu cu lacrimi. Își atinge fața cu mâinile, își acoperă gura. Webb se trezește holbându-se la cuticulele ei zdrențuite.

— A mai spus ceva? o provoacă el, după o vreme îndelungată în care ea nu mai zice nimic.

Ea clatină din cap.

— Nu, din câte îmi amintesc.

Își trage nasul și apoi se uită la ei.

— Soțul meu vine acasă diseară. Se va afla totul, nu-i așa?

— Adevărul iese mereu la iveală, replică Webb.

Se uită la el cu amărăciune.

— Atunci, dacă tot se va întâmpla asta, sper că va ieși tot adevărul la suprafață. Sper să-l găsiți pe adevăratul ucigaș și să-l lăsați pe Robert în pace. Pentru că eu nu cred că el a ucis-o.

Face o pauză, de parcă ar încerca să se adune. Ceva pe chipul ei e schimbat, de parcă ar fi ajuns la un fel de hotărâre.

— Mai e ceva ce nu v-am spus.

Webb se apleacă spre ea, cu coatele proptite pe genunchi și o privește cu atenție.

— Ce anume?

— Știu că Amanda avea un amant.

— De unde știți? întreabă Webb, cu un fior de entuziasm.

— I-am văzut împreună și mi-am dat seama. Nu am vrut să vă spun, pentru că îl cunosc și știu că nici el nu ar fi putut să o ucidă pe Amanda. Știam că îl veți bănui și pe el așa cum îl bănuiți pe Robert, când, de fapt, ea a fost probabil ucisă de vreun nebun, și nu omorâtă de soțul sau de amantul său care poate că sunt în stare să fie infideli, dar care nu ar răni nici măcar o muscă.

— Becky, cu cine ați văzut-o pe Amanda?

Oftează din greu, cu regret.

— Paul Sharpe. Soția lui, Olivia, este o prietenă de-ale mele. Ei locuiesc aici, mai jos pe strada asta, spune ea cu tristețe, la numărul 18.

— Spune-ne ce ați văzut, Becky, o îndeamnă detectivul Webb.

•

Lui Becky i se face rău gândindu-se la ce urmează să facă, dar simte că nu are de ales. Așa cum spune detectivul, adevărul va ieși la suprafață. Așa că acum va spune întregul adevăr, nici mai mult, nici mai puțin.

— I-am văzut pe Paul și pe Amanda împreună într-o seară, cu puțin timp înainte ca Amanda să dispară. Ploua și stăteau în mașina Amândoi. Era cam pe la ora nouă seara, tocmai ieșisem de la cinematograful din centrul orașului. Erau într-o parcare. E un bar vizavi de parcare. M-am întrebat dacă fuseseră împreună la bar.

— Și…

Se gândește la seara aceea, încercând să-și amintească fiecare detaliu.

— Stăteau pe scaunele din fața mașinii – ea ocupa scaunul șoferului. Era un felinar în parcare care lumina exact deasupra lor, așa că le-am putut vedea fețele destul de clar. Am fost atât de șocată când i-am văzut împreună, încât m-am oprit din mers și m-am holbat la ei vreun minut, dar erau mult prea preocupați pentru a mă observa.

— Sunteți absolut sigură că ei erau?

— Sunt sigură. La început, fețele lor erau extrem de apropiate. Am crezut că urmează să se sărute. După un minut, păreau că, de fapt, se ceartă.

— Continuați.

— El îi spunea ceva, de parcă ar fi fost foarte nervos, iar ea râdea și dădea să se îndepărteze, iar atunci el a apucat-o de braț.

— Deci credeți că aveau o relație? întreabă Webb.

Ea dă din cap.

— Așa părea. Păreau… intimi. De ce ar fi fost altfel acolo împreună?

Își coboară privirile spre mâinile din poala ei.

— M-am simțit îngrozitor pentru Olivia. Îmi este prietenă bună. Amanda mi s-a părut dintotdeauna o femeie care flirtează, dar niciodată nu m-aș fi gândit că Paul ar putea să o înșele pe Olivia.

— Puteți fi mai exactă în legătură cu data la care i-ați văzut?

Închide ochii pentru o clipă, încercând să-și amintească. În cele din urmă, redeschide ochii și spune:

— Era o miercuri – trebuie să fi fost 20 septembrie.

O privește pe Moen notându-și data.

— I-ați mai văzut vreodată împreună?

Ea clatină din cap.

— Nu.

— De ce nu ne-ați spus asta mai devreme? întreabă detectivul Webb.

— Îmi pare rău, spune ea. Dar nu cred că Paul este capabil să facă rău cuiva. Iar Olivia îmi este prietenă. Urăsc să îi fac asta.

— I-ați vorbit vreodată despre asta lui Robert Pierce?

— Nu, absolut deloc.

— Sunteți absolut sigură de asta? insistă Webb.

— Da, sunt sigură.

— Știți unde lucrează Paul Sharpe? întreabă Moen.

— Da. Fanshaw Pharmaceuticals – aceeași companie la care lucrează soțul meu. Pe strada Water, în centrul orașului.

O privește pe Moen notându-și adresa.

— Mai e ceva ce nu ne-ați spus? întreabă Webb, iar ea percepe sarcasmul din vocea lui.

Se uită fix în ochii lui și spune:

— Nu, asta e tot.

•

— Trebuie să vorbim cu Paul Sharpe, îi spune Webb lui Moen, peste capota mașinii.

— Să mergem.

Drumul înapoi spre centrul orașului Aylesford nu durează mult – nici zece minute. Este o localitate mică, cu clădiri noi construite peste cele vechi, în centru. Fanshaw Pharmaceuticals se află într-o construcție din cărămidă, nu departe de podul Aylesford.

Webb și Moen intră în clădire și li se spune că biroul lui Paul Sharpe se află la etajul cinci. Ajunși acolo, sunt întâmpinați de o secretară ale cărei sprâncene perfecte se ridică aproape imperceptibil când ei îi arată insignele.

— Am dori să vorbim cu Paul Sharpe, spune Webb.

— Merg să îl chem, zice ea.

Webb se uită fără să fie atent la decorațiunile terne și scumpe ale încăperii și se gândește la Amanda Pierce. Nu trebuie să aștepte foarte mult. Un bărbat în costum bleumarin intră în anticameră. Este înalt, bine făcut, cu păr grizonant tuns foarte scurt, îndreptându-se, probabil, spre cincizeci de ani. Se menține în formă bună și merge spre ei cu nonșalanța cuiva care are grijă de corpul său. Își îndreaptă privirea spre cei doi detectivi. Pare precaut, consideră Webb. Își arată insigna, întâi se prezintă el, apoi pe Moen și spune:

— Există vreun loc în care am putea vorbi nederanjați?

— Sigur, lăsați-mă să găsesc o sală de ședințe.

Sharpe se apleacă peste birou și vorbește cu secretara.

— Puteți merge în sala de conferințe 3, este goală, îi spune ea cu o voce șoptită.

— Veniți după mine, zice Sharpe și îl urmează pe un hol mochetat spre o sală de ședințe cu pereți de sticlă.

Intră în camera cu o masă lungă, scaune și ferestre cu vedere spre râu și faimosul pod. Apa este tulbure și agitată astăzi. A început să plouă chiar acum și toarnă cu găleata. Sharpe închide ușa și se întoarce spre ei.

— Cu ce vă pot fi de folos? întreabă el, invitându-i să ia loc.

Webb spune:

— Investigăm uciderea Amandei Pierce.

Sharpe dă din cap, inexpresiv.

— Da, am auzit despre asta, desigur. Locuia pe strada noastră și lucra aici ocazional. Este ceva îngrozitor. Dă din cap cu regret, încruntat. Cu ce aș putea să vă fiu de ajutor?

— O cunoșteați pe Amanda Pierce?

Dă din nou din cap încet, negând.

— Nu. Adică, se corectează rapid, a lucrat pentru o perioadă aici, dar este o companie mare; nu a lucrat niciodată direct pentru mine. O cunoșteam din vedere, dar nu cred că am vorbit vreodată.

— Așa să fie, spune Webb și așteaptă.

Sharpe clipește ușor, nesigur. Webb continuă:

— Sunteți sigur că nu i-ați vorbit niciodată?

Sharpe se uită în jos, la masă, își schimonosește fața de parcă s-ar concentra foarte tare, încercând să-și amintească ceva. În cele din urmă, spune:

— Cred totuși că am întâlnit-o o dată, acum mi-am amintit. Interesant, uitasem asta. Ridică ochii spre ei. Am ieșit să bem în oraș într-o seară după serviciu, cu niște prieteni și… Cred că e posibil ca ea să ni se fi alăturat pentru un pahar, dar nu i-am vorbit. Nu stătea chiar lângă mine și era gălăgie, știți.

Webb aprobă din cap.

— Când se întâmpla asta?

Sharpe privește în jos și se concentrează din nou. Webb nu-l crede. Dar așteaptă să vadă ce mai inventează Sharpe.

— Nu cu foarte mult timp înainte să dispară. Nu-mi amintesc exact data.

— Nu puteți fi ceva mai exact în legătură cu perioada? Chiar dacă ea a dispărut la scurt timp după aceea?

Ochii celuilalt bărbat strălucesc, un ușor indiciu că-și pierde firea.

— Nu-mi amintesc exact. La momentul respectiv nu mi s-a părut ceva ce ar merita prea multă atenție. Dar a fost cu puțin timp înainte să aud că a dispărut.

— Cum se numea barul?

— Rogue's, pe Mill Street. Noi mai mergem acolo să bem ceva după muncă.

— Ce înseamnă noi? întreabă Webb.

— Păi depinde. Trupa se schimbă de la săptămână la săptămână. Oameni de la birou, știți, oricine-și dorește.

— Vă mai amintiți cine era acolo în noaptea aceea, când vi s-a alăturat și ea?

Sharpe face din nou același lucru – privește în jos, își încrețește fruntea pentru o clipă. Este un actor slab și minte prost.

— Îmi pare rău, nu sunt foarte sigur. Eu, Holly Jacobs, Maneet Prashad,

Brian Decarry, Larry Harris, Mike Reilly. Asta e tot ce-mi amintesc în acest moment.

Moen notează numele, preocupată.

— Și cum de s-a lipit de dumneavoastră? Cunoștea pe cineva?

Clatină din nou din cap.

— Nu sunt foarte sigur. Probabil că lucra temporar aici în ziua respectivă, așa că pur și simplu a venit cu noi.

Webb dă și el din cap. Apoi se apleacă spre Paul Sharpe și îl fixează.

— Știți, îmi este greu să cred ceea ce spuneți.

— Ce?

Pare îngrijorat acum.

— De ce?

— De ce? întreabă Webb. Pentru că avem un martor care v-a văzut vorbind între patru ochi cu Amanda. Singuri, pe scaunele din față ale mașinii ei, în centrul orașului, în jurul orei nouă seara. Nu cu foarte mult înainte să dispară. Miercuri, 20 septembrie, mai exact.

Fața lui Sharpe pălește. Zidul construit de el începe să se fărâme. Înghite în sec.

— Nu e ce pare a fi.

— Ce nu e așa cum pare?

— Nu am avut vreo relație cu Amanda, dacă la asta vă gândiți.

Expiră adânc, se prăbușește puțin pe spătarul scaunului.

— Nu am vrut să spun nimic. Poate ar fi trebuit, dar…

Își trece mâna peste față, și dintr-odată masca prefăcătoriei pare să cadă.

— Uitați ce e, nu prea o cunoșteam pe Amanda. Am vorbit cu ea doar o dată, atunci, în mașina ei. A fost pentru a o avertiza. Avea o aventură cu cineva de aici, cineva care lucrează cu mine în birou. I-am spus să stea departe de el. Consideram că îi va face probleme. Nu-mi doream să văd cum viața lui se destramă din cauza ei. Poate că nu era treaba mea. Îmi doresc acum să nu fi vorbit. Ar fi trebuit să-mi văd de treabă. În seara în care am băut cu toții la bar – în seara aceea am vorbit cu Amanda, în mașina ei. Dar nu-mi amintesc data.

Webb se lasă pe spate pe scaun și îl măsoară pe bărbatul din fața lui.

— Așadar, nu sunteți cel cu care Amanda avea o aventură.

— Doamne, nu!

Numele lui Sharpe nu apăruse printre datele mobile preluate de pe

telefonul ei.

— Aveți un telefon cu cartelă? întreabă Moen.

— Nu.

— Unde ați fost în weekendul care a început vineri după-amiază, în data de 29 septembrie, până în dimineața zilei de luni care i-a urmat? întreabă Webb.

Sharpe se uită la el, îngrozit.

— Nu puteți să credeți cu adevărat că am avut vreo legătură cu Amanda Pierce – cu ceea ce i s-a întâmplat, spune el, cu ochii lui gri-albăstrui speriați.

— Ați fost văzuți amândoi certându-vă, cu puțin timp înainte ca ea să dispară. Încercăm doar să restrângem numărul suspecților, prin eliminare. Dacă ne puteți spune unde ați fost în acel weekend, suntem chit, răspunde Webb.

— Bine, spune Sharpe, dând din cap.

Pare că se gândește.

— Singurul lucru mai ieșit din comun este că duminică au venit părinții soției mele la o gustare. Au rămas până după-amiaza. Am ajutat-o pe soția mea să pregătească masa și am strâns după. În afară de asta, a fost un sfârșit de săptămână obișnuit, cred. De regulă, vineri și sâmbătă seara stăm acasă. Urmărim ceva pe Netflix. Probabil că asta am făcut și atunci.

— Bine, spune Webb. Mai spuneți-ne despre aventura Amandei.

Sharpe oftează fără tragere de inimă, dar începe să vorbească.

— Mereu s-au spus multe despre ea. Era o femeie superbă. Flirta destul de mult. Se bârfea că și-a înșelat soțul, că uneori avea relații cu colegii de la locul de muncă. Oricum, astea erau poveștile… sex prin lifturi, genul ăsta de lucruri. Multe dintre ele erau probabil minciuni, dar avea genul ăsta de reputație. Puteți întreba prin birou.

— O vom face, îl asigură Webb.

— Când a dispărut, am crezut că și-a părăsit soțul. Nu s-a făcut mare vâlvă, chiar dacă el se pare că a dat-o dispărută. M-am gândit că poate a fugit cu un alt bărbat.

Sharpe ezită o secundă și adaugă:

— Cum am mai spus, se vorbea mult despre ea. Nu știam dacă acele lucruri sunt adevărate sau nu, dar apoi am văzut chiar eu cum stă treaba.

Face o pauză.

— Deci, cine este această persoană cu care lucrați și despre care ați crezut că are o aventură cu ea? întreabă Webb.

Sharpe oftează puternic.

— Nu i-ar fi făcut niciun rău, dacă la asta vă gândiți.

— Un nume?

Sharpe răspunde cu reticență.

— Larry Harris. Locuiește lângă Amanda și Robert Pierce.

Webb îi aruncă o privire fugară lui Moen și vede cum ea face ochii mari. *Ce noutăți interesante,* se gândește Webb. Nu încetează niciodată să-l uimească ce poate ieși la iveală pe parcursul unei anchete penale – secretele pe care oamenii le ascund. Sau pe care, cel puțin, încearcă să le ascundă.

— Mai bine ne-ați spune ce-ați văzut exact.

Șaptesprezece

Olivia vine spre ușa de la intrare chiar când Paul ajunge acasă. El își azvârle cheile în castronul de pe consola din hol și își scoate haina. E îmbibată de ploaie. Olivia e mereu afectată de vreme, starea ei de spirit se sincronizează cu schimbările meteo. Zilele însorite o înveselesc. Zilele întunecate, umede și mohorâte ca aceasta, o deprimă.

Noaptea trecută ea și Paul se culcaseră fără să-și vorbească aproape o oră întreagă, până când, într-un final, Paul începuse să sforăie. Olivia s-a ridicat din pat, a coborât scările și a umblat la pas ore în șir prin sufrageria cu mochetă, îngrijorându-se pentru Raleigh – și în legătură cu Carmine –, dacă va voi să-l prindă. S-a necăjit și din cauza reticenței lui Paul de a-l trimite pe Raleigh la un terapeut.

Crede că Paul este încă supărat. A spus că a iertat-o pentru scrisori și că amândoi trebuie să treacă peste toate și să facă față celor întâmplate, dar nu simte că e chiar așa.

Acum observă că Paul nici nu i-a vorbit încă.

— Ești ud bine, spune ea încet, dar el abia o privește.

— Mă voi schimba, zice el, oferindu-i în cele din urmă un zâmbet absent.

Vede că pantalonii lui sunt uzi leoarcă.

— Vrei ceva care să te încălzească?

— Un scotch ar fi bun. Sunt ud până la piele.

Îi toarnă soțului său un pahar cu băutură și verifică cina. Paul se întoarce jos, în living și ia ziarul. Ea îi aduce paharul cu scotch.

— S-a întâmplat ceva interesant azi?

— Nu, spune Paul, fără să se uite la ea. Nimic ieșit din comun.

Îi întinde băutura și el ia o înghițitură. După o clipă, se întoarce spre ea și o întreabă:

— Vreun semn de la femeia aceea?

Ea știe sigur că se referă la Carmine.

— Nu, spune Olivia.

Apoi adaugă supărată:

— Mi-aș dori ca toate astea să dispară.

Dar nu crede că se va întâmpla. În schimb, se simte de parcă ar fi pândită non-stop de Carmine.

•

Larry a ajuns acasă abia de o oră. Valiza lui este încă rezemată în picioare de baza scărilor. Becky i-a gătit mâncarea preferată, lasagna și bruschete. Și plăcintă. Tocmai termină de mâncat plăcinta. Au vorbit despre uciderea Amandei la telefon cât el a fost plecat și apoi mai detaliat în timpul mesei. În mod clar, a fost șocat. Ea nu i-a spus nimic despre propriul său rol în anchetă. Știe că va trebui să-i explice și îi e groază. Dar el tocmai a ajuns acasă, iar ea așteaptă acum momentul potrivit.

Când se aude soneria, ea sare să deschidă ușa. Îi vede pe detectivi uzi leoarcă, stând în pragul ușii sale, și îi privește exasperată.

— Abia a ajuns acasă, spune ea.

— Mă tem că e ceva urgent, zice Webb. Putem să intrăm?

— Cinăm, protestează ea.

— Cine e? strigă Larry din bucătărie și apare în spatele ei, ștergându-se la gură cu un șervețel.

Se așază lângă ea.

— Cine este acest domn? întreabă el.

Ea știe că nu mai e nimic de făcut. Spune obosită:

— Ei sunt detectivii despre care îți ziceam. Investighează uciderea Amandei.

Soțul ei spune:

— Intrați.

Webb trece pe lângă ea, urmată de Moen.

— Pot să vă iau hainele? se oferă Larry.

Becky își urmărește soțul în timp ce pune hainele ude ale detectivilor în cuier. Inima îi bate să-i spargă pieptul și gura îi este uscată. Larry nu o va ierta niciodată.

Becky aprinde câteva veioze și toți se așază în living. Afară este o noapte întunecată, iar ploaia bate puternic în fereastra din față.

— Nu știu cât de multe v-a spus soția… începe detectivul Webb, cu o privire pieziș spre Becky.

Ticălosul.

— Nu i-am zis prea multe despre nimic, spune Becky. V-am explicat că abia a ajuns acasă.

Larry îi aruncă o privire stresată. Brusc vrea doar să termine cu toate astea. Nu suportă să aștepte atât de mult până i se taie gâtul.

— Larry, trebuie să-ți spun ceva, spune ea.

Simte că aproape nu mai poate respira.

— Ți-aș fi spus oricum, jur, chiar ți-aș fi…

— Să-mi spui ce? întreabă Larry.

Pare neliniștit.

Ea izbucnește, privind în jos, spre podea.

— M-am culcat cu Robert Pierce. Când erai plecat. Au aflat în timp ce-l investigau pentru moartea soției sale.

Într-un final, își ridică ochii și-și privește soțul. Stă perfect nemișcat, cu fața palidă.

— Îmi pare rău!

Larry pare complet șocat. Sigur că este șocat. Nu s-ar fi așteptat niciodată la așa ceva. Ea își închide ochii.

— Cum ai putut? întreabă el.

— Îmi pare rău, repetă ea tristă, deschizând ochii.

Larry se uită cu atenție la cei doi detectivi și spune:

— Poate ar fi mai bine să plecați.

— Mai avem câteva întrebări înainte să plecăm, spune Webb.

Becky își ațintește ochii triști și plini de antipatie asupra detectivului și așteaptă. Nu vrea să-i ajute.

— Am vorbit cu Paul Sharpe, spune Webb.

Becky își amintește ce le-a spus detectivilor încă de dimineață. Se gândește cu tristețe la Olivia.

— Paul? intervine Larry surprins.

Îi trece prin cap că poate Larry știa despre Paul și Amanda. Becky spune:

— Paul avea o relație cu Amanda.

— Nu știm asta, zice Webb cu blândețe.

Se întoarce spre el.

— A negat?

— Da, a negat.

Becky pufnește. Știe ce a văzut.

— A recunoscut că au vorbit în acea noapte, în mașină, spune detectivul. Dar a spus că o avertiza în legătură cu ceva. El credea că are o aventură cu

un coleg de la serviciu și îi cerea să o încheie. Webb se uită la Larry în timp ce spune asta.

— O poveste plauzibilă, spune Becky sarcastic, așteptând să fie susținută de soț.

Dar Larry nu spune nimic.

Webb continuă.

— De fapt, ne-a spus că el credea că Amanda are o aventură cu soțul dumneavoastră – nu-i așa, Larry?

Becky se uită uluită la soțul ei. Acum Larry clatină din cap încet, încruntat.

— Nu. Nu aveam o aventură cu ea. Nu pot să cred că Paul v-a spus așa ceva.

Mintea lui Becky se învârtește ca un titirez. Toți sunt cu ochii pe Larry.

— Nu este adevărat, protestează Larry. Nu mă culcam cu Amanda.

Se uită la toți sfidător.

— De ce ne-ar fi mințit? întreabă Webb.

Larry îi privește agitat pe toți.

— Adevărul e că Paul chiar credea că eu aș avea o aventură cu Amanda. Am discutat despre asta. Am negat pentru că nu era adevărat. Am fost sigur că mă crede. Nu-mi vine să cred că a vorbit cu Amanda.

— De ce ar fi crezut că aveți o aventură cu Amanda, chiar și după ce ați negat? întreabă Webb. Vreo idee?

Becky are senzația că detectează o undă de sarcasm în tonul detectivului.

— Trebuie să înțelegeți cum era Amanda, începe Larry, defensiv. Era foarte atrăgătoare. Lucra ocazional la biroul nostru. Uneori putea să se comporte… nepotrivit. Era la mine în birou într-una dintre zile, se comporta nepotrivit, iar Paul a văzut-o.

— Va trebui să explicați asta pe înțelesul nostru, domnule Harris, spune Webb și se uită fix la Larry, până când acesta începe să se foiască.

Larry recunoaște cu reticență, roșind rușinat:

— Făcea sex oral.

— Vă făcea sex oral?

— Da.

Becky se holbează mută la soțul ei.

— Paul a văzut-o, explică Larry. A tras o concluzie evidentă, dar complet incorectă. M-a abordat în legătură cu asta și i-am spus că nu avem

o relație. Nu m-a crezut. Nu-mi imaginam că va merge atât de departe, încât să o avertizeze pe ea să se oprească. Adică, e complet ridicol. Nu se întâmpla nimic între noi – asta a fost tot și s-a întâmplat doar o dată. Așa era ea.

Becky se întreabă dacă soțul ei spune adevărul. Își dă seama că n-are habar dacă e așa. Deodată, parcă nu se mai simte plină de remușcări, rușinată. Se pare că și soțul ei avea mâna băgată adânc în borcanul cu miere. Îi privește pe cei doi detectivi, încercând să le citească reacțiile, însă fără vreun rezultat.

— Da, spune Webb, Sharpe ne-a povestit totul despre asta. Detaliat.

Becky privește cum chipul soțului ei parcă ia foc.

— Asta a fost tot, jur, acel incident. *Nu aveam o aventură* cu Amanda. Am cunoscut-o datorită locului ei de muncă temporar și pentru că suntem vecini, dar nu am avut prea multe de-a face cu ei. Cred că am băut împreună o dată sau de două ori. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea.

— Unde ați fost în weekendul în care Amanda a dispărut? întreabă Webb.

— Doar nu vorbiți serios, protestează Larry.

Webb îl privește și așteaptă. Becky se uită alarmată la soțul ei, care îi aruncă o privire fugară.

— Am fost plecat în acel weekend și, când m-am întors, am auzit că soțul o raportase dispărută, dar în general se credea că și-a făcut bagajul și l-a părăsit. Am fost la o conferință de vineri după-amiază până duminică după-amiază. Nici măcar nu am fost aici.

— Unde a avut loc conferința? întreabă Webb.

— La Deerfields Resort.

— Și unde este asta, mai exact?

— La câteva ore distanță. În Catskills.

— Interesant, zice Webb.

Optsprezece

Olivia își dă seama că ceva îl deranjează pe soțul ei. A avut un somn agitat, s-a zvârcolit toată noaptea. Când l-a întrebat dacă e ceva în neregulă, el a negat. Poate pur și simplu e și el îngrijorat, ca ea, pentru Raleigh. Așteptând poliția la ușa lor.

În dimineața următoare, ea e în biroul de la etaj când cineva sună la ușă. Îngheață. Îi este teamă că a venit din nou femeia aceea, Carmine. Se grăbește la fereastra dormitorului de la etaj și privește spre intrare, dar nu vede cine e la ușă. Soneria sună din nou. Ea așteaptă. Soneria sună a treia oară. Oricine ar fi, e clar că nu va pleca prea curând.

În cele din urmă, își învinge emoțiile și coboară. Este hotărâtă să înfrunte curajoasă totul și să nege orice acuzație ar face Carmine. Este suficient de nervoasă pentru a reuși.

Deschide ușa și este complet luată prin surprindere când își vede prietena, pe Becky. Ultima dată s-a întâlnit cu Becky luni seara, la clubul de carte. Acum este vineri dimineață și ceva din expresia precaută a lui Becky o pune pe Olivia în gardă. În plus, arată groaznic. Părul îi este neîngrijit și nu e rujată, ca de obicei.

— Becky, spune Olivia. S-a întâmplat ceva?

Becky încuviințează și întreabă:

— Pot să intru?

— Desigur, spune Olivia. Să bem o cafea.

Se îndreaptă amândouă, din obișnuință, spre bucătărie. Olivia toarnă două cești din cafetieră.

— Ce este? E evident că ceva te-a supărat.

Becky se așază la masa din bucătărie.

— Asta chiar e ciudat, spune ea.

Olivia pune cestile de cafea pe masă și se așază. Se întreabă dacă a vorbit Carmine cu Becky. Își face iar curaj.

— Ce este?

— E vorba despre anchetă, despre Amanda.

Olivia se adună. Deci nu e vorba despre Raleigh. Are un sentiment de ușurare, cel puțin pentru sine, dar e îngrijorată pentru femeia care stă vizavi

de ea. Ce caută Becky aici?

— Poliția s-a întors ieri să vorbească cu mine, spune Becky.

— Așa, o încurajează Olivia, sorbind o înghițitură de cafea.

— Oh, Doamne, nu știu cum să-ți zic asta.

— Pur și simplu spune-mi, Becky.

Olivia simte cum îi crește anxietatea.

Becky strânge ceașca de cafea cu ambele mâini. În cele din urmă, se uită în ochii Oliviei:

— L-am văzut pe Paul cu Amanda, înainte ca ea să dispară.

Olivia e uluită. Se aștepta la orice, dar cu siguranță nu la asta.

— Ce?

— I-am văzut pe Paul și Amanda în mașina ei într-o noapte, cu puțin înainte ca ea să dispară. Ei… păreau că se ceartă.

— Paul nu o cunoștea pe Amanda.

— Știu ce am văzut, spune prudentă Becky.

— Cred că te înșeli, răspunde Olivia cu răceală.

El i-ar fi spus dacă s-ar fi întâmplat asta, nu-i așa?

— Nu mă înșel. Paul a recunoscut în fața detectivilor, zice Becky direct.

Olivia simte că i se întoarce stomacul pe dos. O ia dintr-odată amețeala. Paul a vorbit cu detectivii?

— Ce vrei să spui? Când a vorbit cu ei?

Simte că stă pe marginea unei stânci, și tot ce trebuie să facă Becky acum este să-i dea un brânci. Becky se foiește neliniștită pe scaun.

— Ieri. S-au dus la biroul lui. Au vorbit acolo.

— De unde știi asta? De ce s-ar duce să-l caute *pe el*? Încearcă să găsească o logică în ceea ce spune Becky.

— Pentru că atunci când m-au întrebat despre Amanda a trebuit să le spun că i-am văzut pe Paul cu Amanda în mașina ei.

Ea adaugă:

— Nu am *vrut* să le spun.

— Nu mi-a zis niciodată nimic despre detectivi, șoptește Olivia, încă în stare de șoc.

— Îmi pare rău, zice Becky și apoi rămâne tăcută, ca și când ar fi așteptat ca Olivia să-și dea singură seama.

— Crezi că Paul ar fi putut avea o aventură cu Amanda? întreabă Olivia neîncrezătoare, perfect nemișcată. Ar fi imposibil.

Dar se gândește la Paul, zvârcolindu-se toată noaptea trecută. Se pare că vorbise cu detectivii mai devreme. Ce i-a mai ascuns? Simte cum începe să tremure. Vede negru în fața ochilor și se prinde de marginea mesei. A înșelat-o Paul?

Niciodată nu l-a bănuit de infidelitate. Niciodată. Dar acum înțelege brusc: dacă Paul avusese o aventură cu Amanda, ar putea fi suspect de crimă. Își amintește că citise articolul din ziar, apoi mimase o lipsă totală de interes față de caz. Simte un vârtej în stomac.

Becky continuă:

— A recunoscut că au fost în mașină, dar a negat că ar fi avut o aventură cu ea.

Olivia se holbează la Becky. Trebuie să afle ce naiba se întâmplă.

— De unde știi? De ce era în mașină cu Amanda? Nu înțeleg.

Becky îi răspunde cu grijă:

— Le-a spus detectivilor despre suspiciunea lui că ea avea o aventură cu Larry și îi spunea să stea departe de el, dar îmi pare rău, asta pur și simplu nu e adevărat.

— Larry *al tău?*

Becky dă din cap afirmativ. Olivia este uimită.

— Și de ce ești atât de sigură că Larry nu avea o aventură cu ea și sugerezi că Paul ar fi avut? protestează Olivia.

Becky se apleacă să ajungă cât mai aproape de ea, peste masa din bucătărie.

— Nu știu dacă Paul a avut o aventură cu Amanda, dar i-am văzut împreună și a trebuit să le spun detectivilor.

— De ce ar zice Paul despre Larry ceva neadevărat?

Becky se lasă pe spate pe scaun și își încrucișează brațele la piept.

— Știi cum era Amanda. O mai ții minte de la acea petrecere? Atrăgătoare, bucurându-se de atenția tuturor bărbaților. Se pare că era chiar mai rău la birou. Paul a surprins-o o dată comportându-se necorespunzător cu soțul meu. Dar el spune că n-a însemnat nimic.

— Comportându-se necorespunzător, mai exact cum?

— Nu știu detaliile, spune Becky, ferindu-și privirea.

— *Nu pot* să cred că Paul avea o aventură cu Amanda, spune Olivia.

— Ei bine, nici eu nu cred că Larry avea.

Se întinde după ceașca de cafea.

— Poate că totul este doar o neînțelegere. Poate că Paul a evaluat greșit situația și a reacționat exagerat.

— Deci acum detectivii îi investighează pe Paul și Larry? întreabă Olivia neîncrezătoare. Becky o aprobă neliniștită.

— Și ce părere au?

— Nu știu. Nu spun niciodată la ce se gândesc. Dar au vorbit cu Paul ieri și au venit acasă la noi seara trecută, imediat după ce Larry a ajuns acasă, și l-au acuzat că ar fi avut o aventură cu Amanda. El a negat.

Becky își întoarce fața, deprimată.

— După ce-au plecat ne-am certat îngrozitor.

O parte din Olivia vrea să o consoleze pe Becky, dar cealaltă parte o urăște pentru că i-a adus toate problemele astea acasă și i le-a aruncat în brațe. Se gândește la cearta pe care o vor avea ea și Paul. Nu crede că el avusese o aventură cu Amanda, dar e evident că nu-i spune totul. Dacă a bănuit că Larry ar putea avea o aventură cu Amanda, de ce nu i-a spus? De ce nu i-a zis că poliția l-a vizitat la birou?

— Am considerat că trebuie să știi ce se întâmplă, spune Becky, în cazul în care Paul nu ți-a mărturisit.

Olivia se retrage, de parcă ar fi primit o palmă. Oare Becky se așteaptă să-i mulțumească? Acum Becky se uită fix la masa din bucătărie.

— Mai e ceva. Probabil că nu ar trebui să îți spun, dar nu va mai rămâne secret pentru multă vreme. Și trebuie să vorbesc cu cineva și nu vreau să crezi că te-am mințit.

Becky pare atât de tulburată, încât Olivia simte un acces subit de simpatie pentru ea. Însă ceea ce simte cel mai intens în acest moment este o senzație de rău augur. Ce-ar mai putea fi? Ce?

— Este vorba despre Robert Pierce.

Olivia se lasă pe spate. Se văzuse, încă de la întâlnirea de la clubul de carte, că Becky avea o slăbiciune pentru el. Este foarte atrăgător și sunt vecini. Larry e mai mult plecat, copiii sunt la școli, departe.

— Ce e cu el?

— M-am culcat cu el, când Larry era plecat de acasă, mărturisește Becky, ridicând ochii spre ea. De două ori.

Olivia doar o privește, amuțită din cauza șocului.

— Probabil că nu eram în toate mințile, recunoaște Becky. Dar exista această chimie între noi. Nu știu ce mi-a venit. Eu… eu pur și simplu nu i-

am putut rezista.

— Doamne, Becky. Probabil că și-a ucis soția.

— Nu a făcut-o. Sunt sigură.

— Cum poți să fii atât de sigură? întreabă Olivia, îngrozită. Din moment ce oamenii știu cum era Amanda – dacă Paul credea că are o aventură cu Larry, chiar dacă nu era adevărat –, atunci soțul ei trebuie să fi avut și el o idee despre cum era ea. Ar fi putut fi gelos. Furios. Cel mai probabil el este ucigașul.

Becky spune, clătinând din cap:

— Nu cred că a făcut-o. Nu cred că ar fi fost capabil s-o omoare. Cred că a fost altcineva.

— Atunci cine?

— Nu știu. Un străin, cineva pe care nu-l știm. Paul și Larry nu au avut nimic de-a face cu asta.

— Bineînțeles că nu, spune Olivia. Eu totuși cred că a fost soțul ei. *F*

•

Robert Pierce privește cu răceală peste masa de interogatoriu la cei doi detectivi care au devenit o mare pacoste pentru el. Când detectivul Webb l-a sunat acasă cu puțin timp în urmă, întrebându-l dacă ar fi dispus să vină la secție pentru a răspunde la câteva întrebări, și-a cântărit cu atenție situația înainte de a confirma. Bănuia că dacă va refuza, vor veni pur și simplu la ușa lui și îl vor aresta. Deci a răspuns că da.

Chiar dacă nu-i spun direct, el știe că e suspectat că a comis crima. Trebuie să-i convingă că nu e așa.

— Sunt arestat? întreabă el.

— Nu, spune detectivul Webb, știți că nu sunteți.

— Atunci de ce mă simt de parcă aș fi?

— Puteți pleca oricând, spune Webb.

Robert nu se mișcă. Webb se lasă înapoi pe scaun și întreabă:

— Știați că soția dumneavoastră avea o aventură?

Robert îl privește cu atenție.

— Nu. V-am spus asta.

— Știați că avea reputația că flirtează, că… înșală?

Robert simte că fața i se întunecă, dar rămâne calm.

— Nu, nu știam. Dar era o femeie foarte atractivă, foarte sigură pe sine. Lumea vorbește…

— Da, vorbește.

Detectivul Webb se apleacă spre el și spune:

— Noi am vorbit cu câțiva oameni cu care Amanda a fost colegă în firmele unde a avut contractele de muncă temporare. Unul dintre locuri a fost Fanshaw Pharmaceuticals.

— Da, îi plăcea să lucreze acolo.

— Oamenii aceia au spus că avea o reputație.

Robert îl privește pe detectiv, refuzând să muște momeala.

— De exemplu, reputația de a face sex în lifturi, spune Moen.

El o măsoară cu ură, în tăcere.

— De fapt, spune Webb, credem că știm cine avea o aventură cu soția dumneavoastră.

Robert rămâne tăcut câteva secunde, apoi ridică din umeri:

— Este posibil. V-am zis. Nu știu ce să cred de când am aflat că m-a mințit în legătură cu Caroline. Poate că *avea* o aventură.

Acum se apleacă el spre detectivi.

— Dar dacă a avut vreo aventură, eu nu am știut.

— Sunteți absolut sigur de asta? întreabă Webb.

— Da. Am avut încredere în Amanda, spune Pierce, lăsându-se din nou pe spate.

— Și totuși ați înșelat-o cu vecina dumneavoastră, intervine Moen.

El îi aruncă o privire aspră. O consideră enervantă, cum se tot ia așa de el.

— A fost un moment de slăbiciune. Becky s-a dat la mine. Nu ar fi trebuit să cedez. Dar doar pentru că am greșit eu, nu înseamnă că și soția mea a făcut-o.

— Oare? întreabă Moen, arcuind o sprânceană.

Nu-i place de ea. Nu-i place de niciunul. Se gândește dacă să se ridice și să plece. Știe că e dreptul lui să facă asta – se află aici benevol.

Moen continuă să-l provoace.

— N-ați întrebat cine avea o aventură cu soția dumneavoastră.

— Poate pentru că nu vreau să știu, i-o taie Robert scurt.

— Sau poate pentru că știți deja? sugerează Webb.

Robert îi aruncă detectivului o privire ostilă.

— De ce ați spune una ca asta?

— Credem că se culca cu vecinul dumneavoastră, Larry Harris.

Devine furios instantaneu, dar încearcă să-și tempereze furia.

— Nu știam.

— Sigur că nu știați, spune Webb. Nu de asta v-ați culcat cu Becky Harris, nu-i așa, ca să vă răzbunați pe iubitul soției dumneavoastră? Nu ați face așa ceva, nu-i așa? Și nici nu v-ați ucide soția.

Nouăsprezece

Glenda o așteaptă pe Olivia la Bean. A întârziat. Glenda își verifică ceasul din nou și se întreabă ce s-a întâmplat, căci Olivia nu întârzie niciodată.

În cele din urmă, ea ajunge și se apropie tulburată. Glenda a ales intenționat o masă la care nu pot fi auzite. Se dovedește că a gândit corect.

Olivia se așază. Este, în mod evident, supărată.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Glenda.

— Trebuie să-mi promiți că nu vei spune *nimănui* ceea ce o să-ți spun, îi cere Olivia agitată. Nici măcar lui Keith.

Glenda se îndreaptă în scaun.

— Desigur. Îți promit. Oricum nu-i spun lui Keith o mulțime de lucruri despre care vorbim. Ce s-a întâmplat?

Olivia își coboară vocea:

— Becky Harris pare să creadă că Paul ar fi putut avea o aventură cu Amanda.

Glenda simte un șoc care îi străbate coloana vertebrală. Se uită la Olivia consternată.

— De ce ar crede una ca asta?

În timp ce aude explicațiile Oliviei, Glenda încearcă să proceseze tot din conversația acesteia cu Becky. Dar este greu să-și imagineze că omul pe care îl cunoaște de ani buni ar fi capabil de așa ceva.

— Paul nu te-ar înșela, spune Glenda. Pur și simplu nu cred.

— Nici eu, spune Olivia, cu vocea frântă de emoție. Dar de ce nu mi-a spus Paul nimic despre toate astea? De ce nu mi-a spus că a vorbit cu Amanda? De ce nu mi-a spus că el credea că Larry are o aventură cu ea? De ce nu mi-a spus că a fost interogat de poliție?

Glenda simte cum vocea Oliviei devine isterică.

— Nu știu, răspunde ea neliniștită.

— Am crezut că suntem o familie unită. Că suntem sinceri unul cu celălalt. Nu-mi vine să cred că mi-a ascuns toate astea.

— Dacă Paul le-a spus polițiștilor că a crezut că Larry se culca cu Amanda, iar el o avertiza să-l lase în pace, eu îl cred, zice ferm Glenda. Eu

cred și că este mult mai probabil ca Larry să o înșele pe Becky decât ca Paul să te înșele pe tine, tu nu?

Olivia dă din cap; pare ușurată să audă asta de la altcineva.

— Probabil că nici nu ar trebui să-ți spun asta, dar…

— Ce?

— Becky mi-a mărturisit că s-a culcat cu Robert Pierce. Înainte ca Amanda să dispară.

Acum Glenda e cu adevărat șocată, cu siguranță nu se aștepta la asta.

— Ei bine, iată. E evident că *acea* căsnicie e una cu probleme.

Apoi se apleacă îngrijorată peste masă.

— Ascultă, Olivia. Nu vrei ca poliția să creadă că Paul ar fi putut avea vreo legătură cu Amanda. Asta l-ar face suspect. Nu-ți dorești asta. Nu vrei să înceapă să-ți scormonească prin viața personală.

— E prea târziu, răspunde Olivia tristă. Cred că Paul este deja suspect de crimă. Cred că Becky le-a vorbit deja despre bănuielile ei în legătură cu Paul și Amanda.

Glenda spune repede:

— Ei bine, trebuie să te asiguri că vor renunța la ideea aceea, repede. Spune-le că a fost cu tine tot weekendul.

— Probabil chiar *a fost* cu mine tot weekendul!

— Deci, totul este în regulă.

— Trebuie să vorbesc cu el diseară când ajunge acasă. Îl voi întreba de ce nu mi-a zis nimic despre toate astea. Și dacă a spus adevărul poliției, spune ea tensionată.

Glenda aprobă.

— Să-mi spui și mie ce zice.

O observă pe Olivia cum o privește mai atent, parcă văzând pentru prima dată cât de obosită pare. Glenda știe că sub ochi are cearcăne negre, adânci – s-a văzut în oglindă de dimineață.

— Cum mai stau lucrurile la voi? întreabă Olivia.

— Nu prea bine, recunoaște Glenda. Adam pare să-și urască tatăl.

— De ce? întreabă Olivia.

— Nu știu, spune Glenda, ferindu-și privirea. Au mereu câte un conflict. Presupun că este normal ca adolescenții să se certe cu tații lor. Trebuie să devină independenți, să se descurce singuri.

Face o mică pauză.

— Vezi tu, nu pare să mă placă nici pe mine mai mult zilele astea.

După ce se despart, Glenda merge spre casă, gândindu-se la ce i-a spus Olivia. E sigură că Paul nu ar înșela-o pe Olivia. Îi cunoaște de șaisprezece ani. Dar este neliniștită. Își amintește cum era Amanda când a văzut-o prima dată, la petrecerea de anul trecut. Era o zi caldă și însorită de septembrie. Amanda purta o rochie scurtă galbenă, arătându-și picioarele elegante și bronzate. Pedichiura era impecabilă și purta sandale cu toc înalt. Glenda și Olivia nu mai purtau de mult rochii scurte. Acum purtau doar pantaloni capri și sandale cu talpă joasă și vorbeau despre cum să-și opereze varicele. Dar Amanda era tânără și frumoasă și nu avusese copii, așa că picioarele ei erau perfecte, în ton cu restul corpului. Glenda își amintește cum se tot apleca, dezvăluind dezinvoltă unul dintre sânii obraznici și un sutien dantelat de fiecare dată când vorbea cu Keith, cu Paul, cu Larry sau cu oricare dintre bărbații care fuseseră acolo.

Acordase o atenție deosebită vreunui bărbat în ziua aceea? Nu, nu credea. Dar toți se făcuseră de râs încercând să-i atragă atenția. Amanda a cochetat cu fiecare, întreținând atmosfera ca o Scarlett O'Hara a zilelor noastre, în timp ce propriul soț stătea relaxat, vorbind puțin, bând bere și urmărind-o îngăduitor. Amanda se întorcea ocazional spre soțul ei tăcut și arătos și îi strângea mâna într-a ei, lăsând să se înțeleagă, în tăcere, că era a lui. Pe atunci, Glenda se gândea că el pare mândru de ea. Dar acum se întreabă – chiar așa să fi fost? Sau era iritat de atenția pe care o capta și o oferea tuturor, în afară de el? Era oare furios și gelos în realitate, dar se prefăcea? Își făcea oare griji că îl înșela?

Fiecare căsnicie are secretele ei. Glenda se întreabă ce secrete are căsnicia ei.

•

Când Paul ajunge acasă de la serviciu, Olivia îl așteptă deja. Raleigh e la antrenamentul de baschet. Asta le asigură timp să vorbească. Îl aude intrând pe ușa din față și se mută din bucătărie pe hol, pentru a-l confrunta. Observă imediat cât de extenuat pare. De fapt, arată ca dracu'. Nu-i e prea milă de el.

— Trebuie să vorbim, spune ea. Vocea îi este tensionată.

— Pot să-mi scot mai întâi haina? izbucnește el.

Îi observă mimica și o întreabă:

— Unde este Raleigh?

— Raleigh e la antrenament. Ajunge acasă mai târziu.

Trece pe lângă ea și se îndreaptă spre bucătărie. Ea îl urmează și vede cum se întinde spre dulap după sticla de scotch. Olivia îi spune, incapabilă să-și ascundă furia din voce:

— Știu că ai fost interogat de poliție.

— Deci au venit și au vorbit și cu tine, nu-i așa? întreabă el, tăios. De ce nu mă mir?

Își toarnă un pahar cu băutură și se întoarce să o privească, sprijinindu-se de blat.

— Nu, nu au venit aici. Mi-a spus Becky.

— Ah, *Becky,* zice el cu amărăciune și bea lacom din pahar.

— Ce naiba se întâmplă, Paul? întreabă Olivia cu disperare.

— Îți voi spune ce se întâmplă, dacă ești sigură că vrei să știi.

El mai ia o înghițitură de băutură.

— Larry Harris avea de o grămadă de timp o relație cu Amanda Pierce. În cele din urmă, l-am confruntat pe tema asta, dar a negat. Așa că i-am spus Amandei să o încheie. Apoi ea a dispărut. N-am menționat nimic poliției în acel moment, pentru că sincer nu mi s-a părut relevant. Și nimeni nu m-a întrebat. Toată lumea credea că, de fapt, și-a părăsit soțul. Dar acum… se pare că Becky m-a văzut la un moment dat vorbind cu Amanda, și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala și a spus asta poliției. Așa că a trebuit să le zic tot.

El pufnește.

— Pariez că îi pare rău că a menționat asta vreodată. Ridică privirea și se uită obosit la Olivia.

— Acum sunt toți călare pe mine. Îmi cer un alibi. Își ridică paharul în sus și dă pe gât restul de scotch.

— *Îți* cer un alibi, repetă Olivia ca un ecou.

— Oh, îmi imaginez că îi cer unul și lui Larry, spune Paul.

Trebuie să întrebe.

— Spune-mi adevărul, zice Olivia, își aude tonul vocii crescând.

— Ai avut o aventură cu Amanda sau nu?

Se uită la ea și ceva din înfățișarea lui se schimbă. Atitudinea de furios înțepat dispare.

— La dracu', nu, Olivia. Îți jur că nu mă culcam cu ea. Nu te-am înșelat niciodată. Nu aș face-o niciodată. Și tu știi.

— Atunci de ce nu mi-ai spus despre toate astea? De ce atâtea secrete? Ai vorbit ieri cu poliția și nici nu mi-ai spus!

Își lasă capul în pământ.

— Îmi pare rău!

Ea așteaptă.

El continuă.

— Nu ți-am spus despre Larry atunci pentru că am vrut să rămână totul doar între el și mine. Știu că tu și Becky sunteți prietene. Nu am vrut să te pun în această poziție, de a ști și de a te întreba dacă ar trebui sau nu să-i spui. M-am gândit că dacă îi zic Amandei să-l lase în pace, o să pună capăt relației cu Larry. Nu credeam că aventura asta a lor este atât de importantă pentru ea.

— De unde știi că avea o relație cu Larry?

— Bănuiam asta deja de săptămâni întregi când am surprins-o în biroul lui făcându-i sex oral. Olivia este șocată. Se întreabă dacă Becky știe toate detaliile. Paul continuă.

— Le-am spus detectivilor totul. N-am fost prea îngrijorat pentru căsnicia lui Larry – nu este treaba mea să fiu. Dar eram preocupat că devenea neglijent și că i-ar fi putut vedea și altcineva la birou și ar fi putut să-și piardă locul de muncă. Nu-mi doream să se întâmple asta.

Olivia simte cum umerii săi încordați încep, încet, încet să se relaxeze.

— Dar de ce nu mi-ai spus ieri, după ce ai vorbit cu polițiștii? De ce mi-ai ascuns asta?

El clatină din cap.

— Nu știu. Pur și simplu nu știam ce să fac. Ar fi trebuit să-ți spun. O fac acum.

Oftează și adaugă neliniștit:

— M-au întrebat dacă am un alibi pentru weekendul în care a dispărut Amanda.

— Ce le-ai spus? întreabă Olivia.

— Le-am spus adevărul. Că am fost acasă tot weekendul. Le-am spus că probabil am stat acasă și am urmărit ceva pe Netflix. Asta facem de obicei. Când a fost ultima dată când am ieșit într-o vineri sau sâmbătă seara?

Ea încearcă să-și amintească ce-au făcut în weekendul acela.

Apoi zice:

— Nu, te-ai dus la mătușa ta în vinerea aceea, îți amintești?

El îngheață.

— Rahat. Ai dreptate. Am uitat.

— M-ai sunat de la birou și mi-ai spus că te-ai gândit că ar fi bine să te duci s-o vezi.

— Da, spune Paul. La dracu'.

Își amintește seara aceea. Paul se dusese la mătușa lui și ea rămăsese acasă urmărind singură un film.

— Ar fi bine să le spui, spune Olivia neliniștită.

El dă din cap aprobând.

— O voi face. Probabil că vor vrea să te întrebe și pe tine.

— Să mă întrebe ce?

— Unde am fost în acel weekend.

— De ce contează unde ai fost? întreabă exasperată de situație Olivia. Nu tu aveai o relație cu Amanda. Larry avea.

Paul pufnește.

— Nu cred că poliția știe pe care dintre noi doi să-l creadă.

După o clipă, adaugă:

— Suntem chit?

— Ce vrei să spui?

— Știi… nici tu nu mi-ai spus despre scrisori…

Uitase complet de scrisori, îi ieșiseră din minte cu tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile. Se apropie și își pune mâinile pe pieptul lui.

— Da.

Simte mirosul scotchului din respirația lui.

— Când ai spus că se întoarce Raleigh acasă? întreabă el, cuprinzând-o cu brațele și sărutând-o.

— Nu prea curând, spune Olivia. De ce nu-mi torni și mie un pahar?

În timp ce el îi toarnă băutura, Olivia continuă:

— Nu crezi că Larry ar fi putut să aibă vreo legătură cu…

— Nu, evident că nu, spune Paul.

Douăzeci

Becky rătăcește agitată prin casă vineri seara, așteptând ca Larry să se întoarcă de la serviciu. După felul în care au rămas lucrurile aseară, el nu va fi bine dispus când va ajunge acasă. A și spus că probabil va întârzia, întotdeauna are multe de recuperat după o călătorie de afaceri.

Aseară ea a dormit în camera de oaspeți. Nu prea știe cum ar putea să treacă, amândoi, peste asta. Poate că nu vor reuși. Poate căsnicia lor s-a încheiat și nu le mai rămâne decât să găsească o modalitate de a le spune copiilor și să decidă cum să împartă bunurile comune. În ciuda încăpățânării de a nega evidențele în fața Oliviei, își petrece o grămadă de timp întrebându-se dacă insistența cu care Larry pretinde că între el și Amanda nu s-a întâmplat nimic serios este sinceră.

•

A fost o zi lungă – o săptămână întreagă de când au găsit corpul Amandei Pierce – și Webb e epuizat. Ochii îi ard și își simte întreg corpul obosit. Este frustrat de lipsa progresului anchetei, dar o imagine de ansamblu începe să apară. Au vorbit cu alți angajați ai Fanshaw Pharmaceuticals după ce au terminat cu Paul Sharpe și au putut alcătui un portret mai clar al Amandei Pierce. Webb se întrebase câte dintre bârfele despre ea erau adevărate. Larry a recunoscut incidentul din biroul său, măcar câteva dintre ele erau adevărate.

Acum, Moen conduce pe drumul de întoarcere din stațiunea Deerfields, unde Larry participase la o conferință în weekendul în care Amanda a fost ucisă. Webb se uită pe geam la priveliștea care începe să se întunece, reflectând la ceea ce au aflat.

Larry Harris a fost cu siguranță la conferință de vineri seară până duminică după-amiază. Mulți oameni din personal au confirmat asta. El s-a înregistrat la ora 15.00, vineri, dar după aceea, există un gol. Chelnerii și ospătarii își amintesc de el, dar niciunul nu-și poate aminti cu certitudine să-l fi văzut la recepție înainte de ora 21.00. Ei s-au pus de acord că a fost printre ultimii care au părăsit evenimentul și s-a retras în camera lui la sfârșitul serii, în jurul orei 23.00. Nu a fost cină cu locuri rezervate, astfel încât cineva să-și poată aminti în mod clar de el; doar băuturi și socializare

în sala mare a hotelului. Ar fi putut ajunge târziu la recepție, până atunci ar fi avut câteva ore să se întâlnească – și poate chiar să o ucidă pe Amanda Pierce. Cel mai incriminator indiciu: mașina ei fusese aruncată într-un lac nu departe de complexul turistic. Restul weekendului pare acoperit. A fost înregistrat în diferite sesiuni ale conferinței și a fost văzut de-a lungul programului. Dar există decalajul acela sâcâitor de vineri.

Webb arată cu degetul.

— Întoarce aici.

Moen iese de pe autostradă pe un drum pietruit. Este aproape întuneric deja. O zi mizerabilă, umedă, dar este cald și confortabil în mașină.

Se întorc la locul unde a fost recuperat corpul Amandei. Webb a cronometrat drumul până aici încă de când au plecat din stațiune. Moen conduce cam cu viteză pe drumul pietruit.

— Încetinește. Putem estima viteza mai târziu, îi spune Webb lui Moen.

Ea ridică piciorul de pe accelerație.

Drumul este întunecat și șerpuit. Farurile mașinii alunecă pe curbe. De-o parte și de alta sunt copaci, unii aproape desfrunziți; vremea s-a schimbat și pare că a trecut mult mai mult decât cele câteva zile de când au mai fost aici, recuperând mașina din lacul rece.

— Ești sigur că pe întuneric vei putea recunoaște locul? întreabă Moen, conducând mai încet acum. Eu nu cred că aș putea. Sunt o fată de oraș.

— Sper că da, spune Webb, privind cu atenție peisajul întunecat de dincolo de parbriz. Cred că ne apropiem, încetinește.

Ea reduce viteza în dreptul unei curbe, iar el spune:

— Aici. Cred că ăsta este. Trage pe dreapta.

El recunoaște curba drumului, panta până la plajă, malul lacului. Moen parchează mașina și oprește motorul. Webb se uită la ceasul său care luminează în întuneric. Douăzeci de minute.

Moen îl privește, dând din cap.

— Foarte puțin.

Pentru o clipă rămân în întuneric, apoi ies din mașina caldă în frigul nopții. Webb stă lângă portieră, gândindu-se la investigație, amintindu-și de luni dimineață, când au făcut îngrozitoarea lor descoperire.

— Unde este arma crimei? întreabă Webb.

Merge în capătul pantei, jos, până la malul apei și privește spre lac. O felie de lună strălucitoare apare din spatele norilor negri. Încearcă să-și

imagineze ce s-a întâmplat aici. Cine a deschis geamurile mașinii? Oricine ar fi fost a purtat mănuși, pentru că pe butoanele de manevrare ale geamului nu existau alte amprente decât ale Amandei. Cine i-a înghesuit corpul în portbagaj și a ghidat mașina pe pantă și apoi în apă?

Webb crede că ucigașul este probabil o persoană cu care ei deja s-au întâlnit. Se întoarce spre Moen; ochii îi strălucesc în întuneric.

— Oricine ar fi ucis-o, a mizat pe faptul că mașina – și corpul ei – nu vor fi găsite niciodată, sugerează Webb.

Se uită din nou peste lacul întunecat.

— Toată lumea a crezut că și-a părăsit soțul. Și ar fi fost foarte greu să acuzi pe cineva dacă n-ar fi existat un cadavru.

Se uită din nou la Moen.

— Cineva se frământă în acest moment. Pentru acel cineva, lucrurile nu s-au întâmplat conform planului.

•

Becky aude cum ușa de la parter se deschide la scurt timp după ora 21.00. Ea e sus, în pat, și își îndreaptă capul, ascultând. Se săturase să-l tot aștepte pe Larry, așa că cinase și urcase cu o carte în dormitor. Acum îl aude cum umblă prin casă la parter. După câteva minute, pune cartea deoparte, își îmbracă halatul și iese din dormitor.

Se oprește în capul scărilor când își vede soțul stând la baza lor, privind în sus spre ea. Ochii lor se întâlnesc, dar niciunul nu spune nimic preț de o secundă.

Apoi femeia întreabă:

— Unde ai fost?

Nu crede că a stat la birou atât de târziu.

El nu-i răspunde. În cele din urmă, Larry spune:

— Trebuie să vorbim.

Ea își continuă drumul încet pe scări.

El spune brusc:

— Am nevoie de o băutură.

Se apleacă spre barul din living și își toarnă o dușcă de whisky.

— Ai putea să-mi torni și mie, spune Becky.

Se apropie, iar el îi întinde un pahar. Fiecare ia câte o înghițitură. Toate lucrurile pe care ar putea să i le spună se învârt în capul ei. Se întreabă cum trebuie să se fi simțit Larry când Amanda a dispărut… și apoi, când trupul

ei a fost descoperit. Fusese îngrijorat că poliția va afla despre el și Amanda? Cum și-a făcut ea griji că se va afla despre aventura sa cu Robert?

El îi aruncă o privire împăciuitoare.

— N-am avut nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat Amandei. Și știi asta.

— Oare?

Se uită fix la ea, de-a dreptul șocat.

— Nu poți să crezi cu-adevărat… și continuă să o privească, de parcă nu-și poate găsi cuvintele.

— Nu știu ce să cred. Și dacă eu nu prea te cred, ce părere ar putea avea poliția? întreabă ea cu răceală.

Stând acolo și privindu-l pe bărbatul cu care este căsătorită de douăzeci și trei de ani, își permite pentru prima dată să se gândească dacă, într-adevăr, Larry ar fi putut-o ucide pe Amanda Pierce. Asta îi dă fiori.

— Nu vorbești serios!

Apoi râde – un râs scurt, icnit.

— Oh, înțeleg. Ești deja în negocieri de divorț, nu? Simți că ai un avantaj și vrei să-i folosești.

Nu se gândise astfel la întâmplările din ultimele zile, dar acum că el a spus-o, vede posibilitățile. Știe că el nu i-a făcut vreun rău Amandei, dar nu i-ar strica dacă el ar crede că da. Ea a renunțat la carieră. Și-a petrecut cei mai frumoși ani având grijă de casă și crescând copiii, în timp ce el lucra pentru un trai bun. Ea ar trebui să obțină ceea ce i se cuvine. Nu vrea să se lase prostită.

— Nenorocita dracului, spune el.

Ea tresare puțin când îi aude tonul. Nu e comportamentul lui obișnuit. Apoi zice, cu o voce blândă:

— Nu-ți voi face viața dificilă, Larry, cât joci corect.

— Serios, spune el.

Se apropie și o privește fix; ea îi poate simți respirația alcoolică pe față.

— N-am avut *nimic* de-a face cu… dispariția Amandei.

De parcă nu poate spune asta. Nu poate spune *moartea.* Ea rămâne pe poziții.

— Dar aveai o aventură cu ea? întreabă Becky. Spune-mi adevărul. Nu a fost doar atunci, o singură dată în biroul tău, nu-i așa?

Îl cunoaște. Știe că ar vrea mai mult de-atât. Poate fi lacom.

Se prăbușește pe canapea și deodată pare foarte obosit. Umerii i se lasă.

— Da, recunoaște el. Aveam o relație de câteva săptămâni. A început în iulie.

Bea restul băuturii dintr-o singură înghițitură.

Ea simte că îngheață.

— Unde vă întâlneați?

— La un hotel de pe autostrada de lângă Aylesford.

Nu-i vine să creadă, o cuprinde o furie devastatoare.

— *Idiotule,* șuieră ea. Vor afla.

— Nu, nu vor afla, spune el cu încăpățânare, aruncându-i o privire și apoi îndepărtându-și ochii de la furia pe care o descoperă acolo.

— Bineînțeles că vor afla! Vor merge prin toate hotelurile și toate motelurile cu fotografiile voastre și vor întreba personalul.

Cum de-și imaginează că nu vor afla? I se face rău din cauza fricii și își dă seama că îi pasă. Oamenii sunt arestați mereu pentru lucruri pe care nu le-au făcut. Îi pasă suficient de mult cât să nu vrea să-și vadă soțul târât într-o anchetă criminală. Nu poate lăsa să li se întâmple asta ei și copiilor. Văzuse filmul *Scara* pe Netflix; ce i s-a întâmplat acelei familii nu i se va întâmpla și familiei ei. Gândește rapid.

— Poate că ar fi trebuit să le spui polițiștilor, când au fost aici. Va fi mai rău când vor afla adevărul și faptul că le-ai ascuns.

— Mi-a fost frică! Nici nu puteam gândi. Totul a fost atât de șocant.

Respiră adânc.

— Poate că nu vor afla.

Ridică ochii spre ea, molipsit de spaima ei.

— Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat. Nu mi-am imaginat că întâlnirile noastre rare au vreo importanță. Am crezut că l-a părăsit.

— Nu contează, spune Becky, forțându-se să se calmeze.

Vede cum Larry începe să se piardă cu firea; ea trebuie să rămână calmă. Trebuie să se gândească.

— Nu ai fi putut să o faci, ai un alibi puternic.

Se așază pe canapeaua de lângă el.

— Ai fost la conferința aceea.

Avusese o senzație neplăcută când detectivii îi vizitaseră, iar ea își dăduse seama că acea conferință nu era chiar atât de departe de locul în care fusese descoperit corpul Amandei. Dar el le spusese detectivilor că fusese în

stațiune de vineri după-amiază și asta o liniștise. Acolo sunt oameni care să confirme, cu siguranță. Dar acum îl vede pălind îngrozitor și își simte stomacul în gât.

— Ce este, Larry? Ce nu îmi spui?

— Nu am ucis-o, jur.

Dar vede în ochii lui că e panicat.

Ea se dă ușor înapoi.

— Larry, mă sperii.

— Mașina ei a fost găsită lângă stațiune, spune el nervos.

Cum mai evită subiectul, se gândește ea. Mașina ei, nu corpul ei. De parcă n-ar putea să accepte. Îndepărtează gândul tulburător.

— Dar nu contează, insistă ea. Nu și dacă ai fi fost în stațiune tot timpul ăsta.

Dar acum îi trece prin minte: dacă s-a furișat o oră sau două afară din complex? Dacă ar fi plănuit să o întâlnească? Ar fi fost în stare să o omoare atunci? *Ar fi putut s-o facă?* Se simte îngrozită când își dă seama că nu știe.

— Dar dacă oamenii nu-și amintesc să mă fi văzut? spune el, rătăcind cu privirea prin cameră.

Pare că nu vrea să o privească în ochi.

— Larry, ce vrei să spui?

În cele din urmă, se uită la ea cu teamă, rugător, de parcă ar putea cumva să-l ajute. Dar se teme că nu-l poate ajuta.

— Larry, spune ea îngrijorată, ai părăsit stațiunea?

— Nu.

— Atunci care este problema?

— M-am cazat vineri și am urcat în camera mea. Nu aveam chef să văd pe nimeni. Eu… mă certasem cu Amanda în ziua aceea, chiar înainte, îmi spusese că nu mai vrea să mă vadă – și eram supărat și epuizat. Așa că am rămas în cameră, am mai lucrat câte ceva și apoi… am adormit. Nu m-am trezit până în jur de ora 21.00. Am lipsit de la aproape toată partea de început a conferinței.

Îl privește cu furie și neîncredere. Secunde lungi trec într-o încăpere absolut tăcută, în care se aud doar bătăile inimii ei. Apoi întreabă:

— Îmi spui adevărul?

— Da, jur.

— Până și *mie* îmi vine greu să te cred.

Își dă seama că el nu are deloc alibi.

— Unde te-ai certat cu Amanda? întreabă ea, stomacul ridicându-i-se din nou în gât. A văzut cineva?

— Ne-am certat la telefon.

— Ce telefon?

Se uită în altă parte.

— Am folosit telefoane cu cartelă.

Nu-i vine să creadă – soțul ei, *tatăl copiilor ei,* avea telefon cu cartelă. Întreabă furioasă:

— Ce s-a întâmplat cu telefonul?

— L-am aruncat de pe pod, în râu.

— Care pod? Când? La dracu'! S-ar putea să fie camere de luat vederi, știi.

El își ridică ochii spre ea, extrem de palid.

— De pe podul Skyway. Duminică, în drum spre casă, din stațiune. Se despărțise de mine, m-am gândit că nu mai aveam nevoie de telefon.

— Ești un ticălos prost, șuieră ea și pleacă.

Douăzeci și unu

Robert Pierce stă singur în livingul întunecat, sorbind încet dintr-un pahar de whisky. Se gândește la detectivul Webb și la colega sa detectiv Moen, și la ce ar putea crede aceștia. Ce dovezi ar putea avea. Nu pot găsi nimic concret legat de el. Încearcă la întâmplare. Cu siguranță, îl vor cerceta pe vecinul său de alături, Larry Harris, care se culca cu Amanda. Robert nu înțelege ce-a putut Amanda să vadă la el, dar întotdeauna fusese atrasă de bărbați mai maturi. Știa. Nu e prost. Știa despre Larry de ceva timp.

Apoi a reușit să deschidă telefonul secret al Amandei. Nu a fost prea greu – el doar a căutat pe Google *cum să deblochezi ecranul blocat al Androidului fără parolă* și odată ce a făcut-o, cât de revelator a fost. Apelurile, mesajele, cele două numere secrete. A apelat unul dintre ele și a răspuns un bărbat. I-a recunoscut vocea imediat. Pentru că, până la urmă, era exact cine se aștepta să fie.

— Larry, spusese Robert.

— Cine ești? întrebase Larry, uimit.

— Soțul ei, Robert.

Larry închisese telefonul în grabă. La celălalt număr n-a răspuns nimeni. Acest celălalt număr era și cel care îl preocupa mai mult. Numărul la care ea trimisese acele mesaje ce dezvăluiau detalii intime, private ale vieții lor împreună, care spuneau că soțul ei era psihopat. Acele mesaje l-au înfuriat. Probabil că reușise să-l avertizeze că soțul ei îi găsise telefonul.

Mai erau și alte lucruri în acel telefon, lucruri pe care ea nu le trimisese nimănui, care l-au enervat cel mai tare. Și poate chiar l-au făcut să-i fie frică.

Se gândește la Becky. Dacă detectivii sunt cât de cât buni, cu siguranță ea știe deja despre Larry și Amanda. Bănuiește că Becky e pe jumătate îndrăgostită de el. Speră să-și țină gura. N-ar lăsa poliția să creadă că el are un motiv să-și omoare soția. Dacă Larry Harris le spune despre acea discuție telefonică, Robert va nega pur și simplu. Nu există dovezi. Nu există nicio dovadă că Robert l-ar fi sunat vreodată.

Nicio *dovadă* că Robert ar fi știut despre aventura ei. *Aventurile* ei

personale. Cât telefonul cu cartelă al Amandei nu este găsit niciodată… Nu trebuie găsit niciodată!

Se gândește la momentul în care s-au mutat aici. La petrecerea aceea insuportabilă la care a insistat Amanda să meargă. Stând acolo, uitându-se la ea, atât de încântătoare, atât de inconștient de crudă. Se întreabă acum dacă ea alesese încă de atunci… din acea zi, cu care dintre ei urma să și-o tragă. Căsnicia lor avea doar un an. Cât de puțin o cunoștea atunci, cât de puțin îi știa preferințele sexuale – nevoia ei copilărească, inexplicabilă, de a seduce bărbații mai în vârstă. Și cât de puțin îl cunoștea și ea pe atunci – miezul întunecat și rece al sufletului său. Dar au ajuns să se cunoască mai bine.

Știe că Becky și Larry sunt acasă. Luminile sunt aprinse la parterul casei de alături, chiar dacă este foarte târziu. Ce i-ar mai plăcea să fie o muscă pe un perete *la ei*...

* * *

Raleigh așteaptă până adoarme toată lumea. Își trage blugii, un tricou și hanoracul său negru și deschide cu grijă ușa dormitorului. Știe că tatăl său doarme adânc; pentru mama lui își face griji. Dar stă în tăcere pe hol, în fața dormitorului lor și îi poate auzi sforăind, fiecare cu sforăitul său diferit. Ușurat, coboară încet pe scări, cu grijă să nu scoată niciun sunet.

Își încalță tenișii în bucătărie. Nu aprinde lumina. Este obișnuit să se descurce în întuneric. În liniște deplină, se strecoară pe ușa bucătăriei către garaj, unde își ține bicicleta. Își pune casca, încalecă bicicleta și imediat după ce iese din garaj începe să pedaleze repede, îndepărtându-se de casă.

Știe că e greșit să spargă computerele oamenilor, începuse să le spargă pentru că i se păruse o provocare. Cum ar putea explica așa ceva cuiva care nu simte la fel? Părinții săi nu au reușit, dar oricare alt hacker ar înțelege exact de ce o face. Se simte grozav atacând sistemul de siguranță al altcuiva, îl face să se simtă puternic, de parcă ar avea și el control asupra unui lucru. Asupra vieții sale nu simte că are foarte mult control. Le-a promis părinților – și sieși – că n-o va mai face. Și așa va fi. Riscurile sunt mult prea mari. Asta este ultima dată. Nici acum n-ar fi făcut nimic dacă n-ar fi știut sigur că proprietarii sunt plecați. De data aceasta, are o pereche de mănuși de latex îndesate în buzunarul blugilor – le-a luat din pachetul pe care îl ține mama lui în dulapul pentru menaj. Nu are de gând să-și asume riscuri stupide și să lase vreo amprentă.

Raleigh studiază casa. Este o noapte întunecată, luna e ascunsă după nori. Lumina este aprinsă în partea din față a casei și mai există o lumină la etaj – probabil de la temporizator. Știe asta pentru că proprietarii au o pisică. Și a văzut-o pe îngrijitoarea animalelor de companie din cartier, cea cu mașina marcată, cum a oprit și a intrat în casă de câteva ori în ultimele zile. Raleigh a zărit-o în fiecare dimineață în drum spre școală. Cât de proști pot fi oamenii? Să angajezi pentru animalul tău de companie o bonă care are reclamă pentru serviciile sale pe blestemata aia de mașină? Este, de fapt, un anunț public în care spui că ești plecat din oraș, fute-m-aș.

Încercase să se convingă să n-o facă, dar pur și simplu nu poate rezista tentației. Vrea să intre într-o casă în care nu trebuie să-și facă griji că se întorc proprietarii din oraș, de la cină. Vrea să se relaxeze și să nu se grăbească, să sape puțin mai adânc, să încerce câteva lucruri mai deosebite înainte de a renunța de tot la spargeri.

Raleigh merge târâș în spatele casei. Nu-l vede nimeni. Studiază cu atenție ușile și ferestrele. Niciun semn evident al unui sistem de pază. Dar ușile și ferestrele sunt blocate. A urmărit videouri pe YouTube, pentru orice eventualitate. Nu e chiar atât de greu să pătrunzi într-o casă, așa cum și-ar putea imagina un proprietar obișnuit. Caută în buzunarul blugilor și își scoate cardul. Îl trece de-a lungul marginii ușii, unde se află încuietoarea și începe să se joace cu zăvorul. Băieților de pe YouTube le ia doar câteva secunde, dar Raleigh are nevoie de aproape un minut până când mecanismul cedează cu un clinchet. Asta se întâmplă la fix, transpiră îngrozitor, de teamă că cineva ar putea să-l vadă.

Se strecoară înăuntru și închide ușa în liniște, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Își bagă cardul înapoi în buzunar și scoate telefonul. Aprinde lanterna. Ușa duce direct în bucătărie. Lovește ceva – un fel de castron – care zboară zdrăngănind de-a lungul podelei. Rahat. Îndreaptă lanterna în jos. Bobițele pisicii sunt peste tot. Se ghemuiește, le strânge pe toate într-o grămadă și le ia cu mănușa de pe jos. O pisică alb-negru i se freacă de picior. Se oprește să o mângâie un minut.

Nu pierde prea mult timp la parter. Calculatoarele sunt aproape mereu la etaj, în dormitoare sau în birou. Casa aparține în mod evident unui cuplu cu un copil – are un dormitor matrimonial, o cameră pentru bebeluși și un birou în spate. Se strecoară în biroul de la capătul holului și se pregătește să acceseze calculatorul. Cu un stick USB și apăsând câteva taste, creează un

soi de virus și trece de toate parolele. După ce se va uita puțin la ce e pe calculator, va încerca ceva nou – va folosi computerul compromis pentru a încerca să intre în rețeaua angajatorului proprietarului, dacă acesta lucrează într-un loc cât de cât interesant. Raleigh e relaxat – calculatorul este în spatele casei, jaluzelele sunt trase, nimeni nu poate vedea în interior – poate rămâne aici toată noaptea dacă vrea.

Este captivat de ceea ce face, când aude un sunet. Uși de mașină trântindu-se. Îngheață. Aude voci afară. Futu-i. Nu se poate să fi venit acasă. Raleigh se panichează. Se uită pe fereastră. Nu există cale de ieșire pe acolo. Niciun acoperiș de pe care să coboare mai târziu. Nu poate să sară totuși de la etajul al doilea.

În timp ce el ezită, vocile devin mai puternice. Acum aude o cheie în ușa din față. *Futu-i. Futu-i. Futu-i.* S-a ridicat de pe scaun și a înghețat de spaimă lângă capul scărilor. Poate să coboare scările în fugă și să iasă suficient de repede pe ușa din spate? Dar ușa din față se deschide deja, un comutator este apăsat și holul de la intrare este inundat de lumină. E terminat. Nu mai există cale de ieșire.

Vede pisica intrând în hol, frecându-se de piciorul mesei, mieunând la stăpânii săi, dar nu îi poate vedea.

— Du-l tu pe cel mic sus, la culcare, iar eu o să vin cu bagajele, se aude vocea unui bărbat.

Încă nu au nicio idee că la etajul casei lor se află un străin.

Raleigh se întoarce în biroul de la capătul holului, abia îndrăznind să respire. Computerul este și acum pornit, dar e silențios și e poziționat cu spatele la ușă. În cameră e întuneric. Poate nu vor observa. Poate că ar reuși să se ascundă aici până adorm. Simte cum o picătură de transpirație i se scurge pe spate. Aude femeia urcând greoi scările și gânguritul unui copil. Raleigh și-ar dori ca acesta să înceapă să plângă, dar rămâne tăcut. Parchetul scârțâie când femeia intră în camera bebelușului, aflată pe la mijlocul coridorului. Soțul este încă afară, la mașină. Raleigh îl aude trântind portbagajul. Oare să alerge acum? Sau să mai aștepte? Sunt cele mai lungi două secunde din viața lui.

Intră în panică. Fuge pe scări cât de repede poate, nici măcar nu-și mai bate capul să nu facă gălăgie. Ajunge jos înainte ca bărbatul să fie la ușa din față. Aude țipătul uimit al femeii în spatele lui. E deja la jumătatea bucătăriei înainte ca ușa din față să se deschidă. Se luptă să ajungă la ușa

de ieșire din bucătărie, făcându-și drum prin întuneric și lovește din nou vasul pisicii, care se împrăștie peste tot. Bărbatul din spatele lui strigă pe hol – Ce dracului? – și îl aude aruncând orice ar fi avut în mâini și venind după el. Raleigh nu se uită în spate. Iese pe ușă și aleargă cât de repede poate. Aleargă prin mijlocul curții din spate, sare gardul fără măcar să se mai gândească la asta, ajutat de adrenalină. Nu se oprește până nu simte că e destul de departe și plămânii îi iau foc.

Se ascunde în spatele unui tufiș dintr-un parc până ce bătăile inimii i se calmează și poate respira din nou. Tot mai trebuie să se întoarcă și să-și recupereze bicicleta înainte să plece acasă – măcar dacă ar fi avut inspirația să n-o lase lângă casă. Nu se poate să nu cheme poliția. Vor vedea computerul pornit și vor ști ce a făcut.

•

Carmine nu poate dormi. A încercat să citească, dar nimic nu-i poate capta atenția. Își dorește pe cineva lângă ea. Îi este dor de soțul ei. Obișnuia să citească în pat lângă ea, acum e mort.

Ea e la parter, în bucătărie, pregătind o ciocolată fierbinte când aude ceva afară, pe stradă. Țipete. Îngheață ascultând. Aude bubuituri, mai multe țipete. Se duce repede la ușa din față, dar nu aprinde lumina.

Când se uită afară, vede o siluetă uscățivă și întunecată, pe trotuar, spre capătul aleii sale. Pare că e singur. Are ceva în mână, un fel de băț. Iese cu grijă și, pe măsură ce înaintează, vede că e doar un băiat. Un adolescent, probabil beat, într-o seară de vineri. S-a liniștit acum, clătinându-se, de parcă nu și-ar putea aminti ce făcea mai exact… iar în mână tine ceva ce arată ca un băț de hochei rupt. Ea se gândește că i-a făcut zob coșul de gunoi.

— Hei! spune Carmine, pășind pe alee spre el îmbrăcată în halatul roz.

Băiatul se uită la ea stupefiat.

— Ce faci? întreabă ea supărată.

Nu îi este frică de el, e doar un băiat. Se află la doar câțiva metri distanță acum și îl poate vedea clar. De asemenea, poate simți mirosul de alcool. Are ceva ce-i amintește de fiul ei, Luke. Pare că încearcă să se concentreze, dar fața lui e lipsită de expresie. Nu spune nimic, dar nici nu fuge. Probabil pentru că dacă ar încerca să fugă ar cădea în cap. *N-ai vârsta necesară ca să bei, nu-i așa?* spune mama din ea.

O expediază cu un gest cu care ai alunga o muscă și pornește împleticit

pe stradă, târând după el bățul de hochei rupt. Îngrijorată, ea îl urmărește poticnindu-se pe trotuar, până când el cotește spre o casă ceva mai departe, pe stradă. Vede cum se aprind luminile. *Cel puțin a ajuns acasă,* se gândește ea. Părinții se vor ocupa de el.

•

A doua zi dimineață, sâmbătă, Glenda o sună pe Olivia și o invită la o plimbare. Vrea să știe ce s-a întâmplat seara trecută, când Olivia l-a confruntat pe Paul.

Glenda îmbracă o jachetă și pantofii comozi. Este o zi rece, înghețată, dar cel puțin soarele strălucește din nou după ploaia mohorâtă de ieri. Închide ușa și pornește spre casa Oliviei. Are mintea plină de tot felul de lucruri. Dacă ar putea rezolva problemele tuturor. Dacă tot acest *stres* ar dispărea.

Aseară, fiul lor, Adam, venise din nou beat. I-au dat o oră maximă de ajuns acasă, dar i-a ignorat. I-au interzis să mai iasă din casă, iar el pur și simplu s-a strecurat afară. Nu știu ce-ar mai fi de făcut acum.

— Poate ar trebui pur și simplu să-l lăsăm să-și facă de cap, spusese Keith la prima oră. Când se va sătura să tot vomite dimineața, își va reveni.

Îl privise cu furie, cu brațele încrucișate la piept. Nu *el* stătuse toată noaptea cu ochii pe fiul lor ca să nu se sufoce. Keith a dormit foarte bine. Nimic nu pare să-l deranjeze; parcă ar fi căptușit cu teflon.

Uneori și-ar dori să-l facă să înțeleagă toate lucrurile pe care ea le face, toate lucrurile pe care le-a făcut pentru familia lor. El nu o apreciază suficient. Nu o va face niciodată. Nu este conștient.

Ea a trebuit să curețe și mizeria din baie.

— Pune-l pe el să o facă, spusese Keith în mod inutil, turnându-și o ceașcă de cafea.

Îl privise pe Adam care gemea în pat și își dăduse seama că asta nu se va întâmpla, așa că a făcut curat singură. Acum tot ce-și dorește este să iasă din casă, să stea departe de soțul ei, de fiul ei și de mirosul de vomă și să vorbească cu cineva rațional. Cineva care înțelege.

O vede pe Olivia apropiindu-se pe trotuar și îi face semne cu mâna. Curând sunt față în față, apoi își sincronizează pașii.

— Hai să mergem spre parc, sugerează Glenda.

Pe drum, îi spune Oliviei despre cea mai recentă problemă cu Adam. Pe măsură ce merg împreună în jurul iazului, Glenda zice:

— Îmi pare rău că m-am descărcat așa. Deci, ce s-a întâmplat aseară? Ai vorbit cu Paul? Se întoarce să se uite la Olivia și observă că pare mult mai puțin stresată decât cu o zi în urmă.

Olivia dă din cap.

— Am vorbit.

Expiră puternic și se oprește, privind peste apă spre copacii de pe malul celălalt.

— Nu avea o aventură cu Amanda. A surprins-o făcându-i lui Larry sex oral în birou și a avertizat-o, ca Larry să nu-și piardă slujba.

— Uau, spune Glenda.

Olivia se întoarce spre ea și râde.

— E o nebunie, nu-i așa?

Glenda clatină din cap.

— Ce lucruri pot face unii.

— Nu cred că Paul și cu mine avem de ce să ne îngrijorăm. Dar Becky… nu aș vrea să fiu în pielea ei. Dacă cineva a avut o aventură cu Amanda, cel mai probabil acela a fost Larry, nu crezi?

Expresia Oliviei redevine gravă.

Glenda simte că s-a mai relaxat. Plimbarea, descărcarea de propriile nemulțumiri și noutățile povestite de Olivia i-au făcut bine. Nu știe cum ar fi dacă nu ar putea să vorbească cu Olivia. Glenda spune:

— Nu-mi imaginez că acea căsnicie va mai dura foarte mult.

Stau una lângă alta, urmărind lebedele. În cele din urmă, Glenda o întreabă cu vocea șovăitoare:

— Crezi că Larry ar fi putut să o ucidă pe Amanda?

— Nu, spune Olivia clătinând din cap. În niciun caz. Nici Paul nu crede asta. Pun pariu că a fost Robert Pierce.

Douăzeci și doi

Olivia se desparte de Glenda la colț și se întoarce posomorâtă acasă. Glenda pare tare epuizată în ultima vreme. Este, evident, îngrijorată la maximum din cauza lui Adam. Olivia știe că Keith nu este cel mai activ părinte, nici măcar unul solidar. Pare că lasă tot ce ține de creșterea și educarea copilului pe umerii Glendei, iar asta e o greutate care cântărește mult prea mult. Olivia este recunoscătoare că Paul nu e așa. Ei iau decizii împreună și, de obicei, văd lucrurile în același mod – cu excepția trimiterii lui Raleigh la un terapeut, desigur. Și scrisorile în care ea își cerea scuze.

În timp ce se apropie de casă, zărește o mașină parcată în față. Ochii i se îndreaptă spre ușa de la intrare și vede doi oameni așteptând, cu spatele la stradă. Inima începe să-i bată mai repede. Se grăbește pe alee, în timp ce Paul deschide ușa. Vede privirea lui uimită, apoi ochii li se întâlnesc și asta pare să-l doboare.

Omul de pe treapta din fața casei se întoarce și o vede.

— Bună dimineața, spune el, în timp ce ea se apropie, îi arată insigna.

— Sunt detectivul Webb, aceasta este detectiv Moen. Îmi cer scuze că vă deranjez sâmbăta, dar am putea intra? Nu vom sta mult.

Olivia dă din cap afirmativ.

— Sunt Olivia, spune ea.

— Intrați, zice Paul, și deschide ușa larg.

— Tocmai mă întorceam de la o plimbare, spune Olivia, luându-le hainele. Pot să vă servesc cu ceva? Cafea?

— Nu, mulțumesc, spune Webb, urmându-l pe soțul ei în camera de zi, cu Moen în spatele lui.

Moen îi zâmbește. Are o față de femeie cumsecade, se gândește Olivia. Este mult mai plăcută decât partenerul ei, care pare destul de nepoliticos. Poate de aceea lucrează împreună.

Olivia și Paul stau unul lângă altul, destul de țepeni, pe canapea. Detectivul Webb se întoarce spre ea.

— După cum probabil ați aflat, cercetăm uciderea Amandei Pierce.

Olivia își impune să se relaxeze. Nu au nimic de ascuns. E bine că detectivii sunt aici, pot să lămurească unde a fost Paul în acea zi de vineri.

— Da, știu, spune Olivia.

— Am vorbit deja cu soțul dumneavoastră și el a fost foarte cooperant.

Olivia dă din cap. Se simte încă ușor stresată, dar cine n-ar fi stresat dacă ar avea detectivi în living?

— Înțeleg că a fost acasă, cu dumneavoastră, în seara zilei de vineri, 29 septembrie? spune Webb.

Paul îi zice detectivului Webb:

— De fapt, am greșit când am spus asta data trecută. Uitasem de tot. Am o mătușă în vârstă – mătușa mea Margaret, care trăiește singură și uneori se simte destul de singură. Mă sună foarte des, cerându-mi să o vizitez. M-a sunat în acea zi, deosebit de agitată, și mi-a cerut să merg la ea, m-am dus imediat după muncă. Am sunat-o pe Olivia mai întâi, ca să o anunț. Se uită la ea fugitiv.

Olivia dă din cap.

— Așa este, spune ea.

Webb o studiază pentru o clipă și apoi se întoarce spre Paul.

— Unde locuiește mătușa dumneavoastră? întreabă el.

Olivia îl vede pe Moen scoțându-și carnetul și răsfoind o pagină.

— Locuiește în Berwick.

— Înțeleg, spune Webb.

Olivia e neliniștită. Știe ce crede polițistul. Orășelul în care locuiește mătușa lui Paul este în direcția Canning, acolo unde a fost găsit corpul Amandei. Dar Paul nu avea nimic de-a face cu Amanda. Ceea ce spune el este adevărat – Margaret sună destul de des și îl imploră să o viziteze. E un chin. De cele mai multe ori nu merge, dar uneori mai cedează și bate tot drumul până acolo. Nu este deosebit de apropiat de ea, dar nici nu are alte rude care să o viziteze, iar el se simte vinovat. Își amintește de vinerea aceea. El i-a spus că Margaret fusese foarte insistentă, el nu o văzuse de mult timp și că simțea că nu poate spune nu.

Detectivul întreabă:

— Ziceați că locuiește singură?

— Așa este, răspunde Paul. Este pe lista de așteptare a unui cămin de bătrâni, dar încă nu a fost acceptată. Așa că, deocamdată, există oameni care mai vin și o ajută.

— A mai fost cineva acolo când ați vizitat-o în acea seară de vineri? întreabă Webb. Cineva care să poată confirma că v-a văzut?

— Păi, nu. Era seară. Oricine ar fi fost deja plecase acasă.

— Dar dacă o vizităm pe mătușa dumneavoastră, ne va confirma ea că ați fost acolo în noaptea aceea?

Acum, Paul pare ușor incomodat. Se foiește puțin pe scaun.

— Ei bine, nu știu, spune el. Vedeți, are probleme cu memoria. Mai suferă și de o demență destul de severă, așa că este probabil să fie confuză. Nu-și va aminti o vizită de acum trei săptămâni.

— Înțeleg.

— Pe ce număr v-a sunat? întreabă detectivul Moen.

— M-a sunat pe telefonul mobil, în timp ce lucram, spune Paul. Mă sună destul de des, de fapt. Cam în fiecare zi.

— Așadar, dacă ar fi să verificăm datele înregistrate de telefonul mobil, ele ar arăta că v-a sunat în ziua aceea? întreabă Moen.

Paul dă din cap energic.

— Da, desigur.

— Și dacă ar fi să vă verificăm locul unde se afla telefonul mobil în acea noapte, el ar arăta că ați fost la mătușa dumneavoastră, spune Webb.

Acum, Paul pare mai puțin sigur. Deschide gura să vorbească, dar nu spune nimic.

— E vreo problemă? întreabă Webb.

Olivia urmărește toate astea desfășurându-se în fața ei, cu inima bătându-i tot mai tare.

— Eu… nu știu, spune Paul. Aveam telefonul mobil, dar mai avea foarte puțină baterie, iar eu nu aveam un încărcător la mine, așa că pur și simplu l-am închis.

— Înțeleg, zice Webb.

Paul se uită nervos la Olivia. Nu pare că detectivul îl crede.

— La ce oră ați ajuns acasă, domnule Sharpe? întreabă Webb.

— Nu sunt sigur, spune Paul, privind-o pe Olivia. Pe la unsprezece?

Olivia ridică din umeri.

— Sincer, nu-mi amintesc. M-am culcat devreme – deja dormeam când ai intrat.

Ea își dă brusc seama că Paul nu va putea, de fapt, să demonstreze unde a fost în noaptea aceea. Urmărește cu atenție detectivii, dar nu poate spune la ce se gândesc. Își tot repetă că nu are motive să fie îngrijorată, dar nu îi place felul în care îl privesc pe soțul ei. Simte că i se face greață. Se

întreabă, dezgustată, dacă are ceva de ascuns.

— Și restul weekendului? întreabă Webb, privind-o pe Olivia.

— A fost cu mine acasă. Categoric.

— Ați putea să-mi dați adresa mătușii dumneavoastră? îl întreabă detectivul pe Paul.

•

Robert Pierce este acasă sâmbătă dimineață, savurând o ceașcă de cafea, când aude soneria de la ușă. Rămâne nemișcat. Decide să nu răspundă, poate că așa oricine ar fi la ușă va pleca. Dar sună din nou, insistent. Își lasă cafeaua din mână cu o bufnitură, enervat, și se îndreaptă spre ușa din față. Nu vrea să vorbească cu nimeni.

O deschide și vede o femeie în vârstă, cu aspect plăcut, zâmbindu-i.

— Ce doriți? întreabă el tăios.

— Îmi cer scuze de deranj, spune femeia.

Se uită la ea cu răceală. *Serios, ea nu știe că soția mea a fost ucisă?,* dar ea continuă cu blândețe.

— Numele meu este Carmine. Sunt vecina de la numărul 32 pe strada Finch, în spate. Arată direcția peste umăr.

El începe să închidă ușa.

— Casa *mea* a fost spartă de curând, spune ea în grabă, și încerc să aflu dacă mai e cineva în situația asta.

Se oprește. Își amintește scrisoarea, amprentele inexplicabile din casa lui. Se gândește la telefonul Amandei, cum îl găsise deasupra plicurilor din sertar, când era atât de sigur că îl pusese dedesubt. Vrea să audă ce are de spus această femeie, dar nu vrea să îi spună că și casa lui a fost spartă. A distrus scrisoarea deja. Ce se întâmplă dacă poliția află cine i-a spart casa și-l întreabă pe respectivul ce a văzut în casa lui Robert? Își scutură capul, încruntat.

— Nu. Nimeni nu a intrat prin efracție, minte el.

— Ei bine, cred că asta e de bine, spune ea.

Oftează destul de teatral.

— Cineva a intrat în casa mea și voi afla cine.

Femeia ridică o bucată de hârtie.

— Am primit scrisoarea asta.

— Pot s-o văd? întreabă el.

Ea i-o întinde. Își dă seama repede că este identică cu scrisoarea primită

de el.

— De când o aveți? întreabă.

— Am găsit-o luni dimineață. A fost strecurată prin fanta de corespondență.

Ridică privirea și i-o dă înapoi.

— Ce neobișnuit, comentează el.

Ea pufnește.

— Ai putea spune și așa. Nu știu cât e de neobișnuit pentru copii să pătrundă în case, dar este destul de neobișnuit ca mama să scrie scrisori cu scuze anonime.

Ea adaugă:

— Nu găsesc pe nimeni altcineva care să mai fi primit scrisoarea. Dar spune clar că au fost și alții. Și pun pariu că acest copil a spart mai multe case decât cele despre care știe mama lui. Presupun că ar trebui s-o las baltă. Nu mi s-a furat nimic, iar părinții copilului precis s-au ocupat de el.

— Doar un adolescent prost, spune Robert, atent să nu arate cât de neliniștit e.

Ea se apleacă într-o manieră conspirativă și spune:

— De fapt… sunt destul de sigură că mi-am dat seama cine este. Și din câte am auzit, are aptitudini tehnice destul de bune.

— Zău? Cine? întreabă Robert dezinvolt. Dar se gândește: *Ce se întâmplă în cazul în care copilul a văzut ce e pe telefon?*

— Dacă aflu cu certitudine cine e, vă anunț. El a cotrobăit prin viața mea, o să cotrobăi și eu în viața lui. Și apoi am să-i spun ce cred despre el.

Robert dă din cap.

— Ați fost la poliție?

— Nu, nu încă. Mă îndoiesc că m-ar lua în serios.

— Probabil că nu, e de acord Robert.

— Eh, atunci încuiați bine ușile și ferestrele, spune ea, îndepărtându-se.

Robert închide ușa și începe să măsoare cu pașii camera de zi. Futu-i. Nenorocitul de adolescent. Dacă s-a uitat prin telefonul Amandei și a văzut ce era acolo? Își notează numele și adresa lui Carmine, înainte de a le uita. Și dacă va simți nevoia să facă ceva în legătură cu acel copil, o va face.

•

Raleigh se uită surprins la scena din fața lui. Nu i-a văzut niciodată pe acești doi oameni. Ce fac aici? Adrenalina îi aleargă prin corp. Precis au

venit pentru el, după noaptea trecută.

— Raleigh! spune mama sa, evident surprinsă. Cum de te-ai ridicat din pat?

Se trezise devreme intenționat – nu este nici măcar amiază – toate astea sunt parte din planul de a o face să revină la sentimente mai bune față de el, ca să-și poată recupera telefonul. Dar acum nu pare foarte fericită.

— Oricum am terminat, spune bărbatul necunoscut, aruncându-i o privire indiferentă lui Raleigh.

Deci n-au venit pentru el. Ușurarea aproape că îi taie picioarele lui Raleigh. Își dă seama că este în pijamale. Ei bine, nu știa că au musafiri. Se întoarce cu coada-ntre picioare în bucătărie, ușurat și jenat, în timp ce părinții lui îi conduc pe vizitatori, conștient într-un fel că a dat peste ceva despre care nu ar fi trebuit să știe. Își pune un bol cu cereale și așteaptă.

Aude ușa închizându-se. Părinții lui nu vin în bucătărie imediat. E evident că discută despre ce ar trebui să-i spună. Într-un final, apar și mama lui își face de lucru.

Se lasă o tăcere inconfortabilă, nimeni nu zice nimic, iar Raleigh se întreabă dacă vor continua așa. Dă-o naibii de treabă.

— Despre ce-a fost vorba?

Mama lui se uită la el neliniștită, apoi aruncă o privire fugară înspre tatăl său.

— E complicat, spune tatăl cu un oftat, așezându-se la masa din bucătărie.

Raleigh așteaptă încordat. Un val de anxietate îl lovește cu putere.

Tatăl său zice:

— Erau detectivii care investighează uciderea Amandei Pierce, femeia care locuia pe strada noastră. Și se oprește, de parcă n-ar ști ce-ar mai putea spune mai departe.

Raleigh își simte inima sărindu-i din piept. Își privește tatăl, apoi mama. Ea e tăcută, prudentă. Își întoarce privirile înapoi, spre tatăl său. Niciodată nu l-a mai văzut așa, să nu-și găsească deloc cuvintele.

— De ce vorbeau cu voi? întreabă Raleigh.

Nu e prost. Vrea să știe ce se întâmplă.

— Sunt întrebări de rutină. Vorbesc cu toți cei care o cunoșteau pe Amanda Pierce, spune tatăl său.

— Parcă ziceai că n-o cunoșteai, ripostează Raleigh.

— Nu o cunoșteam, nu foarte bine. Uneori, lucra cu contract temporar la mine la serviciu, deci o știam, dar nu foarte bine. N-a lucrat niciodată în departamentul meu.

Raleigh își privește părinții și simte că îi ascund lucruri.

— Uite ce e, Raleigh, e ceva ce ar trebui să știi, spune cu grijă tatăl său.

Dintr-odată nu mai vrea să audă nimic. Vrea să fie din nou copil, să poată fugi din cameră acoperindu-și urechile cu mâinile, refuzând să audă ce vrea să-i spună tatăl său. Dar nu poate. Nu mai e mic. Tatăl său îi aruncă o privire ca de la bărbat la bărbat peste masa din bucătărie și spune:

— Am văzut-o pe Amanda având o relație cu cineva de la birou. Era o relație nepotrivită. Le-am spus amândurora să o încheie. Altcineva m-a văzut certându-mă cu Amanda pe tema asta și a înțeles greșit situația. Le-am spus detectivilor adevărul. Că n-am fost implicat în nicio altfel de relație cu ea. Nu avuseserăm o – relație. Nu știu cine a ucis-o. Vom lăsa aflarea adevărului în seama poliției, bine? Nu ai de ce să-ți faci griji.

Raleigh își privește tatăl, tulburat de ceea ce tocmai a auzit. E aproape sigur că i-a spus adevărul. Nu-și amintește nici măcar o singură dată în care să-l fi mințit. Se uită rapid spre mama sa care-l privește pe tatăl lui cu o nervozitate ce i se citește pe tot chipul. Expresia *ei* nu arată de parcă nu ar exista motive de îngrijorare. Se întreabă dacă poate avea încredere în tatăl său.

Raleigh se încruntă, dând din cap.

— Bine.

Mama lui spune:

— Nu cred că ar trebui ca altcineva să afle despre ce am vorbit.

Raleigh aprobă și promite:

— Nu voi spune nimănui.

Apoi se retrage în camera sa.

•

După ce conduce o vreme în liniște, Webb se întoarce către Moen și îi spune:

— Și-a închis telefonul.

Moen încuviințează.

— Exact.

Webb continuă:

— Vom verifica datele mobile din acea zi, dar pun pariu că vom găsi un

apel de la mătușa sa, dacă oricum îl sună zilnic. Așa e obișnuită. Locuiește singură și are probleme cu memoria, e confuză. Dacă el se baza pe toate astea, în ceea ce o privește pe nevastă-sa, cel puțin, și a ieșit în seara aceea și a ucis-o pe Amanda? Nu putem afla unde era dacă avea telefonul închis.

— Se poate, e de acord Moen. Dar încă n-am stabilit dacă avea în mod cert o relație cu ea.

— Dar s-ar putea să fi avut. Becky Harris credea că aveau.

Moen dă din cap aprobator și spune:

— Soția lui părea îngrijorată. De ce e atât de îngrijorată dacă el a fost doar să-și viziteze mătușa?

— Ar trebui să-l chemăm la secție, spune Webb. Să vedem dacă mai putem afla ceva.

Douăzeci și trei

Când detectivii se întorc la secție, află că au apărut noutăți.

— Avem ceva, spune un polițist tânăr, apropiindu-se de ei.

Este unul dintre polițiștii în uniformă trimiși să examineze orașul și zona înconjurătoare.

— Am găsit un hotel în care unul dintre angajați a recunoscut-o pe Amanda după poză. Venea acolo ocazional cu același bărbat. Și apoi ne-am uitat la filmările camerelor de supraveghere.

— Și? întreabă Webb, cu un strop de entuziasm.

— Trebuie să vedeți, spune ofițerul, și îi conduce spre un calculator.

Se uită în jos, spre ecran.

Calitatea filmării e destul de bună. Webb o vede prima dată pe Amanda, dându-și părul pe spate. Apoi intră în cadru și bărbatul cu care era. Acesta își recuperează cardul de credit de la recepție și apoi se întoarce, cu fața direct la cameră. Larry Harris.

— Ca să vezi, spune Webb.

Se uită la Moen.

— Vezi dacă am mai progresat cu înregistrările camerelor de supraveghere din stațiune – trebuie să aflăm dacă mașina lui Larry Harris a părăsit parcarea cât el a fost cazat acolo.

* * *

Raleigh nu mai este pedepsit să stea în casă. Mama lui nu-l mai suporta bântuind prin casă fără telefonul și internetul care să-l țină ocupat, așa că cel puțin i se permite să iasă din nou, nu doar la scoală și antrenamente. Iese prin cartier cu bicicleta, încercând să-și mai domolească stresul. Fără internet, nu prea ai ce face acasă. Și a trebuit să scape cumva de tensiunea instalată în familie. Merge deci pe bicicletă pe străzile cartierului rezidențial, trecând pe lângă unele dintre casele pe care le-a spart.

Aproape că fusese prins asupra faptului noaptea trecută. Asta e – acum chiar că trebuie să se oprească. Nu merită riscul. Intrare prin efracție. Joaca lui prin calculatoarele tuturor. Chiar dacă nu fură, de fapt, informațiile nimănui și nu distribuie programe de virusare, porno sau orice altceva de pe computerele care nu-i aparțin – nu este deci uz de fals –, ceea ce face el este

totuși o infracțiune. Polițiștilor nu le va păsa că face asta doar ca să se distreze.

Trece încet pe lângă casa familiei Pierce, aruncându-i o privire din mers. Își amintește că a fost în casa aceea, cât de curată era, cât de ordonată. Poate pentru că, bineînțeles, nu locuiau copii acolo. În timp ce stătea în fața calculatorului, aruncase o privire prin sertarele biroului și găsise un telefon mobil. Arăta ca un telefon ieftin, cu cartelă reîncărcabilă. Poate că era un telefon vechi sau o rezervă. Îl pornise – avea parolă –, dar nu-l interesa cu adevărat, așa că îl închisese din nou, aruncându-l înapoi în sertar. Imediat după aceea plecase.

Mai târziu, când a aflat că femeia din acea casă fusese ucisă, l-a cuprins un fior. Poliția trebuie să fi găsit telefonul când au cercetat casa. Grija sa principală este acum că amprentele lui sunt peste tot pe acel telefon și în acea casă. Mărește viteza, gândindu-se neliniștit la femeie, la Carmine și la scrisori.

Raleigh începe să înțeleagă că toată lumea are secrete – a văzut ce au unii prin calculatoare; nimic nu-l mai surprinde. Raleigh are secrete, părinții lui evident le au și ei pe ale lor. Poate că ar trebui să scotocească prin propria casă.

•

Este sâmbătă după-amiază, iar tensiunea din casă o înnebunește pe Olivia. Paul este la etaj, în birou. Raleigh e în camera lui. Olivia încearcă să se convingă să nu meargă să o confrunte pe Becky. E îngrijorată pentru ceea ce le-ar fi putut spune Becky detectivilor despre Paul. Știe oare mai multe decât i-a spus Oliviei? Inventează ea oare lucruri pentru a distrage atenția de la propriul soț? A fost oare Becky complet sinceră cu ea? În cele din urmă se hotărăște. Ia o haină și iese din casă fără să spună nimănui unde pleacă.

În timp ce merge, nu mai e chiar așa hotărâtă și speră pe jumătate că Becky nu e acasă. Dar continuă spre casa ei, chiar dacă i se face rău când se gândește că a plecat să o descoasă pe Becky de informații despre propriul soț. Simte în ultima vreme că tot ceea ce considera că i se cuvine – un fiu bun, soțul credincios – trebuie să fie reevaluat.

În timp ce trece pe lângă reședința Pierce, se uită insistent la casă. Jaluzelele sunt toate trase, părând că însăși casa are o privire fixă. Se întreabă dacă Robert Pierce este acolo, undeva, în spatele jaluzelelor. Brusc

îl urăște și o urăște și pe Amanda, pentru că s-au mutat în cartierul lor și l-au clătinat din temelii. Probabil că și-a ucis soția, gândește ea cu amărăciune, iar acum suferă cu toții din cauza asta.

În timp ce merge pe alee și se îndreaptă spre ușa de la intrare a casei familiei Harris – o casă drăguță cu ferestre la mansardă – are un moment dificil atunci când își dă seama că Larry ar putea fi acasă. Sigur nu e la birou la sfârșit de săptămână. Nu vrea să-l vadă.

Sună la ușă și așteaptă stresată. În cele din urmă, aude pași, iar ușa se deschide. Becky. Evident, nu se aștepta la musafiri; poartă pantaloni de trening și un tricou lung care arată de parcă ar fi dormit cu el.

— Bună, spune Olivia.

Becky nu spune nimic.

— Pot să intru?

Becky pare să se gândească puțin, apoi deschide larg ușa. Olivia intră în casă, cu nervii întinși la maximum.

— Larry e acasă? întreabă ea.

— Vrei să vorbești cu el? întreabă Becky surprinsă.

— Nu, spune Olivia. Vreau doar să știu dacă suntem singure.

— Nu e acasă.

Olivia dă din cap și se așază la masa din bucătărie. Becky nu se oferă să pună de cafea. Stă acolo, cu brațele încrucișate.

— Trebuie să vorbim, începe Olivia.

Becky doar o privește insistent și așteaptă.

— Trebuie să știu dacă mi-ai zis totul.

— Ce vrei să spui?

— Ai sugerat că Paul ar putea avea o aventură cu Amanda. Tu l-ai văzut în mașina ei.

Becky dă din cap afirmativ.

— Este adevărat, jur.

— Mai e ceva ce știi sau ai văzut, ceva ce nu mi-ai spus până acum? Mai e ceva în plus, ce le-ai spus detectivilor? Trebuie să știu, spune ea.

Becky trage aer adânc în piept și apoi expiră.

— Olivia, suntem prietene de multă vreme. Am fost întotdeauna sinceră cu tine. Asta e tot ce am văzut. Doar atunci, în acea seară, pe ei doi stând în mașină și certându-se. Am presupus că au o aventură, pentru că de ce altceva ar fi fost acolo, la ora aceea? Și știi că era o vampă. Dar poate m-am

înșelat. Asta este tot ce știu. Și doar asta le-am spus și detectivilor.

Olivia oftează adânc, își acoperă ochii cu mâinile, se simte dărâmată.

— Vrei cafea? întreabă Becky.

Olivia suspină, ridică privirea și dă din nou din cap, dintr-odată incapabilă să scoată un cuvânt. Este atât de bucuroasă că nu vor deveni dușmance. În timp ce Becky face cafea, Olivia își șterge ochii și întreabă:

— Ai mai auzit ceva despre anchetă? Tu ai vreo idee ce se întâmplă?

Nu vrea să întrebe direct despre Larry. Așteaptă să vadă dacă Becky are încredere în ea.

Becky termină de pregătit aparatul de făcut cafea și se întoarce sprijinindu-se pe blat. Clatină din cap.

— Nu, nu mai știu nimic. Nu prea ne spun lucruri, nu-i așa? Nu există nimic nici în presă.

— Sper să rezolve cazul cât mai curând, spune Olivia. Și toate astea să se termine.

Becky toarnă cafea, duce cănile la masa din bucătărie și se așază.

— Olivia, eu nu încerc să-i conving pe detectivi că se întâmpla ceva între Paul și Amanda. Le-am spus doar ce am văzut. Depinde de detectivi să afle adevărul. Nu vreau să-ți distrug viața pentru a o proteja pe a mea. Nu aș face asta.

Olivia o privește recunoscătoare.

— De ce ești atât de îngrijorată în legătură cu Paul? întreabă Becky.

Olivia roșește ușor și spune:

— Detectivii au fost la noi azi-dimineață.

— Serios?

Olivia dă din cap.

— Au vrut să știe dacă Paul are un alibi.

Becky o privește fix.

— Și are?

— Nu, nu chiar, recunoaște Olivia. Își vizita mătușa în vârstă în acea seară… iar ea nu are cum să-și amintească și să poată depune mărturie pentru el. Are demență senilă.

Ea nu menționează nimic despre faptul că Paul își închisese telefonul mobil vineri seara.

— Se pare că suntem cam în aceeași barcă, spune Becky. Nici Larry nu prea are alibi.

Olivia se uită la ea, așteptând să continue.

— A fost la o conferință la Deerfields Resort în acel weekend.

Ea ezită și apoi întreabă:

— Știi unde este asta?

Olivia dă din cap că nu.

— În vinerea aceea a urcat în camera lui și a lucrat câte ceva, apoi a adormit și a ratat cea mai mare parte a recepției. Deci nu are nici el vreun martor care ar putea să spună că l-a văzut.

•

Robert Pierce se plimbă neliniștit prin casă pe măsură ce se întunecă afară. Se gândește la Larry Harris, de alături. Îi este oare și lui dor de Amanda așa cum îi este lui Robert? Simte o ură rece și profundă pentru el. Se întreabă ce-a simțit Larry când a aflat că soția lui s-a culcat cu vecinul său de alături. Robert știe deja cum te simți când afli asta. Se întreabă ce simte Larry acum, cu poliția spionându-l, punând întrebări. Robert știe cum te simți și în situația asta.

Robert se gândește și la celălalt bărbat cu care se întâlnea Amanda. A aflat oare poliția deja și despre el?

Și se gândește la copilul care a pătruns în casa lui. Se îngrijorează, întrebându-se dacă le va spune Carmine, până la urmă, polițiștilor despre el.

•

Alături, Becky e în bucătărie și pregătește cina cu știrile TV locale pe fundal. Aude numele Amanda Pierce și realizează că umerii i se încordează instantaneu fără să-i poată stăpâni, iar întregul corp este atât de tensionat, încât o doare. Respiră adânc și își relaxează, de data aceasta conștient, umerii. Așa nu se mai poate. Pune televizorul pe modul silențios.

S-a schimbat mult în ultimele zile. Se gândește la ea însăși, cea de acum o săptămână, ce prostuță era – cu fanteziile de adolescentă despre vecinul de alături. Nu mai e prostuță acum. Amanda este moartă, ucisă cu brutalitate și, din câte își dă ea seama, suspecții principali sunt Robert Pierce și propriul ei soț, Larry.

Acum, când se gândește la Robert, nu mai vede zâmbetul sexy pe care i-l arunca peste gard sau cum se comporta când erau împreună în pat. În schimb, își amintește cum i-a vorbit ultima dată, deasupra gardului… cât de calm îi spusese că n-a bănuit nicio secundă că Amanda ar fi putut avea o aventură. Mințise și amândoi erau conștienți de asta. El știuse că Amanda

avea o aventură. Iar acum ea se gândește că ticălosul viclean știa exact cu cine avusese soția lui o aventură. Voise doar să se asigure că ea nu va spune asta poliției. Poate ar trebui s-o facă.

Are prea multe de pierdut dacă soțul ei este târât prin labirinturile sistemului de justiție penală. Trebuie să se gândească la copii, nu poate lăsa ca asta să îi distrugă pe toți.

•

Sâmbătă seara vine cu certurile sale obișnuite. Glenda se plimbă prin casă cu senzația că o să explodeze din cauza nervilor. Încercase să-l facă pe Adam să rămână acasă. E îngrijorată că va bea din nou prea mult și va face vreo prostie, ceva ce vor regreta cu toții.

Îi ceruse ajutorul lui Keith, dar nici el nu avusese succes. Adam nu-i mai ascultă pe niciunul dintre ei. Keith o evită, iar ea umblă de colo-colo prin casa tăcută, așteptând nerăbdătoare ca Adam să se întoarcă acasă.

* * *

Duminică dimineață, Webb și Moen sunt amândoi la secție când unul dintre polițiști se apropie de Webb și spune:

— Domnule detectiv, a venit o anume Becky Harris și vrea să vă vorbească. Spune că este important.

O conduc pe Becky Harris într-o sală de interogatoriu. Webb observă o schimbare la ea; prima dată când venise la secție fusese speriată și gata să plângă, temându-se că indiscrețiile ei conjugale se vor afla. Acum pare mai puternică, mai hotărâtă. De parcă nu ar mai avea mare lucru de pierdut. Sau de parcă ar avea ceva de negociat.

— Pot să vă servesc cu ceva? întreabă Moen.

Becky clatină din cap:

— Nu, mulțumesc.

— Ce v-a adus la secție? spune Webb, în timp ce toți trei se așază.

Pare ușor stânjenită, dar îl privește în ochi și spune:

— E ceva ce nu v-am spus.

— Ce anume? întreabă el, amintindu-și de toate celelalte lucruri pe care nu le-a spus în celelalte dăți… că ea și Robert Pierce aveau o aventură. Că o văzuse pe Amanda certându-se cu Paul Sharpe.

Ce va mai spune azi?

— Este vorba despre Robert Pierce.

Privește de la unul la altul stresată.

— Continuați.

— În noaptea aceea în care am fost împreună, sâmbăta din weekendul în care Amanda a dispărut – mi-a spus că el credea că soția lui are o aventură.

— De ce v-am crede? întreabă Webb.

Este în mod evident uimită de tonul lui. Dar la ce altceva să se aștepte, cu antecedentele sale?

— Pentru că spun adevărul! zice ea.

— Ați mai spus că ne mărturisiți adevărul și altă dată, subliniază Webb. Când ne-ați zis că Robert nu v-a spus niciodată nimic despre bănuiala lui în legătură cu faptul că soția sa ar fi avut o aventură. Ce s-a schimbat de atunci?

Poate, se gândește Webb, soțul ei o fi recunoscut că se întâlnea în mod repetat la hotel cu vecina lor drăguță.

Ea îi aruncă o privire enervată și inspiră adânc.

— El mi-a cerut să nu vă spun. A fost destul de intimidant când a făcut asta.

— Înțeleg.

— M-a făcut să promit că nu spun. Suna… ca o amenințare, mai degrabă.

Ea se apleacă în față.

— Deci vedeți, el *chiar* a crezut că ea îl înșală. A avut un motiv.

— Parcă spuneați că nu ar putea fi capabil să-și omoare soția, că nu era genul? spune Moen.

— Asta a fost înainte să mă amenințe și pe mine, spune Becky, lăsându-se pe spate în scaun și aruncând o privire rapidă spre Moen. I-am văzut o altă față. Era diferit. M-a speriat.

— Altceva? spune Webb.

Se uită când la el, când la Moen și spune:

— Nici măcar nu vi se pare suspect?

— Avem mulți suspecți, spune Webb, inclusiv soțul dumneavoastră.

— E ridicol, spune Becky, indignată.

— Nu chiar, spune Webb. Avem înregistrările de la una dintre camerele de supraveghere ale unui hotel în care soțul dumneavoastră și Amanda Pierce apar de mai multe ori, rezervând o cameră.

•

Becky iese împleticindu-se din secția de poliție. Timp de un minut, ea

nici nu-și poate aminti unde și-a parcat mașina. În cele din urmă, o găsește. Intră în mașină, ferindu-se de vântul de afară și închide ușa. Se uită prin parbriz, fără să vadă nimic, și începe să respire foarte rapid.

Poliția are înregistrări video cu soțul ei și Amanda Pierce la hotel. Știa că acest lucru se va întâmpla, imediat ce el i-a mărturisit. Detectivii nu sunt idioți. Dar ticălosul ăla prost cu care s-a căsătorit este.

Trebuie să afle adevărul. Trebuie să *știe,* într-un fel sau altul, ce s-a întâmplat cu Amanda. Și apoi își va da seama ce trebuie să facă în continuare.

Stând pe scaunul din față al mașinii, își înăbușă un suspin. Cum a ajuns în situația asta? Este doar o femeie obișnuită, căsătorită, cu doi copii aproape mari, care trăiește în suburbii. Este incredibil că a ajuns să fie prizoniera acestui… *coșmar*. O femeie pe care abia o știa a fost ucisă fie de propriul ei soț, fie de Larry. Dacă Robert e ucigașul, ei nu-i mai pasă. Nu, chiar speră să fie prins și condamnat, ticălosul. Dar dacă e soțul ei, Larry, nici măcar nu se poate gândi la asta acum.

Douăzeci și patru

Duminică, la începutul după-amiezii, Carmine face încă o plimbare prin cartier. Și-a petrecut ultima săptămână vorbindu-le tuturor celor cu care a putut despre spargere. La magazinul alimentar. La cursul de yoga pe care-l frecventează. E frustrată că nimeni altcineva nu recunoaște că i-a fost spartă casa. O deranjează faptul că pare a fi singura. Poate a fost o minciună, cum că ar mai fi și alții în această situație. Poate e doar ea, ori a fost ținta unei farse. Dacă e așa, lucrurile devin și mai personale. O fi din cauză că e nouă în cartier? O străină? Este mai hotărâtă ca niciodată să-l deconspire pe acest adolescent nenorocit.

Este destul de sigură că Olivia Sharpe a scris scrisoarea. Dar nu o să se mai apropie de ea – cel puțin, nu deocamdată. O să vorbească cu fiul acesteia, Raleigh. S-a interesat în legătură cu el. Se pare că e un copil bun din toate punctele de vedere. Foarte priceput la calculatoare. A avut chiar și o mică afacere vara trecută, oferindu-se să repare computerele oamenilor. Se întreabă dacă îi spionase încă de *atunci.* Bate la ușa cu numărul 50 de pe strada Finch și îi răspunde un adolescent ursuz.

Îl recunoaște imediat pe băiatul beat de pe aleea ei, din noaptea trecută. Își poate da seama după expresia lui speriată că și el a recunoscut-o. Dar o să treacă peste. El are părul și ochii închiși la culoare și îi amintește cu siguranță de Luke la aceeași vârstă. Ea îl întreabă dacă locuința lor a fost spartă recent, dar el o privește de parcă i-ar fi crescut două capete. Așa că ea întreabă dacă știe băieți de vârsta lui din cartier care s-ar pricepe la calculatoare; al ei are probleme. Destul de sigur pe el, i-l indică pe Raleigh Sharpe.

Chiar în acel moment, o femeie ajunge la ușă ștergându-și mâinile cu un prosop de vase. Are părul castaniu, scurt, pistrui și un aspect plăcut.

— Bună, vă pot ajuta cu ceva? întreabă ea, în timp ce băiatul se retrage în interior.

— Bună, mă numesc Carmine.

Ea întinde mâna.

— Sunt nou-venită în cartier. Locuiesc la numărul 32.

Femeia îi zâmbește, îi strânge mâna și spune:

— Sunt Glenda.

— Copiii mei sunt adulți, spune Carmine, încercând să facă conversație. Aveți un băiat arătos.

Nu-i va spune unde i-a văzut fiul pentru prima dată.

— Aveți și alți copii? întreabă ea.

— Nu, doar pe Adam, spune femeia.

Nu pare dornică de conversație. Probabil că își dorește să se întoarcă la gătit.

— Casa mea a fost spartă recent și am tot vorbit cu oamenii, spunându-le să fie atenți. Nu era nimeni acasă la dumneavoastră, atunci când am mai bătut la ușă.

— Ei bine, casa noastră nu a fost spartă, spune femeia destul de abrupt, expresia ei plăcută dispărând.

Norocoasa, își zice Carmine.

— Asta e bine, spune ea, ascunzându-și dezamăgirea. Ce crimă îngrozitoare, spune Carmine, gândindu-se că acest lucru o va face pe femeie să vrea să vorbească mai multe.

Se apropie conspirativ.

— Oamenii par să creadă că soțul ei a făcut-o. Îl cunoașteți?

— Nu, nu-l cunosc.

— De fapt, am bătut și la ușa lui, doar pentru a afla dacă și casa lui a fost spartă. Nu am îndrăznit să spun nimic despre soția lui. Dar nici casa lui nu a fost spartă.

— Ei bine, mă bucur că ne-am cunoscut, spune femeia pe nume Glenda și închide ușa cu fermitate.

•

Telefonul sună, spulberând liniștea. Olivia sare. Ridică receptorul din bucătărie, sperând că este Glenda.

— Bună ziua, spune ea.

— Doamna Sharpe?

Recunoaște vocea. Este a detectivului Webb. Inima începe să-i bată puternic.

— Da?

— Soțul dumneavoastră este acasă?

Fără niciun cuvânt, îi întinde receptorul lui Paul, care stă în bucătărie privind-o. El îl ia și ascultă.

— Ce? Acum? întreabă Paul.

Apoi spune:

— Bine.

Olivia simte o împunsătură de adrenalină. Paul închide telefonul și se întoarce spre ea.

— Vor să merg la secția de poliție, să mai răspund la câteva întrebări.

Ea simte că se sufocă.

— De ce?

— Nu mi-au spus.

Îl privește cum își ia haina și iese din casă. Nu o roagă să-l însoțească și nici ea nu-i propune. Odată plecat, Olivia cedează anxietății, învârtindu-se prin casă, incapabilă să-și liniștească gândurile. De ce vrea poliția să vorbească din nou cu Paul?

— Mamă, ce e?

Se întoarce și îl vede pe Raleigh privind-o cu îngrijorare. Își poate imagina cât de necăjită trebuie să pară, surprinsă cu garda jos. Îi zâmbește:

— Nu-i nimic, dragule, minte ea.

Apoi ia o decizie bruscă.

— Trebuie să plec puțin.

— Unde te duci?

— Trebuie să vizitez un prieten care trece printr-o perioadă grea.

— Oh, spune Raleigh, parcă nu pe deplin mulțumit de explicație.

Merge la frigider și deschide ușa.

— Te simți bine? întreabă el. Când te întorci?

— Sunt bine. Nu știu când mă întorc, spune Olivia, dar cu siguranță ajung la timp pentru cină.

•

Raleigh este sus, în dormitor când sună telefonul. Se întreabă cine ar putea fi. Ambii părinți sunt plecați. Poate este unul dintre prietenii săi, nevoit să-l sune pe telefonul fix al familiei, pentru că el nu și-a recăpătat încă mobilul. Ajunge jos, în bucătărie, chiar la timp să răspundă.

— Bună, spune el.

— Salut.

E o voce de femeie.

— Pot să vorbesc cu Raleigh Sharpe?

— La telefon, spune el suspicios.

— Am probleme cu calculatorul și mi-a spus un vecin că tu m-ai putea ajuta. Repari calculatoare, nu-i așa?

— Da, sigur, spune Raleigh repede.

Nu avusese prea mulți clienți vara trecută, după ce-și împărțise pliantele; cu siguranță nu se aștepta ca cineva să sune acum. Dar e bucuros să câștige niște bani de buzunar și are destul timp liber.

— Care este problema?

— Ei bine, nu știu. Poți veni să arunci o privire?

— Sigur. Acum?

— Ar fi minunat dacă poți.

— Care este adresa?

— Este un laptop. Mă gândeam că ne-am putea întâlni într-o cafenea. Știi unde e Bean?

— Da, sigur.

În mod normal, n-ar merge acolo pentru nimic în lume, dar poate face o excepție.

— Ne vedem acolo într-un sfert de oră?

— Bine, spune Raleigh.

— Voi purta o haină roșie și voi avea laptopul la mine, evident, zice ea.

Raleigh nici nu se gândise să întrebe cum o va recunoaște. S-ar fi uitat ea după el și, oricum, nu sunt prea mulți adolescenți care să frecventeze cafenelele în care merg mamele cu prietenele lor.

Acum că a acceptat întâlnirea, este puțin nervos. Nu este obișnuit să-și vândă serviciile, dar a mai făcut câteva mici reparații de calculatoare înainte. Niciodată nu știe câți bani să ceară. Dar ar trebui să fie ceva destul de ușor. Uneori, gospodinele astea nu trebuie să învețe decât să închidă calculatorul zece secunde, apoi să-l pornească din nou. Își ia haina și se îndreaptă spre cafenea.

•

Webb îl privește pe Paul Sharpe, așezat vizavi de el la masa de interogatoriu. Sharpe stă perfect nemișcat. Nu ia nici măcar paharul cu apă de pe masă; poate că nu vrea să i se vadă mâinile tremurând.

— Vă mulțumesc că ați venit, spune Webb. Sunteți aici în mod voluntar, puteți pleca oricând.

— Sigur.

Webb nu pierde timpul. Își înclină capul privindu-l pe Sharpe sceptic.

— Știți, nu vă cred.

— Ce nu credeți? întreabă Sharpe și își încrucișează brațele la piept în mod defensiv.

— Că ați fost la mătușa dumneavoastră în acea seară de vineri.

— Ei bine, acolo am fost, spune Sharpe cu încăpățânare, indiferent dacă mă credeți sau nu.

— Am vizitat-o și noi, spune Webb. Nu a putut să confirme că ați fost acolo în noaptea aceea.

— Nicio surpriză. V-am spus că nu știe nimic despre nimic, spune Sharpe. E senilă.

— Spuneați că ați ajuns acasă destul de târziu. Destul de târziu, încât soția să doarmă deja. De obicei petreceți atât de mult timp cu mătușa?

— Ce e asta? Sunt suspect?

— Am dori doar să clarificăm câteva lucruri. Cât timp petreceți de obicei cu mătușa?

Sharpe expiră.

— Este un drum destul de lung și nu merg foarte des, așa că, atunci când o fac, tind să stau câteva ore. Îmi cere mereu să fac diverse lucruri, să repar una-alta. De obicei durează ceva.

— Doar că toate astea mă tem că vă plasează în zona în care a fost găsită mașina Amandei și în intervalul în care se presupune că ar fi fost ucisă. Și pentru că telefonul mobil vă era închis, n-avem cum să știm unde ați fost mai exact.

— V-am spus de ce l-am oprit. Bateria era descărcată. N-am avut nicio legătură cu Amanda Pierce.

— Ați fost văzut în mașina ei, certându-vă, cu doar câteva zile înainte să dispară.

— Știți de ce vorbeam cu ea, spune Sharpe. V-am spus adevărul. Nu eu sunt cel care avea o aventură cu Amanda Pierce.

Pare speriat.

— Cunoașteți acea zonă în care a fost găsită mașina ei?

— Cred că da. Avem o cabană acolo, pe malul unui lac mic.

Webb ridică din sprâncene.

— Serios?

— Da, spune Sharpe.

— Unde mai exact?

— Adresa e Goucher Road 12, Springhill.

Moen își notează.

— De cât timp aveți cabana? întreabă Webb.

Sharpe clatină din cap, pentru a-i arăta cât de ridicolă i se pare întrebarea.

— Am cumpărat-o când ne-am căsătorit, acum vreo douăzeci de ani.

— Mergeți des acolo? întreabă Webb.

— Da, mergem în weekenduri, când e vremea bună. Nu se poate sta acolo iarna.

— Când ați fost ultima dată?

— Am fost cu soția mea acum câteva săptămâni, pe 27 octombrie, să o închidem pentru iarnă.

— Vă deranjează dacă aruncăm o privire?

Sharpe pare să înghețe.

— Vă deranjează dacă aruncăm o privire? repetă Webb.

Când tăcerea se prelungește, el adaugă:

— Putem, desigur, să cerem un mandat de percheziție.

Sharpe se gândește puțin săgetându-l cu privirea. În cele din urmă, spune:

— Sigur, mergeți. Nu am nimic de ascuns.

După ce Paul Sharpe pleacă și e chiar mai nefericit decât la sosire, Webb se întoarce spre Moen; ea ridică din ambele sprâncene.

— Probabil că mulți au cabane în zona aceea, spune Moen.

— Sunt sigur de asta, este de acord Webb, dar vreau să arunc o privire la aceasta, în mod special.

Moen dă din cap. Webb spune:

— N-are niciun alibi. Poate că a vorbit cu ea să se întâlnească la cabana lui. Familia nu mergea acolo în weekendul acela. I-a spus soției că mătușa l-a sunat, rugându-l insistent să o viziteze. Dacă este adevărat, de ce a hotărât să o viziteze tocmai atunci? De obicei, nu o face. De ce și-a închis telefonul?

Apoi adaugă:

— Cabana nu este foarte departe de locul în care a fost găsită Amanda. El cunoaște bine zona. Ar fi știut exact unde să scufunde mașina.

— Ar fi știut, aprobă Moen.

Webb se gândește.

— Între timp, să-l chemăm și pe Larry Harris la secție, să-i arătăm imaginile camerelor de supraveghere.

Douăzeci și cinci

Olivia strânge volanul în timp ce conduce peste pod, în afara orașului. O să o viziteze pe Margaret, mătușa soțului ei. Știe unde locuiește. Și nu a văzut-o de mult.

•

Raleigh se îndreaptă spre ușa cafenelei Bean, încercând să arate ca un tehnician profesionist care se întâlnește cu un client. Dar se simte ca un adolescent la întâlnire cu mama altcuiva. Nu pare deloc sigur pe el. Are doar șaisprezece ani. Își spune că, probabil, îi poate repara laptopul în doar cincisprezece minute. După, îi poate spune mamei sale, ea va fi încântată că a făcut ceva util și atunci ar putea aborda subiectul recuperării telefonului mobil.

Intră și vede imediat o femeie mai în vârstă, blondă, îmbrăcată cu un sacou roșu care îi face semn cu mâna. Uf. Jenant. Merge rapid spre ea și se așază vizavi. Ia laptopul, un Dell Inspiron, destul de comun.

— Bună, Raleigh, spune ea. Mă bucur să te cunosc.

Dă din cap stângaci și spune:

— Bună.

— Sunt doamna Torres, spune ea.

Privind-o mai atent, realizează că este mai în vârstă decât mama lui.

— Ce nu merge? întreabă el, arătând spre laptop.

— Nu mai pot să mă conectez la internet.

Trage laptopul mai aproape de el și verifică. Vede rapid că este setat să funcționeze în modul avion. El apasă tasta cu micul avion desenat pe ea și laptopul se conectează automat la internetul cafenelei.

— Era setat pe modul avion, spune el, înăbușindu-și un zâmbet.

Iisuse, e ca și cum i-ai lua bomboanele unui copil.

— Oh, Doamne, asta a fost tot? spune femeia.

— Atât, spune Raleigh, ușurat și dezamăgit în același timp că nu mai e nimic în neregulă cu laptopul.

N-are cum să se aștepte să fie plătit pentru atât.

— Stai puțin, Raleigh, spune ea.

El observă o schimbare bruscă a tonului femeii și devine confuz pe

moment. Ține douăzeci de dolari în mână, dar nu îi întinde spre el. Se apleacă spre el, mai aproape. Încă mai zâmbește, dar zâmbetul ei nu pare sincer. Ea își coboară vocea și spune:

— Mi-ai spart casa.

Fața lui Raleigh se înfierbântă. Gura i s-a uscat. Nu poate fi femeia cu copilul. Este prea bătrână. Nu știe ce să facă. Trece un moment lung, apoi își dă seama că orice ar fi, trebuie să nege.

— Poftim?

Vocea lui pare un scârțâit uscat. Își drege vocea.

— Nu, nu am făcut-o. Nu știu despre ce vorbiți.

Dar simte că nu este convingător. Pare al dracului de vinovat. Pentru că este al dracului de vinovat.

— Ba da, ai făcut-o. Te-ai furișat în casă și mi-ai cotrobăit prin lucruri și prin calculator, iar mie nu-mi place asta.

— De ce aș face asta? De ce credeți că am fost eu? N-am intrat niciodată în casa dumneavoastră stupidă, spune el, ca un copil îngrozit. Chiar *este* un copil îngrozit.

— N-am nicio idee, tu să-mi spui. Ce căutai acolo, mai exact?

El clatină din cap.

— N-am fost eu. Nu fac astfel de lucruri.

— Poți să negi cât vrei, dar te voi prinde, Raleigh.

Trebuie să știe cât de mare poate deveni problema.

— Poate că cineva v-a spart casă, doamnă. Dar ce vă face să credeți că am fost eu? bolborosește Raleigh, încercând să vorbească încet.

— Pentru că știu că mama ta a scris acele scrisori.

— Ce scrisori?

— Scrisorile de scuze în care povestea cum ne-ai spart tu casele. Am primit una dintre ele. Deci știu că tu ai fost.

Raleigh simte cum îi crește groaza. Sigur e femeia cu care a vorbit mama lui. Amprentele lui sunt peste tot în casa ei. Și el tocmai i-a atins laptopul. Futu-i. Cu un fel de sfidare bruscă, disperată, se apleacă peste masă spre ea și îi spune răspicat.

— Nu am fost niciodată în casa dumneavoastră. Niciodată. Nu puteți dovedi că am fost. Așa că dați-mi pace și stați departe de mine.

Nu-i vine să creadă că i-a vorbit așa unui adult. Se ridică.

— Am plecat!

Ea strigă după el:

— Încă nu s-a terminat!

Simte privirile uimite ale celorlalți oameni din cafenea, ațintite asupra sa, în timp ce iese cu fața arzând.

•

Drumul cu mașina până la mătușa Margaret durează aproximativ o oră când e aglomerat. Dar este duminică după-amiază, se circulă ușor. În timp ce conduce, Olivia se gândește la cât de lipsită de sens este această călătorie. Margaret nu-și va aminti dacă Paul a vizitat-o în acea seară. Aproape că se răzgândește și dă să se întoarcă acasă.

Dar ceva o împinge să conducă înainte, de-a lungul autostrăzii, apoi în Catskills, iar în curând ajunge la Berwick. Casa mătușii este un mic bungalou, nu chiar la fel de îngrijit ca pe vremuri, dar Margaret nu poate face mai mult de-atât. Olivia parchează pe aleea goală – Margaret renunțase la mașină cu câțiva ani în urmă, observă tencuiala decolorată și bate ferm la ușa din față. Se întreabă dacă mai e și altcineva înăuntru. O perioadă lungă nu se întâmplă nimic.

Sună la sonerie și apoi bate din nou. Are o viziune teribilă, cu Margaret prăbușită pe podea, cu șoldul rupt, incapabilă să ajungă la ușă. E rușinată că până acum s-a interesat atât de puțin de bunăstarea mătușii lui Paul, fiind ocupată cu propria viață. Cât de des vin oamenii să o ajute? Are un sistem de alarmă pe care să-l poată folosi în caz că rămâne imobilizată?

În cele din urmă, ușa se deschide, iar Margaret stă acolo clipind des din cauza soarelui.

— Olivia, spune ea, cu o voce slabă și nesigură.

Fața ei se deschide într-un zâmbet surprins. Eu… nu mă… așteptam… să vii… spune ea, respirând greu după efortul pe care-l făcuse să ajungă la ușă.

Azi are o zi bună, își zice Olivia. Știe că demența apare și dispare, că în unele zile capul îi este mai limpede decât în altele.

— M-am gândit că ți-ar plăcea o vizită, zice Olivia, intrând în casă. Paul a vrut să vină, dar azi nu a putut.

Bătrâna merge ezitant spre living și se scufundă încet în balansoarul ei. Are televizorul setat pe volum minim, cu subtitrări care rulează în partea de jos a ecranului. Ajunge cu greu la telecomandă și îl închide.

Acum, că este aici, Olivia este cuprinsă de tristețe. Viața ajunge până la

urmă în acest punct. Această singurătate, această așteptare – a cinei, a unei vizite, a morții. Olivia se așază pe canapea, întoarsă spre Margaret. Aerul este închis și tânjește să deschidă ferestrele, dar crede că lui Margaret nu i-ar plăcea să fie curent.

— Vrei să-ți fac un ceai? o întreabă.

— Ar… fi… minunat… răspunde bătrâna.

Olivia se îndreaptă spre bucătărie și bâjbâie prin jur după cele necesare pentru ceai. Nu durează mult. Ceainicul este pe aragaz, pungile de ceai sunt pe blatul de bucătărie și găsește cănile în primul dulapul pe care îl deschide. Există o cutie cu lapte în frigider. Îl miroase și nu pare stricat. De fapt, frigiderul pare destul de bine aprovizionat.

Când este gata, duce ceaiul în camera din față.

— Spune-mi, cine vine să te ajute? întreabă Olivia.

Ascultă apoi cu răbdare în timp ce Margaret îi povestește despre planurile sale și despre cum speră ca în curând să ajungă la un cămin pentru bătrâni.

— Îmi imaginez că îți place să fii vizitată, spune Olivia.

— Sunt câțiva oameni care mă vizitează, zice Margaret. Îi povestește de câțiva prieteni care vin în mod regulat, când pot.

— Și Paul vine să te vadă, uneori, spune Olivia, simțindu-se puțin vinovată pentru ceea ce face.

— Nu foarte des, spune Margaret mohorâtă, primul indiciu al personalității sale capricioase. Îl sun, dar nu vine niciodată.

— Sunt sigură că vine cât de des poate, încearcă să o calmeze Olivia.

— A venit poliția.

— Serios? întreabă Olivia, alertă. Ce a vrut?

— Nu-mi amintesc.

Își soarbe ceaiul.

— Ar trebui să vii mai des, spune Margaret. Ești o companie plăcută.

— Probabil că nu-ți amintești când a fost Paul aici ultima dată, zice Olivia.

— Nu, spune ea. Memoria mea nu e prea bună, știi.

Inima Oliviei se scufundă.

Margaret spune încet:

— De aceea țin un jurnal. Scriu în el câte puțin în fiecare zi, ca să-mi păstrez mintea activă. Doctorul zice că îmi face bine.

— Arată spre un jurnal cu coperțile din piele, ieșit puțin de sub ziarul aflat pe măsuța de cafea.

— Scriu câte puțin în el zilnic, despre vreme, cine vine în vizită.

Olivia simte că inima începe să-i bată dureros.

— Ce idee bună. Când ai început să faci asta?

— Cu ceva timp în urmă.

— Pot să mă uit puțin? întreabă Olivia.

Trebuie să vadă ce a scris în data de 29 septembrie. Margaret încuviințează, iar Olivia răsfoiește paginile, sperând că va găsi data care o interesează. Dar jurnalul este dezordonat. Are foarte multe pagini goale, cuvinte scrijelite de o mână care tremură în mijlocul paginii, unele date scrise aiurea, dar nimic nu are sens. Abia dacă se mai găsește câte o propoziție coerentă din când în când.

— Ai putea să ne mai aduci niște ceai, Ruby, dragă? întreabă bătrâna.

Douăzeci și șase

Webb decide că Larry Harris nu pare la fel de stăpân pe situație în haine de casă. Ultima dată, era îmbrăcat într-un costum, fără haină, cu cravata slăbită – un director întors dintr-o călătorie de afaceri. Astăzi poartă blugi și un pulover vechi și nu pare să aibă aceeași prestanță sau putere. Sau poate că, pur și simplu, nu se simte confortabil să fie chemat la secție, pentru audieri. Asta, de obicei, îi neliniștește pe oameni. Mai ales când au ceva de ascuns.

Larry se uită fix la masa din sala de interogatoriu. I-au fost citite drepturile. Deocamdată a refuzat să-și exercite dreptul la un avocat.

— Larry, știm că aveați o relație cu Amanda Pierce. Închide ochii.

— V-a spus soția ce am găsit?

Dă din cap. Webb îl așteaptă să deschidă ochii. În cele din urmă o face, se uită la Webb și spune:

— Aveam o relație de câteva săptămâni. Ne întâlneam uneori la acel hotel. Nu știu ce i-a spus soțului ei. A fost o greșeală, știu. N-ar fi trebuit să o fac. Nu sunt mândru de asta.

— Avem datele din înregistrările camerei de supraveghere, spune Webb. Vă întâlneați la hotelul Paradise încă din luna iulie. Ați fost cu ea acolo și marți, înainte de dispariția ei, pe 26 septembrie. Nu a mai văzut-o nimeni după vinerea care a urmat. Așa că… ce s-a întâmplat în acea cameră de hotel în seara aceea, Larry? V-a spus cumva că totul s-a terminat?

Clatină ferm din cap.

— Nu, a fost la fel ca de obicei. Ne înțelegeam foarte bine.

Se lasă înapoi pe scaun, pare să-și asume în mod deliberat o poziție mai deschisă.

— Uite ce, nu e ca și când am fi fost îndrăgostiți. Nu plănuiam să-mi părăsesc soția pentru ea sau ceva de genul. Nu mă presa. Era doar… fizic. Pentru amândoi.

— Dar acum e moartă, zice Webb.

— Nu am avut nimic de-a face cu asta, spune Larry tăios. Doar pentru că mă culcam cu ea nu înseamnă că am ucis-o.

— Când ați văzut-o ultima dată pe Amanda? întreabă Webb.

— În noaptea aceea, la hotel. Nu lucra la birourile noastre în acea săptămână. Mi-a spus că lucra pentru o firmă de contabilitate.

— Când ați vorbit ultima oară cu ea? întreabă Webb.

Larry ezită puțin, de parcă ar pregăti o minciună.

— Atunci am vorbit ultima dată cu ea.

Webb nu-l crede. Decide să nu insiste, deocamdată.

— Cum comunicați cu Amanda? O sunați acasă?

Știe că îi toacă nervii.

— Nu, bineînțeles că nu, spune Larry, mișcându-se neliniștit pe scaunul dur.

— Atunci cum vorbeați?

— Telefon, răspunde Larry posac.

— Și despre ce fel de telefon ar fi vorba? întreabă Webb.

— Aveam un telefon separat, pentru ea.

— Înțeleg, spune Webb. Deci vorbim despre un telefon neînregistrat, cu cartelă preplătită?

Larry dă din cap fără tragere de inimă.

— Iar Amanda avea și ea un telefon neînregistrat?

Dă din nou din cap.

— Da.

Webb se uită repede la Moen. Nu găsiseră telefonul cu cartelă, neînregistrat, doar telefonul mobil obișnuit în geantă, în mașină. Trebuie să găsească acel telefon. Se concentrează din nou la Larry.

— Aveți idee unde ar putea fi?

— Nu.

— Și telefonul dumneavoastră unde este acum?

— Nu-l mai am.

— De ce nu?

— După ce Amanda… a dispărut, nu mai aveam nevoie de el. Și n-aș fi vrut ca soția mea să îl găsească.

— Cum ați scăpat de el?

Durează atât de mult ca Larry să răspundă, încât Webb repetă întrebarea.

— Cum ați scăpat de el?

— Nu am ucis-o, insistă brusc Larry.

— Ce ați făcut cu telefonul neînregistrat?

— L-am aruncat în Hudson, spune el nervos. Am fost la o plimbare de-a

lungul râului într-o noapte și l-am aruncat.

— Și asta când s-a întâmplat?

— La vreo săptămână după ce plecase. Adică – vreau să spun, toată lumea s-a gândit că se săturase de soțul ei.

Webb își ascunde frustrarea. Nu va găsi niciodată telefonul acela sau pe al Amandei. Pune pariu că-l avea la ea când a murit și ucigașul a scăpat de telefon. Și de arma crimei. Schimbă subiectul.

— De ce nu putem găsi pe cineva care să vă fi văzut la complex vineri după-masa? După ce v-ați cazat, nimeni nu v-a mai văzut până în jur de ora 21.00.

Larry oftează, îi privește când pe unul, când pe altul.

— Am lucrat în camera mea toată după-amiaza și apoi am adormit. Am pierdut cea mai mare parte a recepției.

— Și noi ar trebui să credem asta? întreabă Webb.

— E adevărat! spune Larry, aproape agresiv. De ce nu verificați la recepție? Tot timpul ăsta nu mi-am părăsit camera, jur. Trebuie să aibă camere de supraveghere și în parcare. Puteți vedea că mașina mea nu a plecat niciodată.

— Unde v-ați parcat mașina?

Webb știe deja că Larry nu și-a lăsat mașina în parcarea din interiorul complexului, a verificat deja toate înregistrările.

— În parcarea exterioară, în dreapta hotelului.

— Dreapta. Am verificat și, aparent, nu există camere acolo. Există camere doar în parcarea interioară… După cum sunt sigur că știați.

Larry pare acum speriat.

— Nu știam, protestează el. De unde aș fi putut să știu asta?

Webb îl întreabă repede:

— Știați că Amanda era însărcinată?

Clatină din cap, încruntându-se, dezorientat:

— Nu, sincer, nu știam. Am folosit mereu prezervativ. Ea a insistat, nu-și dorea să rămână însărcinată. De ce nu-l arestați pe soțul ei? Dacă e cineva care a ucis-o, atunci el e. Mi-a spus odată că dacă el ar afla vreodată că îl înșală, o ucide.

Apoi adaugă, cu regret în glas:

— Nu am crezut-o în acel moment. Ar fi trebuit s-o cred.

Webb îl privește atent pe Larry și încearcă să-și dea seama dacă minte.

Webb crede și el că Robert Pierce este capabil de crimă, dar se întreabă dacă Larry nu inventează discuția cu Amanda.

— Robert Pierce este un ticălos nemilos, spune Larry. Amanda mi-a povestit despre el, cum o trata. Mi-a spus că va pleca, așa că, atunci când a dispărut, m-am gândit că o făcuse. Dacă cineva a ucis-o, acela a fost soțul ei.

Webb îl fixează cu privirea.

— Mai este ceva, adaugă Larry într-un final. Robert Pierce… știa despre mine și Amanda. Și știa și că mai are un telefon.

— De unde știți? întreabă Webb alarmat.

— Pentru că am fost sunat de pe telefonul ei de Robert. Mi-a spus la telefon: *Bună, Larry, sunt soțul ei, Robert.* Am închis.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Webb.

— Chiar în ziua dispariției. Vineri, 29 septembrie. Pe la zece dimineața.

Privirile detectivilor se intersectează.

Douăzeci și șapte

Becky Harris privește curtea din spate prin ușile de sticlă. Ar fi vrut să-l însoțească pe Larry la secția de poliție, când au venit detectivii să-l ducă la interogatoriu, dar el a insistat ca ea să rămână acasă. Își putea da seama că era îngrijorat. Amândoi sunt.

Când ea se întorsese de la secția de poliție și îi spusese lui Larry despre camerele de supraveghere din parcarea hotelului Paradise, păruse atât de panicat, încât ea nici măcar nu s-a mai deranjat să-i spună *Ce ți-am spus, idiotule?,* doar:

— Te vor chema să-ți pună întrebări.

Fusese nevoită să se concentreze ca să-și oprească corpul din tremurat.

— Larry, zi-mi adevărul. Ai ucis-o?

O privise siderat, cu o expresie deja epuizată.

— Cum poți măcar să te gândești…

— Cum pot să cred asta? se năpustise ea asupra lui. Dovezile, Larry! Se acumulează împotriva ta. Ați avut o aventură, există înregistrările video. Ai fost în apropierea lacului în care a fost găsit cadavrul, dar nu poți explica exact locul în care te aflai când ea a fost ucisă. Dumnezeu să te ajute dacă află că v-ați și despărțit cu doar o zi înainte ca ea să dispară. Și că apoi tu te-ai dus și ți-ai aruncat telefonul secret de pe podul Skyway duminică seara, când te întorceai din stațiune, înainte chiar ca cineva să știe că ea a dispărut. Nu știu, Larry, dar chiar pari vinovat!

— Habar n-aveam că e moartă când am aruncat telefonul, protestase el.

Apoi o apucase de brațe și îi spusese:

— Becky, nu am avut nimic de-a face cu asta. Trebuie să mă crezi. Știu cât de rău arată. Dar n-am ucis-o eu. Trebuie să fi fost Robert. Știa că îl înșală. Îi găsise telefonul secret. M-a sunat de pe numărul ei, iar eu am răspuns. Știa deja despre relația noastră. Mi-a spus *Bună, Larry,* înainte să apuc să deschid gura. Sigur a ucis-o.

Deci Robert chiar știa.

— Trebuie să fi știut, fu ea de acord.

Apoi se forțase să inspire adânc. Când se uita la soțul ei, nu-i venea să creadă, chiar și în fața tuturor dovezilor suplimentare, că ar fi putut ucide

pe cineva. Că ar fi putut să omoare o femeie în bătaie.

— Când vei vorbi cu detectivii, trebuie să le spui toate astea. Dar spune-le și că ai aruncat telefonul în râu, de undeva de pe mal, în cazul în care există camere de supraveghere pe pod. S-ar putea ca ei să le verifice și să vadă când ai făcut-o. Spune-le că ai făcut-o la câteva zile după ce a dispărut, nu în același weekend.

El încuviințase, îngrozit, bazându-se acum pe ajutorul ei. Gândea mai limpede decât el.

— Și orice ai face, nu le spune că te-ai certat cu Amanda cu o zi înainte de dispariția ei și că ți-a zis că totul s-a terminat între voi.

Apoi detectivii veniseră să-l ducă la secție pentru interogatoriu și ea rămăsese să se frământe, plină de îndoieli și incertitudini. Nu crede că Larry este capabil să plănuiască o crimă cu sânge rece. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi aflat acum în această încurcătură mizerabilă. Dar într-un moment de furie incontrolabilă? E posibil s-o fi lovit pe Amanda cu mânie, fără să intenționeze s-o ucidă?

Îi este teamă că asta s-ar putea să se fi întâmplat și că Larry o minte în continuare, speriat că viața lui s-a terminat.

Gândurile ei se îndreaptă neliniștite spre un incident care s-a întâmplat în urmă cu câțiva ani. Fiica lor, Kristie, fusese hărțuită de un adolescent cu care refuzase să se întâlnească. El o tot necăjise la școală și apoi a făcut greșeala să vină acasă, strigându-i tot felul de lucruri jenante. Larry ieșise din casă și îl izbise pe băiat de perete atât de rapid, încât pe Becky o luase amețeala. Încă-și amintește șocul și frica de pe fața băiatului, cum arăta Larry, cu mâna stângă apucând strâns băiatul de gulerul cămășii, cât pe ce să-i dea un pumn zdravăn în față. Kristie plângea ascunsă după ea, în casă. Dar ceva îl oprise. Scosese apoi băiatul de pe alee și îi spusese să-i lase fiica în pace. Becky se temuse o vreme că adolescentul i-ar putea da în judecată, dar n-au mai auzit niciodată de el. Acum, ea se forțează să-și scoată incidentul din minte și să se concentreze la prezent.

Robert *este* genul de om cu mult sânge rece. În acest moment e convinsă că el chiar ar fi capabil – suficient de inteligent, suficient de calculat – să planifice o crimă și să o și ducă la bun sfârșit. Iar dacă el a ucis-o, e sigură că știe cum să facă, astfel încât să nu fie prins niciodată.

Trebuie să afle cine a ucis-o pe Amanda – a fost Robert sau soțul ei?

Se repede afară, traversează gazonul și bate la ușa din față a casei lui

Robert. În timp ce așteaptă ca acesta să deschidă, se uită agitată peste umăr, întrebându-se dacă vreunul dintre vecini o urmărește. Știe că el e acasă. L-a văzut trecând prin fața ferestrelor mai devreme, iar mașina lui e parcată pe alee.

E pe cale să renunțe, învinsă, dar chiar atunci ușa se deschide. El stă în prag privind-o. Nu mai zâmbește șmecherește ca la început. Toate astea s-au terminat.

— Pot intra?

— Pentru?

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Pare să se gândească pentru o clipă *ce are el de câștigat din asta?,* dar ea vede că până la urmă e învins de curiozitate. Se dă înapoi și deschide ușa larg. Ea își dă seama abia după ce el închide ușa în spatele său că poate a fost proastă. Îi e puțin frică. Nu crede chiar că i-ar putea face vreun rău – nu ar îndrăzni, în circumstanțele actuale. Dar ce se așteaptă să afle în plus? Nu e ca și cum el îi va spune adevărul. Dintr-odată, simte că s-a blocat, nu știe cum să înceapă discuția.

— Despre ce vrei să vorbim? spune el, încrucișându-și brațele peste piept, privind-o de sus.

E mult mai înalt decât ea. Încă stau în holul din față.

— Larry e la secția de poliție. Se pare că detectivii cred că s-ar putea ca el să o fi ucis pe Amanda.

A încercat să spună asta cât mai rapid, dar îi tremură vocea.

— Pentru că avea o aventură cu ea, spune Robert ca pe un fapt divers.

Îl privește și dă ușor din cap.

— De asta te-ai culcat cu mine, nu-i așa? Ai știut că Larry și-o trăgea cu Amanda, așa că tu te-ai culcat cu mine.

— Da, spune el.

Zâmbește. Pare că se distrează. Cum de-a putut să se lase sedusă atât de ușor? Nu mai există la el niciun semn al căldurii și naivității cu care a fermecat-o. Dar nu contează. A trecut deja peste asta. Lui nu pare să-i pese că ea știe acum ce-a făcut. Dacă și-a ucis soția, trebuie să fie foarte sigur că nu va fi prins.

— Larry o să le spună polițiștilor că știai despre ei. Mi-a mărturisit despre telefonul secret, că l-ai sunat de pe el.

— Nu-mi fac griji, răspunde Robert. Nu are nicio dovadă. Este cuvântul

lui și al tău împotriva mea.

Se uită în sus la el, pare să o domine acum. Se simte fragilă; i-ar putea rupe gâtul cu mâinile goale, dacă ar vrea.

— Nu Larry a ucis-o.

— N-ai de unde să știi. De fapt, cred că ești îngrijorată că el *a* ucis-o.

— Cred că *tu* ai făcut-o, șoptește ea.

— Poți să crezi ce vrei și spune și polițiștilor orice vrei, dar ei știu deja că ai declara orice ca să-ți protejezi soțul.

— Ai un alibi? întreabă ea cu disperare.

— Nu chiar, recunoaște el.

— *Tu* ai ucis-o, spune Becky cu sălbăticie, de parcă, dacă ar repeta asta destul de des, ar deveni realitate.

Robert se apleacă foarte mult spre ea, fața lui este la doar câțiva centimetri de a ei.

— Ei bine, probabil că *unul* dintre noi a făcut-o, spune el cu răceală, iar tu nu știi care. Cred că ai o problemă, nu-i așa?

Becky îl privește îngrozită pentru o clipă, apoi se strecoară pe lângă el, deschide larg ușa și fuge înapoi acasă.

Douăzeci și opt

Olivia este epuizată după ce ajunge acasă de la Margaret. Casa este liniștită.

— Unde ai fost? întreabă Paul.

Stă în living, cu o băutură în mână.

Se uită cu atenție la el, ignorându-i întrebarea.

— Unde e Raleigh?

— E în camera lui.

— Ce voiau detectivii, Paul? întreabă Olivia agitată.

Se așază lângă el în timp ce îi povestește ce s-a întâmplat la secția de poliție.

— De ce vor să vadă cabana? întreabă ea neîncrezătoare.

— Nu știu.

— Ei bine, trebuie să fi spus ceva, să aibă un motiv.

Simte că îi crește anxietatea.

Când răspunde, pare iritat.

— Așa cum am zis, m-au întrebat dacă sunt familiarizat cu zona în care a fost găsit cadavrul și am fost nevoit să le spun despre cabana noastră. Cum le-ar fi părut dacă nu le-aș fi spus și ar fi aflat singuri? Nu am nimic de ascuns, Olivia.

Cu siguranță, nu pare paranoic. Pare că din punctul lui de vedere toate astea sunt o neplăcere, un mic deranj, nimic mai mult.

— Nu, sigur că nu, spune ea.

— Au zis că dacă nu le dau consimțământul, vor obține un mandat.

Paul își încrucișează brațele la piept, în timp ce îi povestește:

— A părut o amenințare. Ar fi trebuit să spun nu, din principiu. Trebuia să-i las să ceară nenorocitul de mandat.

— Nu avem nimic de ascuns, Paul, zice Olivia neliniștită. Trebuie să-i lăsăm să facă tot ce cred ei că e necesar. Nu vor găsi nimic și atunci ne vor lăsa în pace.

El o privește fix.

— Știi ce simt eu despre genul ăsta de lucruri. E revoltător, chiar este.

Ea se prăbușește pe canapea, obosită. Nu mai are energie. Își dorește ca

el să nu fi fost dificil în legătură cu asta.

— Dar le-ai spus că da, nu-i așa? întreabă ea.

Dacă s-a opus, s-ar putea ca ea chiar să aibă un motiv să se alarmeze… atunci chiar ar putea, pe bună dreptate, să creadă că le ascunde ceva. Iar detectivii vor primi mandat oricum.

— Da, spune Paul în cele din urmă. N-au ce să găsească. Nu este ca și cum am fi ascuns ceva vreodată. Dar este ridicol și e o risipă de resurse. Nu este în regulă ca poliția să poată cere să-ți cerceteze casă, știind că dacă te opui obține oricum un mandat; este intimidare. Este o încălcare a vieții private.

— Știu cât de mult ții la intimitatea ta, spune Olivia, sarcastică.

Se întoarce spre ea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă doar că nu văd de ce trebuie să fii dificil în legătură cu cabana! Vreau să se termine odată toate astea, Paul.

— Nu sunt dificil, spune Paul cu blândețe. Mă voi întâlni mâine cu ei, acolo. Îmi iau o zi liberă de la muncă.

Simte cum corpul ei cedează tot mai mult. Vrea doar să se termine odată cu toate astea. Și nu o să-i spună lui Paul despre vizita pe care i-a făcut-o mătușii Margaret.

* * *

Raleigh aude voci ridicate de jos, de parcă părinții lui s-ar certa, dar scad în intensitate destul de repede. N-a reușit să înțeleagă ce-și spuneau. Părinții lui n-au obiceiul să se certe, dar în ultima vreme casa a fost încărcată cu multă tensiune. El dă vina pe sine însuși. Știe că părinții lui se ceartă puțin și din cauza a ceea ce a făcut. Nu îndrăznește să le spună ce s-a întâmplat la cafenea, cum l-a urmărit, păcălit și apoi acuzat femeia aceea oribilă. I-a luat o grămadă de timp să se oprească din tremurat după aceea.

Dacă le-ar spune părinților, mama lui ar avea probabil o cădere nervoasă. Dar dacă femeia respectivă apare acasă, o ia la întrebări pe mama lui din nou și îi spune și despre întâlnirea din cafenea? Ce se întâmplă dacă decide să meargă la poliție? Se simte prins în capcană și nu știe ce să facă. Singurii oameni cărora s-ar simți confortabil să le ceară ajutorul sau sfatul în legătură cu orice sunt părinții lui, iar el nu poate vorbi cu ei despre asta. Nu acum. Nu cu tot restul lucrurilor care li se întâmplă.

Și uite așa toată lumea continuă să pretindă că totul este în regulă.

•

Becky se năpustește în casă și încuie ușa cu cheia. Abia acum, că el e departe, începe să tremure. Doar un psihopat ar fi fost capabil să se joace cu ea așa cum a făcut-o Robert. *Probabil că unul dintre noi a făcut-o, iar tu nu știi care. Cred că ai o problemă, nu-i așa?* Cine ar spune așa ceva? Când propria soție e moartă? E bolnav.

Își dă seama, cu scârbă, că Robert vrea ca Larry să fie acuzat de uciderea Amandei. La urma urmei, Larry se culca cu ea. Poate chiar a aranjat totul încât Larry să pară vinovat. E clar că nu îi e dor de Amanda. La început s-a dat în spectacol cu cât de mult suferă, dar acum nu se mai obosește să se prefacă. A lăsat să se vadă cine e în realitate. Și-a scos masca. Ea merge îngrijorată prin cameră, smulgându-și cuticulele din carne. Aude o cheie în ușă. Larry intră și o privește.

— De ce ai încuiat ușa? întreabă el, livid.

Pare distrus. Ea nu răspunde. În schimb, întreabă:

— Deci?

Nici măcar nu așteaptă ca el să-și scoată paltonul.

— Le-am spus ce mi-ai spus tu să declar.

— Te-au crezut?

— Cred că da.

— Crezi că da?

Nu-și poate ascunde tonul isteric.

— Hristoase, nu știu! aproape că strigă el. Nu știu ce cred ei!

Își coboară apoi vocea.

— Dar Becky, există o altă problemă.

— Ce altă problemă? *Cât de mult se mai poate înrăutăți totul?* El o ia cu ușurelul.

— La hotel, am lăsat mașina în afara complexului, nu în parcarea din interior. Se pare că nu există nicio cameră de supraveghere acolo, deci nu pot dovedi că nu am părăsit complexul.

Îl privește lung.

— Dar nici ei nu pot dovedi că am fost plecat, spune el.

— Poate că e timpul să-ți luăm un avocat, zice ea resemnată.

— Ce înseamnă asta? Nu mă crezi?

— Ba da, spune ea automat, deși, de fapt, nu știe sigur dacă e așa.

El pășește grăbit în living, până la bar.

— Trebuie să beau ceva.

— Am fost la Robert Pierce în timp ce tu erai plecat, spune Becky răguşit, în timp ce-l priveşte cum îşi toarnă whisky.

Se învârte în jurul ei şi o priveşte, cu sticla în mână.

— Poftim? De ce dracu' ai făcut asta? Probabil că şi-a ucis soţia!

Ea se uită în gol. Acum îi vine greu şi ei să creadă că a făcut-o. Trebuie să-şi fi pierdut minţile.

— I-am spus despre suspiciunea poliţiei, că tu ai fi omorât-o pe Amanda.

— Iisuse, Becky! Eşti nebună! De ce i-ai spus asta?

Acum se concentrează asupra lui; el pare să fi devenit şi mai palid.

— Am vrut să văd cum ar reacţiona.

— Şi?

— A spus că probabil a fost ucisă fie de tine, fie de el.

Larry pare îngrozit.

— Becky, e un om periculos. Promite-mi că nu te vei mai apropia de el. Promite-mi.

Ea încuviinţează. Nu vrea să se mai apropie niciodată de Robert Pierce.

•

Detectivul Webb traversează podul Aylesford peste Hudson şi întoarce spre nord pe autostradă, cu Moen pe scaunul din dreapta. E luni dimineaţa devreme, exact la o săptămână de când au găsit maşina abandonată a Amandei Pierce şi pe ea omorâtă în bătaie şi îndesată în portbagaj.

E o zi rece, cu un aer tare, dar a ieşit soarele şi este o plăcere să conduci. La început râul apare în dreapta lor. Curând cotesc spre vest, intrând tot mai adânc în Catskills, în direcţia micului oraş Springhill. Sălbăticia se întinde peste tot, în timp ce drumul şerpuieşte printre munţi. În cele din urmă, coboară de pe autostradă şi intră pe şosele mici şi sinuoase. Drumul către cabana familiei Sharpe îi duce chiar pe lângă locul unde a fost găsit cadavrul Amandei. Paul Sharpe cunoaşte cu siguranţă foarte bine această zonă.

Cotesc pe un drum cu pietriş şi, în sfârşit, se opresc la o cabană de lemn care pare destul de neîngrijită, cuibărită printre copaci.

Webb vede o maşină parcată în faţa cabanei. Paul Sharpe a ajuns aici înaintea lor. Nicio surpriză.

Detectivii coboară din maşină. Aerul este mai proaspăt aici şi miroase a pământ, frunze umede şi ace de pin. Briza foşneşte ce-a mai rămas din

frunzele copacilor de deasupra lor. Ceva mai jos se vede un lac mic, cu pontonul de lemn ieșind spre apă.

Ușa cabanei se deschide, iar Paul Sharpe iese, precaut. Olivia este chiar în spatele lui.

•

S-a hotărât să vină și ea pentru că nu suporta gândul să rămână acasă și să își facă griji în legătură cu ceea ce se poate întâmpla.

Se zvârcolise în pat toată noaptea, gândindu-se la cabană. Nu mai era la fel, acum că Raleigh avea șaisprezece ani. Încă se mai bucura de cabană, îi plăcea și lacul, dar nu mai aștepta să vină aici cu nerăbdarea și entuziasmul pe care le avea când era mic. Când veneau în weekend, până duminică după-amiaza începeau să-i lipsească prietenii și internetul, așa că se întorceau mai devreme decât atunci când era doar un băiețel.

Nu observase nimic diferit în legătură cu cabana în urmă cu două săptămâni, când veniseră să o pregătească pentru iarnă. Asta fusese în weekendul cu Columbus Day, cel de după dispariția Amandei. În weekendul dinaintea celui în care-i invitaseră pe soții Newell la cină și Olivia aflase că Raleigh spărgea case.

Totul era exact la fel ca ultima oară când veniseră. Nu pricepe ce naiba vor detectivii.

Ea iubea dintotdeauna mica lor cabană din pădure. Nu e foarte elegantă… are doar o cameră mare, care este parte bucătărie, parte living, cu vedere până la lac de-a lungul părții din spate a cabanei, două dormitoare și o mică baie, în cealaltă parte a livingului. Podeaua este acoperită cu linoleum, pereții lambrisați, mobilierul nu este din același set, dar este confortabil, iar aparatele electrocasnice sunt învechite, dar asta face parte din farmecul său. Ea speră că ziua de azi nu va risipi acest farmec. Nu i-au spus lui Raleigh ce se întâmplă. Trebuia să ajungă devreme la școală pentru antrenamentul de baschet, așa că plecase înaintea lor. Totul se va termina destul de curând și el nu trebuie să afle vreodată că poliția a fost aici.

Iese din cabană în spatele soțului ei și este surprinsă să vadă că afară sunt doar Webb și Moen. Se aștepta la o întreagă echipă. Asta o face să se relaxeze puțin.

— Bună dimineața, spune ea.

Știe că Paul îi va repezi, așa este el. Trebuie să încerce să facă lucrurile mai line.

— Ați dori o cafea?

— Ar fi minunat, mulțumesc, spune Webb, zâmbind fugitiv.

— Da, ar fi minunat, spune și Moen. Ce loc frumos aveți aici!

Toți intră și Olivia dispare puțin ca să se ocupe de vechiul aparat de cafea, căruia i-ar prinde bine câteva reparații. Scoate patru căni albastre de email din dulap. Cănile acestea vechi și ciobite o liniștesc, îi amintesc de vremurile mai fericite, mai destinse. Cafeaua de dimineață servită pe ponton, cu ceața ridicându-se din apă; cacaua fierbinte a lui Raleigh de când era mic, înfășurat într-o pătură cadrilată negru și roșu care-l apăra de frig. Aruncă o privire peste umăr și îi vede pe detectivi trăgându-și fiecare mănuși din latex albastre și, uite așa, micuța ei senzație de fericire dispare brusc.

Douăzeci și nouă

Le aduce detectivilor cafeaua, ei îi mulțumesc recunoscători. Olivia este tulburată de imaginea mănușilor de latex cu care își țin cănile. Încep să-și vadă de treabă. Olivia și Paul stau tăcuți la masa din bucătărie, încercând să pară că nu îi interesează și nu urmăresc fiecare mișcare a celor doi polițiști.

Când detectivii părăsesc livingul și intră în dormitoare, Paul se ridică și îi urmează, luându-și cafeaua cu el. Și Olivia se ridică. Detectivii deschid sertare, se uită sub saltele, apoi pun totul înapoi, așa cum era. Ea n-are habar ce se așteaptă să găsească. Se întorc în bucătărie și o parcurg metodic, în tăcere. Cu cât durează mai mult, cu atât devine Olivia mai îngrijorată. Îl urmărește pe Webb care studiază cu atenție draperiile bleumarin. Și cum, cu blândețe, o cheamă pe Moen, fluturând din mână. Împreună se uită la perdele, pe ambele părți, cu ajutorul unei lanterne. Chipul lui Webb pare să se întunece.

În cele din urmă, se întoarce spre soțul Oliviei:

— Aveți vreo trusă de scule?

— Trusă de scule? repetă Paul.

Olivia se întreabă dacă vor să demonteze ceva. Nu le va permite și este sigură că nici Paul nu o va face. Dacă vor să înceapă să desfacă podelele, vor trebui să arate un afurisit de mandat.

Paul probabil se gândește la același lucru, deoarece spune:

— Pentru?

— Unde țineți sculele? întreabă Webb.

Fără să răspundă, Paul îi conduce afară la o mică magazie, nu departe de cabană. În jur sunt lemne de foc, scaune din plastic, o mașină de tuns iarba și alte gunoaie. Olivia se învârte pe lângă Paul în timp ce el deschide ușa de la magazie și le indică locul. Webb scoate lanterna și o deschide, luminând înăuntru. O secure stă sprijinită de perete. Lumina se oprește pe o cutie de scule din metal roșu, îndoită. Detectivul intră, se ghemuiește și o deschide. Își folosește degetul arătător pentru a căuta în trusa de scule, albastrul mănușilor sale strălucitoare și curate contrastând cu interiorul prăfuit al cutiei. Olivia se întreabă ce naiba caută. Poate vedea tensiunea din umerii lui Paul.

— Aveți un ciocan? întreabă Webb.

— Da, spune Paul, ar trebui să fie acolo.

El se apleacă să se uite în trusa de scule.

— Nu pare să fie aici, spune Webb și se întoarce spre Paul. Când l-ați văzut ultima dată?

— Habar n-am, spune Paul. Nu-mi amintesc.

Cei doi bărbați se uită unul la celălalt pentru o clipă lungă.

Olivia simte cum i se strânge stomacul. Și-a tot spus că detectivii sunt într-o misiune de cercetare prostească, nu vor găsi nimic, apoi îi vor lăsa în pace. Dar iat-o din nou, îndoiala aceea deranjantă din mintea sa – *Oare știu detectivii ceva ce ea nu știe?*

Webb se uită la Moen și spune:

— Cred că trebuie să aducem echipa de criminaliști.

— Veți avea nevoie de un mandat, spune Paul supărat.

Olivia se uită fix la soțul ei, cu inima bătând.

— Pot să fac asta, spune Webb, cu un telefon. Și pot aduce echipa aici în câteva ore.

Webb îl urmărește pe Paul Sharpe, cum stă lângă magazie în lumina soarelui care pătrunde printre copaci, cu mâinile în jos, pe lângă corp.

— Ce se întâmplă? izbucnește soția lui brusc, cu fața cenușie. Paul nu a avut nimic de-a face cu Amanda Pierce! De ce nu-l cercetați pe soțul ei, probabil că el a ucis-o!

— Olivia, nu mă ajuți cu nimic, spune Sharpe. E evident că s-au răzgândit. Lasă-i să caute. Nu e nimic de găsit.

În timp ce așteaptă criminaliștii, Webb și Moen explorează zona din afara cabanei, iar familia Sharpe stă amuțită și îi privește. În cele din urmă, toți se întorc când două mașini de poliție și o dubă albă de criminalistică se opresc în fața cabanei.

Webb știe că, dacă această cabană este într-adevăr scena crimei, aceasta a fost deja compromisă. Dar trebuie să verifice. Webb le indică tehnicienilor petele suspecte de pe draperiile de la bucătărie – petele care arată de parcă ar fi sânge. Dacă este sânge, vor putea obține ADN-ul. Webb și Moen privesc în tăcere în timp ce tehnicienii închid toate jaluzelele și trag toate draperiile pentru a face întuneric în cameră. Un tehnician începe să împrăștie cu luminol în bucătărie. Podeaua bucătăriei se luminează lângă ferestrele din spate și indică o cale de acolo până la chiuveta din partea

opusă a camerei.

Tehnicienii îi privesc pe detectivi cu subînțeles.

— Ce-i asta? întreabă Paul.

— Zonele luminoase arată prezența sângelui, spune Webb, chiar dacă locul a fost curățat, iar urmele sunt invizibile cu ochiul liber.

Se uită la cuplul care stă la capătul bucătăriei. Webb nu știe care dintre cei doi arată mai rău. Olivia Sharpe pare că e pe punctul de a leșina. Paul Sharpe e încremenit, privește fix podeaua, șocat și pare că nu pricepe ce se întâmplă.

Criminaliștii pulverizează apoi zona din jurul chiuvetei și aceasta începe să lumineze. Pe măsură ce continuă să pulverizeze luminol pe suprafețe, cea mai întinsă zonă de pe care sângele a fost curățat se află în spatele bucătăriei, pe podeaua din dreptul ferestrelor mari care dau spre lac. Există până și urme ale stropilor de sânge șterși de pe pereți și chiar și de pe tavan. Strălucirea se estompează după câteva momente, dar toți au văzut ce era de văzut.

Cu ajutorul substanței chimice, a devenit evident că Amanda Pierce – sau altcineva – a fost atacată în bucătărie, lângă ferestre, și ceva – probabil arma crimei – a fost transportat de unde s-a produs atacul până la chiuveta de bucătărie. Stropii de sânge de pe pereți și tavan indică faptul că persoana a fost lovită violent și în mod repetat cu ceva greu. Ciocanul care lipsește.

Webb face un pas înainte și îi spune lui Paul Sharpe:

— Sunteți arestat pentru uciderea Amandei Pierce. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Orice spuneți poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră în fața instanței. Aveți dreptul să vorbiți cu un avocat și el să fie prezent în timpul interogatoriului. Dacă nu vă puteți permite unul, statul vă va oferi un avocat din oficiu. Înțelegeți aceste drepturi?

Olivia Sharpe se prăbușește înainte ca cineva să o poată prinde.

Treizeci

Olivia este atât de dezorientată, încât abia poate funcționa. Cu greu își amintește drumul înapoi spre oraș. Soțul ei fusese luat încătușat, cu mașina poliției. Ea l-a urmărit de aproape, cu mintea complet amorțită, de pe bancheta din spate a mașinii detectivilor, care îl avea pe Webb la volan, în timp ce Moen conducea mașina familiei Sharpe la secție, iar echipa criminalistică rămăsese pentru a finaliza cercetarea scenei crimei.

Acum stă la secție și așteaptă ca cineva să-i spună ce se întâmplă și ce va fi în continuare. A evitat să se uite în ochii lui Paul când a fost arestat. Ea are în continuare în minte zonele strălucitoare, unde fusese sânge în cabana lor. Se luptă să nu vomite. Sângele Amandei existase acolo, dar fusese invizibil. Olivia stătuse cu picioarele pe el cu câteva săptămâni în urmă, ultima dată când au fost la cabană, privind lacul dimineața, cu cafeaua în mână, gândindu-se că totul e în regulă. Ultimul weekend normal, înainte să afle că Raleigh spărgea case. În weekendul dinaintea găsirii cadavrului Amandei. Dar nimic nu era, de fapt, în regulă. Lucrurile astea se întâmplaseră deja, doar că ea pur și simplu nu le știa. Pare că a trecut o viață de atunci. Este uimită de neștiința ei monumentală. Nu avusese nicio idee că stătea pe locul în care se petrecuse crima. Nu-și poate scoate din minte, nu se poate opri să nu vadă pata strălucitoare de pe podea, dovezile de sânge de pe perete și tavan. Se gândește la ciocanul lor care lipsește – greu și familiar, cu mâner vechi din lemn, cu straturi multe de vopsea albă pe el. Știuse Amanda că avea să moară? Trebuie să fi țipat. Acolo, nimeni nu o auzise. Olivia își imaginează ciocanul coborând spre fața femeii al cărei chip îi e cunoscut doar din vedere și din acea fotografie care apare mereu în știrile Online. Când Olivia închide ochii, revede urmele strălucitoare care duceau de la locul în care a fost ucisă la chiuveta de bucătărie. Chiuveta ei, unde a spălat vasele acum două weekenduri, în timp ce Paul stătea lângă ea și le ștergea, făcând conversație, știind în tot acel timp ce se întâmplase acolo cu o săptămână în urmă, ce făcuse. Gândindu-se că a curățat bine locul.

Își amintește fața lui Paul, albă ca varul, când l-au luat:

— Nu eu am făcut asta, Olivia! Trebuie să mă crezi!

Vrea să-l creadă. Dar cum ar putea?

Ce îi voi spune lui Raleigh?

Dintr-odată trebuie să meargă la toaletă, dar nu mai apucă să ajungă – vomită totul în brațe, pe scaun, pe podea.

•

Detectivul Webb se oprește la intrarea în camera de interogatoriu. Moen e deja acolo, cu Paul Sharpe. Webb e obosit și îi ia o vreme să se pregătească mental. Apoi deschide ușa.

Sharpe e prăbușit pe scaun, cu mâinile încătușate pe masă. Arată îngrozitor. Are ochii umezi de parcă ar încerca să se abțină din plâns. *La ce se aștepta?* De ce își imaginează mereu cu toții că vor scăpa neprinși? Își amintește cum era Sharpe la început. Cum a negat că ar cunoaște-o pe Amanda Pierce. Apoi cum a recunoscut că totuși fusese cu ea în mașină, dar asta doar după ce-i spuseseră că a fost văzut. Povestea despre Larry Harris – care suna autentic, căci chiar era adevărată; după cum aveau să afle ulterior chiar de la Larry. Dar de ce voise să o avertizeze să-l părăsească pe Larry, așa cum pretindea? Poate nu o făcuse pentru că dorise să-și protejeze prietenul, poate fusese gelos. Poate avusese și el o aventură cu Amanda. Se certase cu ea în acea noapte, cu puțin mai mult de o săptămână înainte ca ea să dispară. Ce s-a întâmplat în acea seară de vineri? Nu putuseră să confirme că el își vizitase mătușa. Poate a fost la cabană. S-a întâlnit acolo cu Amanda, a ucis-o cu ciocanul care lipsește, a aruncat arma crimei în lac.

Ar fi putut să-i conducă mașina în locul acela de pe malul lacului vecin, să o scufunde și să se întoarcă pe jos la cabană. Drumul pe jos ar fi durat puțin peste o oră. Ar fi avut timp s-o facă. Ei nu știu la ce oră a ajuns acasă în acea seară.

Webb se așază vizavi de Sharpe și îl privește pentru o secundă.

— Sunteți într-o mare belea.

Sharpe își ridică ochii și îl privește cu frică absolută:

— Vreau un avocat. Nu vorbesc fără un avocat.

— Bine, zice Webb ridicându-se din nou.

Nici nu se aștepta la altceva.

•

Glenda aude bipul, se uită în jos și vede un mesaj pe telefonul său mobil: *Sunt la secția de poliție. Te rog vino.* E de la Olivia.

Ce caută Olivia la secția de poliție? Glenda nu-i spune lui Adam, care

tocmai se întoarce de la școală, unde merge, ci doar că se vede cu Olivia. Parchează mașina și se grăbește pe scările de la intrarea în secția de poliție, întreabă de Olivia și este îndrumată spre un loc micuț de așteptare. Mirosul vomei o scârbește și vede imediat că Oliviei i-a fost rău și cineva încearcă să o curețe.

— Olivia, Iisuse, ce e cu tine? Ce s-a întâmplat?

Olivia începe să-i povestească printre lacrimi, iar Glenda, înțelegând esența, își simte corpul din ce în ce mai rece, în timp ce pune lucrurile cap la cap. Cele mai groaznice vești! Este bulversată. Paul, arestat pentru uciderea Amandei Pierce. Urme de sânge găsite în cabană. Olivia își îngroapă capul în umărul Glendei, iar Glenda este recunoscătoare pentru asta, așa măcar n-o vede cât e de oripilată. Glenda trebuie să-și revină. Olivia are nevoie de ea.

Într-un final, o îndepărtează cu grijă pe Olivia, ca s-o poată privi.

— Am să te ajut să treci peste asta.

Olivia o privește de parcă Glenda ar fi singura care o mai poate ajuta să-și revină.

— Înțelegi?

Olivia încuviințează, amorțită.

— Trebuie să-i aduci lui Paul un avocat. Cel mai bun pe care-l putem găsi.

Olivia încuviințează din nou, aproape absentă și șoptește:

— Ce îi voi spune lui Raleigh?

Nu știu, își spune Glenda. N-au cum să-i ascundă așa ceva.

— Vom găsi o variantă. Îi vom spune împreună. Haide, să te ducem acasă.

— Așteaptă, spune Olivia.

— Ce?

Olivia o privește disperată și își coboară vocea:

— Ce îi spun lui Raleigh, că nu el a ucis-o?

Glenda nu știe cum să-i răspundă.

— Ce a zis Paul?

Olivia își ferește privirea.

— A spus că nu a făcut-o.

— Atunci asta îi zici lui Raleigh.

O bagă pe Olivia în mașină și o conduce acasă. Mașina lui Paul poate să

rămână acolo peste noapte, se va întoarce după ea dimineață. Când vede casa familiară, în timp ce parchează, Glenda simte cum inima ei moare puțin. Se teme de ceea ce urmează. Dar va rămâne alături de Olivia, indiferent ce s-ar putea întâmpla. Oricât de urât va fi. Pentru asta sunt prietenii.

•

Raleigh trebuie să se fi întrebat unde au fost toată ziua, se gândește Olivia. Îi trimisese un mesaj cândva, de la secția de poliție, spunând că va ajunge acasă curând. Olivia nu știe de unde să găsească curajul să discute cu el. Cum îi spui fiului tău că tatăl său a fost arestat pentru crimă?

Vrea să creadă că este o greșeală îngrozitor de mare. Poliția greșește tot timpul. Apoi își amintește petele de sânge. Nu și le poate șterge din minte.

Când deschide ușa, aude pașii lui Raleigh care coboară scările în grabă ca s-o întâmpine. Când le vede pe ea și pe Glenda îi cade fața; își dă foarte bine seama că ceva nu este în regulă.

— Mamă, unde ai fost?

Olivia vrea să-l protejeze. Dar nu-l poate proteja de asta. Va afla toată lumea. Nu poate să-i ascundă nimic. Viața fiului ei se va destrăma abrupt în următoarele câteva minute. Încerci atât de mult să faci ca totul să fie bine, dar apoi…

Dintr-odată se simte atât de obosită, încât abia poate să stea pe picioare.

— Haide să ne așezăm, spune Glenda, și o conduce pe Olivia în living, ghidând-o de cot până când aceasta se prăbușește pe canapea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Raleigh, cu vocea stinsă. Unde este tata?

— Tatăl tău este la secția de poliție, spune în cele din urmă Olivia, încercând să-și păstreze cumpătul.

O privește neînțelegând. Dar pare să priceapă ce s-a întâmplat; o poate vedea pe fața lui, cum începe să i se facă groază.

— A fost arestat, spune ea.

— Ce? întreabă Raleigh. Pentru ce?

— Pentru uciderea Amandei Pierce, spune Olivia, cu inima frântă.

Se face liniște. O liniște uimită.

— Asta e o nebunie! protestează Raleigh după o clipă. De ce? De ce l-au arestat?

Este atât de greu. Trebuie să-i spună.

— Ne-au cercetat cabana… azi. Și au găsit… dovezi.

— Ce dovezi? întreabă Raleigh, cu fața contorsionată. Nu tata a ucis-o! Nici nu o cunoștea foarte bine, nu? El doar a văzut ceva, doar proteja pe altcineva, atât. Așa spunea.

O doare să se uite la fiul ei, luptându-se să accepte. E atât de îngrozitor ceea ce urmează să-i spună.

— Au găsit niște pete de sânge în cabană. Vor face niște teste și vor vedea dacă e sângele Amandei Pierce. Vocea ei devine o șoaptă aspră.

— Cum de l-au arestat dacă nici măcar nu sunt siguri că e sângele ei? întreabă Raleigh cu disperare. Trebuie să mai fie ceva.

— Ciocanul nostru lipsește.

Urmează încă o tăcere lungă.

— Tatăl tău le-a spus că nu el a făcut-o.

— Bineînțeles că nu el a făcut-o!

Ochii lui Raleigh sunt în lacrimi.

Ea spune, simțindu-și tot trupul amorțit:

— Poliția vrea să ne amprenteze pe noi toți – inclusiv pe Keith și Adam – mâine, pentru că am fost cu toții la cabană. Vor să vadă dacă există acolo amprente pe care nu le pot recunoaște.

•

Olivia zace în pat, rigidă, cu ochii larg deschiși și se uită în gol la tavan, gândindu-se la soțul ei aflat într-o celulă. Glenda este în camera alăturată, în caz că poate ajuta cu ceva. O convinsese pe Olivia să facă baie, îi aruncase hainele murdare și urât mirositoare în mașina de spălat și pregătise o supă și pâine prăjită, care au rămas în cea mai mare parte nemâncate.

Olivia se uită la ceasul de pe noptieră. Este ora 3.31 noaptea. Mintea ei se învârte în cerc, o buclă nesfârșită de groază și îndoială. Paul a sunat-o de la serviciu în ziua aceea, spunând că va merge în vizită la mătușa lui. Mințise? Ea nu bănuise nimic, se uitase de una singură la un film în acea seară – alegând ceva ce știa că pe el nu l-ar putea interesa. El ajunsese acasă târziu, după ce ea adormise deja – așa că habar nu are la ce oră se întorsese acasă. Asta face încrederea din om. Nu mai observi nimic, nu mai pui la îndoială nimic din cauza senzației că nu ai niciun motiv să o faci. Acum își dorește să fi avut mai puțină încredere în el, să fi fost mai atentă.

Ce haine purta când s-a întors acasă? Habar n-are, ea dormea. Mai era îmbrăcat cu hainele pe care le purtase la birou? Cu siguranță nu a observat hainele pătate cu nimic asemănător sângelui a doua zi… ar fi reținut asta și

și-ar fi amintit, oricât de multă încredere ar fi avut în el până atunci. Dacă a ucis-o pe Amanda, trebuie să fi scăpat cumva de hainele pe care le purta.

Se ridică, aprinde veioza de pe noptieră și începe să caute prin dulapul lui, să controleze amănunțit fiecare sertar al comodei cu haine. Toate costumele par a fi la locul lor. Dar Paul are multe haine, mai ales blugi vechi și tricouri. Nu poate să-și dea seama ce lipsește. El ține haine și la cabană. S-ar putea să lipsească ceva, iar ea n-ar avea de unde să știe.

Probabil că avusese o aventură cu Amanda. Își amintește că i-a urmărit pe toți bărbații cum se gudurau pe lângă ea, la petrecerea din parc. Unii dintre vecini obținuseră permisul de a face grătar. Toți contribuiseră cu câte douăzeci de dolari de familie pentru hot dog și hamburgeri, sifon și bere, iar majoritatea veniseră de acasă cu câte o salată sau un alt fel de mâncare. Fusese adus și un castel gonflabil cu trambulină pentru copiii mai mici și niște baloane, dar majoritatea adolescenților nu s-au deranjat să apară. Olivia curăța dozatoarele de ketchup și muștar, aruncând câte o privire spre cei care vorbeau și râdeau pe scaunele albe de plastic aduse pentru această ocazie. O privise pe noua vecină, Amanda nuștiucum, care se mutase recent pe strada lor. Era absolut superbă și complet conștientă de asta. De ce se deranja să flirteze cu bărbații lor mult mai în vârstă? Avea un soț foarte arătos care stătea chiar lângă ea.

Niciuna dintre femei n-o plăcea.

Glenda venise și se pusese lângă Olivia, urmărindu-i privirea, văzând fără să-i vină să creadă cum Amanda își odihnea mâna – cu unghiile ei lungi și roșii – pe antebrațul lui Keith. *Cine naiba se crede?* spusese Glenda.

Apoi Becky s-a așezat de cealaltă parte a Oliviei și toate trei își urmăriseră soții, subjugați de această nouă vecină. Ar fi trebuit să fie mai atente, crede Olivia, revenind în prezent. Poate că instinctele lui Becky au fost în întregime corecte, iar Paul și Amanda deveniseră amanți. S-au întâlnit la cabană în noaptea aceea? A omorât-o Paul în bătaie cu ciocanul lor, apoi i-a băgat cadavrul în portbagaj și i-a scufundat mașina? După aceea a curățat el tot sângele întorcându-se acasă și comportându-se de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Ce altă explicație ar mai putea exista?

Olivia se ridică din pat și se plimbă pe hol în liniște, trecând cu grijă de camera oaspeților, să nu o trezească pe Glenda, pe care o poate auzi sforăind ușor prin ușa întredeschisă. Ajunge în camera fiului ei și împinge

încet ușa. Îl privește dormind. Măcar pentru moment, este liniștit.

Se apropie și se uită în jos, spre el. Fața lui tânără este ascuțită și în continuă schimbare zilele acestea. Încep să-i crească niște mustăți adolescentine. Este o față pe care o adoră. Ar face orice pentru a-l proteja. Și-ar dori să se așeze lângă el și să-i mângâie părul, așa cum obișnuia să facă atunci când era mic. Dar Raleigh nu-și mai dorește ca mama lui să-l mângâie pe cap. Nu mai vrea să fie îmbrățișat și sărutat de mama, aproape că s-a maturizat. Și îi ascunde lucruri – nu făcea asta niciodată când era mai mic. Îi spunea tot. Dar acum are secrete. Raleigh are secrete. Ca tatăl său. Amândoi au secrete. Ea e singura din casă care nu are nimic de ascuns.

Treizeci și unu

Becky Harris se uită fix la ziarul de dimineață din mâinile ei. Titlul dezvăluie cu litere mari ARESTARE ÎN CAZUL ASASINĂRII AMANDEI PIERCE. *L-au arestat pe Robert.* Simte o ușurare intensă. Și apoi, citește. *Oh, nu.*

Nu-i vine să creadă. Se gândește la Olivia. Își poate imagina prin ce trece, căci Becky s-a gândit că va trece prin același lucru. Duce ziarul la bucătărie. E singură acasă, Larry a plecat deja la birou. Dovezile, atâtea câte sunt menționate în articol, sunt acuzatoare.

Sângele găsit în cabana familiei Sharpe, acum considerată a fi scena asasinatului. Un ciocan lipsă, posibila armă a crimei, încă nerecuperat. Și mașina cu corpul ei îndesat în portbagaj găsită nu departe, pe un traseu care-i pare familiar lui Paul Sharpe. Uimită și neîncrezătoare, Becky își amintește cum i-a văzut pe Paul cu Amanda în mașină. Avusese dreptate? Fuseseră amanți, până la urmă? Fusese el gelos pentru aventura ei cu Larry? Poate de asta îi ceruse să pună punct relației cu Larry, dincolo de orice fel de îngrijorare altruistă legată de posibile necazuri la locul de muncă. Nu-i venea să creadă că Paul ar fi capabil să rănească pe cineva. Dar nici despre Larry nu credea că ar fi capabil de adulter. Ea își imaginează cum trebuie să fi fost. S-au certat în cabană și apoi el a lovit-o. Poate că ciocanul era pe undeva prin apropiere, iar el a acționat impulsiv. Probabil că fusese îngrozit de ceea ce făcuse, poate regretase imediat. Dar apoi a încercat să ascundă totul. I-a băgat corpul în portbagaj și l-a scufundat. Ce trebuie să fi fost în sufletul lui tot timpul acesta, de când s-a întâmplat? Mai ales când corpul ei a fost găsit. Trebuie să se fi simțit ca-n iad.

Va fi un proces. Larry va trebui să mărturisească public aventura sa cu Amanda – întâlnirile dezgustătoare în acel hotel îngrozitor. Gândul că toate acestea se vor afla o îmbolnăvește. Cât de oribil va fi pentru ea și pentru copii.

Dar va fi mult mai rău pentru Olivia și Raleigh. Recitește articolul din ziar. Lucrurile arată foarte rău pentru Paul. Dar cel puțin știe acum că propriul ei soț, în ciuda tuturor eșecurilor sale, nu a ucis-o pe Amanda Pierce. Chiar nu fusese sigură.

•

Carmine Torres este șocată de ceea ce citește în ziar, marți dimineața. L-au arestat pe Paul Sharpe pentru uciderea Amandei Pierce. Se gândește la biata femeie cu care a vorbit la ușă – soția lui Paul Sharpe – și cât de rău arăta în acea zi. Poate știa. Poate că nu era îngrijorată doar în legătură cu fiul ei.

•

Paul Sharpe are un avocat, dar Webb încă mai speră să ajungă undeva cu interogatoriul din această dimineață, alături de apărătorul lui. Avocatul nu fusese disponibil cu o seară înainte, dar acum, că Paul Sharpe avusese timp să se gândească la toate în celula sa, poate va fi mai cooperant.

Când intră în încăpere, îl vede pe Sharpe așezat, fără cătușe, lângă avocatul său. Arată de parcă n-ar fi dormit deloc. Trebuie să fie speriat zdravăn. Bun. Poate acum e gata să vorbească.

Lângă Sharpe stă Emilio Gallo, un cunoscut avocat de drept penal dintr-o firmă respectată. Webb a mai avut de-a face cu el. E bun. Scump. Pe Gallo nu-l va opri nimic să-și ajute clientul, dar în limitele legalității. Costumul închis la culoare, frumos croit, cămașa proaspăt călcată și cravata de mătase atent aleasă contrastează puternic cu blugii șifonați și cămașa mototolită a clientului său. Sharpe este obosit și ciufulit, iar Webb simte mirosul de frică și de transpirație care vine dinspre el. Gallo este odihnit și elegant, mirosind discret a parfum scump.

Webb și Moen se așază. Se pornește înregistrarea discuției.

— Vă rugăm să vă spuneți numele pentru înregistrare, îi cere Webb.

— Paul Sharpe, se conformează el, cu o voce tremurată.

— De asemenea, sunt prezenți Emilio Gallo, avocat pentru Paul Sharpe, detectivii Webb și Moen de la poliția Aylesford, începe Webb. Rostește cuvintele foarte clar.

— Clientul dumneavoastră va fi acuzat de crimă, spune el, privind direct la Gallo.

— Succes cu asta, răspunde Gallo foarte calm. Clientul meu nu e vinovat.

Webb își îndreaptă privirea spre Paul Sharpe. Așteaptă până când acesta se uită, într-un final, la el.

— Vreau să aud asta de la suspect.

Sharpe spune:

— Nu eu am făcut-o.

— Dovezile împotriva dumneavoastră sunt destul de convingătoare, zice Webb.

— Toate dovezile sunt circumstanțiale, contrazice avocatul. Lipsește un ciocan? Sângele de pe podea? Nici măcar nu ați stabilit că este al femeii ucise.

— Când o vom face, poate veți vedea lucrurile diferit, replică Webb.

— Nu cred, răspunde Gallo. Oricine s-ar fi putut afla în acea cabană, oricine ar fi putut găsi ciocanul în magazie, ca apoi să-l folosească. Nu aveți nicio dovadă împotriva clientului meu, în afara faptului că nu a fost acasă în noaptea respectivă. Și are o explicație perfect rezonabilă pentru locul în care s-a aflat.

— Pe care însă nu o poate dovedi, punctează Webb. A fost văzut când se certa cu victima, înainte ca aceasta să dispară.

— Iar el are o explicație perfect valabilă și pentru asta, zice avocatul.

— Poate că nu-l credem.

— Nu contează ce credeți dumneavoastră, contrează Gallo. Ceea ce contează este ce va fi aprobat în instanță.

Avocatul se apleacă acum spre detectivul Webb:

— Cred că amândoi știm că veți avea dificultăți în obținerea unei condamnări. Există alți suspecți destul de evidenți în acest caz – soțul, care poate că știa despre infidelitatea soției. Și amantul ei. Am înțeles că a existat un amant? Clientul meu neagă orice fel de relație cu victima. O mulțime de îndoieli rezonabile, dacă mă întrebați. Nu veți obține niciodată o condamnare.

Webb se așază pe scaun, își ridică bărbia spre Paul Sharpe și spune:

— A fost ucisă în cabana *lui.*

— Oricine ar fi putut-o ucide acolo.

Avocatul se ridică, indicând că interogatoriul s-a încheiat.

— Ori îmi puneți clientul sub acuzare, ori îl lăsați să plece.

Webb oprește înregistrarea.

— Îl mai putem reține puțin, spune Webb.

După ce Sharpe e dus înapoi în celula sa, iar avocatul pleacă, Moen se întoarce spre Webb:

— Dacă e apărat de Gallo nu va ceda niciodată, nu va mărturisi.

— Trebuie să construim un caz, avem de lucru.

•

Olivia își privește soțul. Stă vizavi de ea într-o cameră mică din secția de poliție. În apropiere e un paznic. Ea îl privește fix în hainele murdare, în care a dormit azi-noapte. Abia își mai recunoaște soțul în omul din fața ei. El este sau o fi cu totul altcineva? Nu mai are încredere în propria judecată, în propriile simțuri.

— Gallo crede că ar putea să mă scoată de aici, zice Paul.

Ea nu poate vorbi.

— Olivia – spune ceva, îi cere Paul.

Este tulburat. Ochii îi sunt injectați și deja miroase – a celulă, a frică și disperare. Nu se poate abține să-l privească fix. Arată atât de diferit. Deja pare mai mult un prizonier decât soțul ei de acum o săptămână, plecând la serviciu aranjat, îmbrăcat într-un costum bun. Lumea s-a răsturnat, iar ea nu-și găsește echilibrul.

— Ce a zis? întreabă în cele din urmă.

— Că le va fi dificil să obțină o condamnare.

Pare disperat și plin de speranță în același timp. Un om pe cale să se înece căutând un colac de salvare. *Să întindă mâna să-l ajute sau să-l împingă?*

— De ce a spus asta? întreabă ea.

Se simte și vorbește ca un robot. Sigur se înșală, se gândește ea. De ce i-ar spune clientului o minciună atât de evidentă? Știe că toate astea vor costa o avere. Probabil tot ce au. Dacă a ucis-o, ar fi cel mai bine pentru toată lumea ca el să recunoască și să pledeze vinovat.

— Știm deja că nu *eu* am ucis-o, spune Paul. Ceea ce înseamnă că altcineva trebuie să fie vinovatul.

Se uită la el, vrea să-l creadă. Ar prefera să fie acuzat pe nedrept, să *știe* în inima ei că e nevinovat și să-i fie alături, să lupte cu disperare, dacă e nevoie, să-l scape. Dar nu e sigură. Are nevoie să fie convinsă. *Vrea* să fie convinsă. Vrea să-l creadă.

— Ce a spus Gallo, mai exact? întreabă ea, îndrăznind să spere la niște vești bune.

— A spus că sunt alți suspecți mult mai evidenți – soțul ei. Sau Larry, care probabil *avea* o aventură cu ea. Trebuie să demonstreze asta dincolo de orice îndoială și există o mulțime de motive de îndoială.

Sperase la ceva mai concludent. Ceva care i-ar exonera soțul, l-ar șterge

o dată pentru totdeauna de pe lista suspecților. Ea nu vrea ca el *să scape basma curată.* Dacă a făcut-o – dacă se culca cu această femeie, a ucis-o apoi într-un acces de furie și a încercat să-și ascundă urmele – îl vrea la închisoare pentru tot restul vieții. Nu-l va ierta niciodată. Dacă el chiar a făcut-o, nu vrea să-l mai vadă vreodată.

— Gallo a spus că oricine ar fi putut folosi cabana noastră, zice Paul. Ar fi putut să ia și ciocanul nostru, să o ucidă, apoi să curețe bine locul, iar noi nu am fi avut de unde să știm toate astea.

— Dar cabana era încuiată.

— Cineva ar fi putut să intre. Sau să găsească cheia ascunsă.

El își coboară vocea acum, șoptind, în timp ce o altă privire i se întipărește pe față, o privire rugătoare.

— Am putea spune că am mai avut spargeri înainte, dar pentru că nu s-a furat nimic, nu ne-am obosit să raportăm.

Ea îi șoptește:

— Asta ar fi o minciună.

— Doar una foarte mică, spune el foarte încet. Nu *am* făcut-o, Olivia. Și e viața mea în joc.

Își privește soțul, cu o groază crescândă, și clatină din cap.

— Nu, nu putem face asta. Raleigh ar ști că a fost o minciună.

Se prăbușește pe scaun și se uită la masă epuizat.

— Da, ai dreptate. Uită ce am zis.

În cele din urmă, își ridică privirea și întreabă trist:

— Cum se simte Raleigh?

— Nu e bine. Nu se simte bine deloc.

El n-a întrebat cum se simte ea.

•

Robert Pierce pierde vremea prin bucătărie. Când și-a ridicat ziarul din fața ușii dimineață, era deja o mulțime de reporteri în fața casei sale. L-au văzut și au vrut să-l abordeze, dar el s-a retras rapid înăuntru. Acum și-a aruncat ochii pe prima pagină a publicației Record Aylesford.

În timp ce citește, un zâmbet îi inundă fața, lent. Au arestat pe cineva.

Vestea îl aduce într-o dispoziție foarte bună. Poate se va relaxa acum. Poate că va putea reveni la muncă. A fost mult frecuș – cu poliția mereu la ușă, supraveghindu-l, de parcă ar fi fost doar o chestiune de timp până când va greși cu ceva. Dar acum l-au arestat pe Paul Sharpe, toată atenția va fi

îndreptată asupra sa. Robert poate începe să-și trăiască viața din nou, poate lăsa toate acestea în urma lui.

Se uită pe fereastră, reporterii sunt încă acolo. Știe că vor aștepta până vor primi o declarație din partea lui. E deja un fel de celebritate. Urcă în dormitor și alege o pereche drăguță de pantaloni și o cămașă. Își piaptănă părul, se admiră în oglindă. Apoi se duce la parter, deschide ușa din față și iese.

Aparatele foto clipesc în mod repetat; el își păstrează expresia serioasă, adecvată momentului. Un soț îndurerat, în sfârșit recunoscător că ucigașul soției a fost arestat.

Treizeci și doi

Un polițist își bagă rapid capul pe ușa biroului lui Webb:

— Familiile Sharpe și Newell au fost amprentate în această dimineață, domnule, a reieșit ceva foarte interesant.

Webb privește raportul. *Ce naiba a căutat fiul lui Paul Sharpe în casa Amandei Pierce?*

•

Olivia se așază pe pat și se privește în oglinda comodei. E palidă ca un cadavru. Detectivii au sunat și vor să se întâlnească din nou. I-au cerut să-l aducă și pe Raleigh.

Raleigh este în camera lui, nu s-a dus la școală. Glenda a rămas alături de Olivia și Raleigh, arătându-le că-i susține. Olivia se simte mai bine cu Glenda aici. Își amintește cum oamenii stătuseră în fața casei lui Robert Pierce, nu cu foarte mult timp în urmă, crezând că și-a ucis soția.

Iar acum, în fața casei ei sunt oameni care cred că Paul este un criminal.

Când ajung la secția de poliție, ea este condusă într-o cameră de interogatoriu, în timp ce lui Raleigh i se cere să rămână afară. Webb și Moen o așteaptă deja înăuntru. Pare că i-a surprins în mijlocul unei conversații, căci se întrerup brusc.

— Doamna Sharpe, spune Webb. Mulțumesc că ați venit. Ca să știți, acest interogatoriu este pur voluntar, sunteți liberă să plecați oricând.

Detectivul Moen îi aduce apa și o privește oarecum cu simpatie, de parcă i-ar transmite *Bărbații se comportă uneori de rahat.*

Gura Oliviei este uscată. Înghite în sec. Nu are absolut nimic nou de spus, orice ar fi. Ea nu știe nimic. Nimic. Nimic din ce se va întâmpla la acest interogatoriu nu va schimba ceva. Trebuie doar să treacă peste.

— Rezultatele de laborator confirmă că sângele găsit la dumneavoastră în cabană este al Amandei Pierce, spune Webb.

O apucă amețeala auzind vestea, dar se aștepta deja. Cui altcuiva ar putea să-i aparțină? Detectivul îi pândește reacția.

— Nu știu nimic în legătură cu asta.

— Probabil că v-ați gândit puțin la toate astea, o provoacă Webb.

— Cred că altcineva a ucis-o în cabana noastră.

— Cine credeți că ar fi putut s-o facă?

— Nu știu. Soțul ei, probabil.

— Ce ar căuta soțul ei în cabana dumneavoastră?

— Nu știu.

Oliviei îi vine să plângă, dar se abține. Nu poate explica ce ar fi căutat el acolo, nu poate explica nimic. De ce nu o lasă în pace? Știu foarte bine că l-au prins pe Paul. De ce o chinuie așa? Nu-i poate ajuta, ei nu-i văd suferința?

— E cineva despre care noi nu știm încă și ar fi putut avea acces în cabană? întreabă Webb.

— Nu.

— V-a vizitat familia Harris acolo vreodată?

— Nu, niciodată.

— Le-ați spus vreodată unde se află?

— Nu.

— Atunci poate altcineva?

— Nu.

— Bine, mulțumesc. Atât deocamdată. Am dori să vorbim cu fiul dumneavoastră. Puteți rămâne, dacă doriți.

Îl aduc pe Raleigh. E îngrijorat, e doar un copil. Se așază lângă ea și încearcă să pară calm. Ea vrea să-și pună brațul în jurul umerilor lui și să-l strângă tare, dar crede că nu i-ar plăcea.

— Raleigh, eu sunt detectivul Webb, iar doamna este detectiv Moen. Am dori să-ți punem câteva întrebări, dacă este în regulă.

Raleigh îl privește, stânjenit.

— Bine.

— Vezi tu, Raleigh, ți-am găsit amprentele în casa Pierce. Poți explica asta?

Olivia îngheață la această a doua lovitură. Fiul ei îi aruncă o privire alarmată. Nimeni nu spune nimic pentru o clipă care pare foarte lungă. În cele din urmă, Raleigh întreabă:

— Am nevoie de un avocat?

— Nu știu, ai avea? spune Webb.

— Vreau un avocat, răspunde Raleigh, cu vocea spartă.

— Îți vom aduce unul, replică Webb, ridicându-se de pe scaun. Rămâi pe

loc.

•

După ce Raleigh a dezbătut în privat cu avocatul său – un tânăr pe nume Dale Abbot – și cu mama sa, au decis cursul acțiunii. Raleigh este împietrit. Interogatoriul continuă, Webb și Moen de o parte a mesei, Raleigh, avocatul și Olivia de cealaltă parte.

— Raleigh, o să ne spui ce caută amprentele tale în casa familiei Pierce? începe Webb.

Raleigh își privește avocatul, iar după ce acesta aprobă, răspunde:

— M-am furișat în casa lor.

— Când s-a întâmplat asta?

— La începutul lunii octombrie. Nu știu data exactă.

— Înainte să fie descoperit corpul Amandei Pierce?

— Da.

— Cum ai intrat?

— Printr-o fereastră de la subsol. Nu era încuiată.

— Și de ce ai făcut asta?

— Doar de amuzament.

Raleigh încearcă acum să evite să mărturisească și că a intrat în computerul familiei. Trebuie să reducă din pagube.

— Înțeleg.

Webb se așază pe scaun și aruncă o privire către avocat.

— Asta e spargere și intrare prin efracție, Raleigh.

Dă din cap.

— Ai luat ceva?

Raleigh clatină din cap.

— Nu.

— Ce făceai mai exact?

— Doar… scotoceam.

Webb dă din cap gânditor.

— Scotoceai. Ai văzut ceva interesant?

Raleigh îi aruncă o privire fugară.

— Nu chiar.

— Ai văzut un telefon mobil pe undeva? întreabă Webb.

Raleigh dă din cap.

— Da, unul dintre acelea cu cartelă. Era într-un sertar din partea de jos a biroului. Trebuie să-l fi găsit când ați percheziționat casa.

— Nu, nu l-am găsit.

— Nu l-am luat eu, jur!

— Te-ai uitat prin telefon, Raleigh?

— Nu, nu m-a interesat.

— Este în regulă dacă te-ai uitat prin telefon, Raleigh.

— Nu am făcut-o!

— Bine.

Webb se așază din nou pe scaun, parcă puțin dezamăgit, apoi întreabă:

— Ai ucis-o pe Amanda Pierce?

Raleigh se întoarce șocat.

— Nu! Doar am intrat în casa lor, m-am uitat puțin pe-acolo și am plecat.

Webb îl măsoară din nou.

— Mă tem că va trebui să te acuzăm de spargere și intrare prin efracție.

Raleigh se relaxează în scaun. Nu-i vine să creadă cât de ușurat se simte. Are o senzație atât de plăcută, încât brusc se trezește turuind:

— Am pătruns și în altă casă. Numărul 32 de pe strada Finch.

Nu vrea să se mai ferească de Carmine. Mai bine recunoaște acum. Două case. Nu pot dovedi că a intrat și în ultima casă. Poliția probabil știe deja despre asta, dar atunci purta mănuși. Și nu va recunoaște mai multe decât trebuie.

•

Glenda pregătește ceva reconfortant pentru cină. Macaroane cu brânză. Dar toți trei își plimbă pur și simplu mâncarea prin farfurie. Glenda îi privește îngrijorată pe Olivia și Raleigh. Nici ea nu are poftă de mâncare. Cei doi sunt tăcuți, cu fețele trase, fiecare pierdut în propriul iad. Niciunul n-a pomenit despre cele întâmplate la poliție și, deși Glenda moare să știe, nu vrea să-i întrebe.

— Mamă, poate ar trebui să mergi să te întinzi, spune Raleigh.

— Bună idee, e de acord Glenda.

Olivia pare că este pe cale să se prăbușească.

— De ce nu te duci să te întinzi în living? Strâng eu masa.

Pune o pătură pe umerii Oliviei, aflată acum pe canapea, și aruncă o privire pe fereastră, spre stradă. Toată lumea a plecat. Probabil că vor reveni mâine. Crima este întotdeauna o știre importantă.

De ce a trebuit ca Robert și Amanda Pierce să se mute vreodată aici?

gândește ea cu amărăciune. Olivia adoarme pe canapea. În cele din urmă, în jurul orei nouă, Glenda decide să plece, nu poate sta la familia Sharpe pentru totdeauna, Adam are și el nevoie de ea acasă. Lasă un bilețel în care le spune că se va întoarce dimineață și pleacă spre casă pe întuneric, pașii ei răsunând goi pe trotuar.

Când ajunge acasă, Adam o anunță că nu mai au lapte și pâine.

— Bine, spune ea și nici măcar nu-și scoate haina. Vino atunci cu mine la magazin.

Își ia și el jacheta și ies împreună.

— Ce mai fac? întreabă Adam, îngrijorat.

— Vor fi bine. Totul va fi în regulă, spune Glenda.

Nu știe ce altceva să mai spună. Merg tot restul drumului în tăcere. Clopoțelul de pe ușă sună când intră în magazin. Glenda este complet epuizată și tot ce-și dorește este să-și ia cumpărăturile și să meargă acasă. În timp ce se îndepărtează de frigider cu laptele și Adam urmând-o, o vede pe Carmine pe culoarul din fața ei. *Rahat.* Cu siguranță nu are niciun chef de conversație. E o persoană băgăreață, iar Glenda nu are chef de asta acum. E supărată din cauza felului în care și-a vârât nasul în tot ce-a avut legătură cu spargerile caselor, urmărind-o pe Olivia. Vrea să-l lase în pace pe Raleigh. Și cu siguranță nu vrea să vorbească despre arestarea lui Paul – Carmine va dori să dezbată subiectul până la epuizare. Glenda se gândește chiar să lase cutia cu laptele undeva și să iasă rapid. Prea târziu: în acel moment, Carmine întoarce capul și îi vede. Un zâmbet mulțumit că i-a recunoscut îi luminează fața. *Rahat.*

— Glenda, nu-i așa? întreabă Carmine, apropiindu-se.

— Da, spune Glenda, îndreptându-se rapid spre partea din față a magazinului, să ia pâine, evitându-i privirea.

Dar Carmine o urmărește. Nu prea pare să-și dea seama când e în plus, se gândește Glenda.

— Bună, Adam, adaugă Carmine.

Glenda observă că și fiul ei încearcă să o evite pe Carmine.

— Știi, îmi amintești puțin de propriul meu fiu, îi spune Carmine lui Adam. Același păr și aceiași ochi întunecați.

Adam pare că și-ar dori să se evapore, iar Glenda vrea să-i spună lui Carmine să dispară.

— Luke al meu a fost cam dificil. Obișnuia să intre în tot felul de

încurcături. Bea, îmi lua mașina fără să ceară voie.

Glenda se uită fix la ea. Dar Carmine îl privește concentrată pe Adam și întreabă:

— I-ai spus mamei tale că te-am văzut într-una dintre seri?

Glenda întreabă:

— Despre ce vorbești?

— Oh, nimic. Nu contează, spune Carmine, de parcă ar fi înțeles în sfârșit că e în plus. Noapte bună! și se îndepărtează, pe un alt culoar.

Glenda plătește în grabă cumpărăturile, dornică să scape cât mai rapid de Carmine.

•

Târziu în noapte, Olivia merge tiptil pe holul mochetat ca să-l verifice pe Raleigh. Împinge în tăcere ușa de la camera lui. Rămâne în întuneric, pentru un moment, studiind patul. Apoi, alarmată, aprinde lumina. Fiul ei nu este acolo.

Inima îi bate accelerat în timp ce iese din dormitorul lui și se grăbește la parter. Bucătăria, livingul și camera de la subsol sunt întunecate. El nu este nici acolo și, dându-și seama că stă singură, în beznă – aprinde toate luminile pentru a se asigura că el chiar nu e. Se întoarce în bucătărie și deschide ușa către garajul de alături. Bicicleta lui Raleigh e la locul ei, cu casca atârnând de ghidon.

Se întoarce la etaj și se îndreaptă cu pași înceți către singura cameră în care nu a verificat, biroul de la capătul holului. În cameră e complet întuneric, cu excepția ușoarei străluciri a ecranului de la calculator. Este computerul soțului ei, iar Raleigh este absorbit de conținutul său.

— Raleigh, ce faci? întreabă ea.

Treizeci și trei

Webb ajunge foarte devreme la secție a doua zi dimineață, după o noapte de nesomn.

Își ia din mers o cafea și se îndreaptă spre birou, apoi se lasă pe spate în scaun, uitându-se la peretele opus, cu mintea încărcată. Nu-l mai pot ține pe Paul Sharpe în arest mult timp înainte ca procurorul să-l acuze sau să-l elibereze. În cabana lui s-a găsit sângele Amandei Pierce. Ciocanul lui lipsește. Sharpe a fost văzut certându-se cu victima cu puțin timp înainte de dispariția ei, dar povestea că ar fi încercat s-o țină departe de Larry Harris este oarecum plauzibilă – ei știu că Larry avea o relație cu ea.

Olivia Sharpe a spus că Larry Harris nu a fost niciodată la cabana lor. Este posibil totuși ca ea să se fi înșelat? E posibil ca Harris să fi aranjat să se întâlnească cu Amanda la cabana soților Sharpe în acel weekend, în timp ce se afla la conferință? Poate că el a ucis-o. A parcat în parcarea exterioară a stațiunii și și-a pregătit povestea cum că ar fi lucrat din greu și că a adormit. Nimănui nu păruse să-i pese că a ratat cea mai mare parte a recepției – până a devenit implicat în ancheta unei crime. Singurul lucru care n-a ieșit bine e că au găsit mașina Amandei și corpul ei în portbagaj. Ea își mințise soțul în legătură cu o presupusă călătorie, ar fi putut părea că Amanda și-a aranjat propria dispariție. Paul Sharpe era singurul care știa despre relația lor și nu ar fi spus nimănui, mai ales dacă nici nu ar fi aflat că fuseseră la cabana lui. E posibil. Dar Paul Sharpe ar fi putut zice ceva atunci când ea a dispărut, personalul de la hotel ar fi putut declara că i-a văzut împreună, apoi Harris ar fi fost cercetat atent. Totuși, fără dovezi clare – și mai ales fără corp – toate astea ar fi arătat doar ca un caz în care o soție nefericită, infidelă, ar fi evadat din propria viață.

Sau poate că Robert Pierce este ucigașul. Pierce i-a mințit. Harris le-a spus că Pierce avusese acces la telefonul cu cartelă al Amandei și știa despre aventura lor. Și Raleigh Sharpe văzuse telefonul secret în biroul lui Pierce, după ce Amanda dispăruse. Dar nu mai era acolo când au percheziționat casa. Pierce trebuie să fi scăpat de el. Poate că o urmărise. Părea genul. Poate știa unde se ducea în noaptea aceea, a urmărit-o până la

cabană, a văzut-o cu iubitul ei – Larry Harris? Paul Sharpe? –, a așteptat să rămână singură și a acționat. Pierce nu are niciun alibi.

Va vorbi cu procurorul. Îl vor lăsa pe Paul Sharpe să plece deocamdată, ca să vadă cum reacționează toată lumea. Webb are timp. Are timp destul să intre pe sub pielea tuturor. Crimele nu se prescriu.

•

Olivia este surprinsă când telefonul din bucătărie sună miercuri dimineața, devreme. Este detectivul Webb, care îi spune că-i eliberează soțul fără să-l pună sub acuzare. Închide și un moment stă complet nemișcată. Drumul spre secția de poliție se petrece ca prin ceață. Se simte amorțită.

Olivia stă în zona de așteptare de la secția de poliție, așteptând ca Paul să apară. Împărțită între ușurare și spaimă, ar vrea să amâne momentul revederii. Dar acesta a sosit; aude pași și se ridică. Apoi îl vede pe Paul. Se ridică și îl îmbrățișează, așa cum a făcut-o de o mie de ori înainte, dar de data aceasta este complet diferit. Nu este sigură de el. Poate simți cum ambele inimi bat la unison. După un moment, se îndepărtează.

El o privește cu atenție.

— Să te ducem acasă, spune Olivia și se întoarce pentru ca el să nu poată vedea îndoiala din ochii ei.

I-a trimis deja Glendei mesaj cu ultimele noutăți, rugând-o să nu vină la ei.

•

Raleigh așteaptă cu nerăbdare ca părinții lui să se întoarcă acasă. El nu va merge nici astăzi la școală.

Tatăl său este nevinovat, își spune. L-au lăsat să plece. Dar ușurarea lui Raleigh este influențată de neliniștea mamei. Poate simți că are îndoielile sale. Raleigh are și el îndoieli. Nu mai este sigur de nimic. Nu găsise nimic relevant în calculatorul tatălui său. Dar Raleigh știe ceva ce ei nu știu. Și va trebui să le spună.

Când părinții ajung acasă, atmosfera este ciudată. Mama sa îi zâmbește de parcă totul ar fi în regulă, dar își dă seama după fața ei că lucrurile sunt departe de a fi în regulă. Tatăl său arată îngrozitor, iar mirosul său anunță că are nevoie urgentă de un duș. Raleigh poate simți tensiunea emanată de ambii părinți.

Ajung cu toții în bucătărie, unde Olivia îl anunță:

— I-am zis tatălui tău că ai un dosar penal.

— Va fi bine, fiule, adaugă tatăl său, trăgându-l să-l îmbrățișeze.

Raleigh dă din cap, înghite în sec. Dar nu pentru el își face griji acum, ci pentru tatăl său. Raleigh trebuie să le mărturisească părinților să-i ceva și este îngrozit. Trebuie să le spună adevărul.

Începutul este dificil.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, începe Raleigh.

Poate vedea aproape imediat din privirea de pe fața tulburată a mamei sale că ea nu vrea să audă nimic, deja are suficiente pe cap. Urăște să o rănească și mai mult, dar trebuie să vorbească. Pare blocat și nu poate să zică nimic.

— Ce este, Raleigh? întreabă tatăl său, obosit.

Tonul său e reținut, umilit evident, de propria istorie recentă. El nu mai e pe cai mari, gândește Raleigh.

— Te-am mințit, spune el. V-am mințit pe amândoi. Despre casele sparte.

Mama lui arată mai îngrijorată ca niciodată; tatăl său îl privește profund obosit.

— Ți-am spus – și avocatului – că am spart doar două case, dar au fost mai multe. Vede fruntea tatălui său întunecându-se. Au fost mai degrabă nouă sau zece, mărturisește el.

Tatăl îl privește tăios, mama pare îngrozită.

— Mai trebuie să vă spun ceva, zice Raleigh nefericit. Nu am vrut să știți, dar… am spart și casa familiei Newell.

— Cum? Când? întreabă tatăl său.

Raleigh înghite în sec din nou.

— A fost în seara în care au venit aici, la cină. Știam că și Adam va ieși în acea seară.

Mama lui respiră cu greutate.

— Ai intrat în casa celor mai buni prieteni ai noștri în timp ce ei se aflau aici, la cină?

Arată de parcă ar fi definitiv trădată.

— Cum *ai putut?* De ce?

Raleigh simte că roșește. Dă din umeri neputincios.

— Am scotocit prin calculatorul lor. Sunt destul de bun la partea asta tehnică… Este un talent și am nevoie de exercițiu. Așa că m-am furișat în

casele oamenilor când nu erau acasă și am intrat în computerele lor.

Riscă o altă privire rapidă spre părinții săi. Ei îl privesc uimiți.

— Deveneam tot mai bun, spune el, dar n-am să mai fac asta.

Încă se holbează la el, îngroziți. O liniște grea plutește prin aer.

— Știam că nu veți fi de acord. Dar n-am făcut niciodată vreun rău. Nu am furat vreodată datele personale ale altora, nu le-am distribuit și nu le-am schimbat, n-am spus niciodată cuiva ce am găsit, se scuză Raleigh în continuare. Nu am încercat niciodată să șantajez pe cineva, spune el apărându-se.

— Șantaj! repetă mama lui, cu mâna la gât.

— Mamă, relaxează-te, nu am făcut niciodată așa ceva! A fost mai mult… un fel de a căpăta experiență.

— Experiență – așa i se spune acum, intervine tatăl său.

Lui Raleigh nu-i place tonul. Este vechiul ton de tată, ușor sarcastic și îl enervează.

— Da, ei bine, poate ar trebui să mă mai și ascultați de data asta, spune Raleigh tăios.

— Ce vrei să spui? întreabă mama lui.

— Știu câteva lucruri despre dragii voștri prieteni, spune Raleigh.

•

Olivia își simte inima înghețată. Se uită fix la fiul ei, nu atât de sigură că vrea să audă și restul. Se simte amețită, șocată. Ce secrete ar putea avea Glenda și Keith? Se uită la soțul ei, dar acesta îl urmărește cu atenție pe Raleigh, de parcă băiatul ar fi atins un punct nevralgic.

— Încotro bați, Raleigh? întreabă Paul.

— Am văzut lucruri în computerul lor, spune Raleigh.

— Am înțeles deja asta, răspunde Paul cu o voce gâtuită. Ce ai văzut?

— Keith este un labagiu, spune Raleigh energic.

— Nu vorbi așa, răspunde Olivia tăios.

— De ce nu? E adevărat! Ar trebui să vezi ce era pe computerul lui! I-am văzut e-mailurile – a înșelat-o pe Glenda, se vedea cu altcineva pe ascuns. N-am vrut să-ți spun pentru că sunt prietenii tăi.

Oliviei i se face rău, nu poate vorbi.

— Când a fost asta? întreabă Paul.

— V-am spus – în noaptea aceea când erau aici la cină, cea de dinainte ca mama să vadă mesajele de pe telefonul meu și să afle ce fac, spune

Raleigh trist.

Olivia încearcă să se concentreze. Keith o înșală pe Glenda, iar Glenda nu are nicio idee. Olivia este sigură că Glenda nu știe. Acum ce va face? Îi va spune? Sau o va lăsa așa, fără să știe? Olivia se uită la soțul ei și își amintește când Becky a venit să-i spună că avea suspiciuni în legătură cu Paul. Își dă seama, cu inima ruptă, că va fi nevoită să-i spună Glendei.

— Ești sigur de asta? întreabă Paul.

— Bineînțeles, sunt sigur. Am văzut cu ochii mei. Nu există nicio cale să interpretez greșit ce a scris. Am trimis chiar câteva e-mailuri în care-i răspundeam iubitei de pe contul lui și nu erau prea drăguțe.

Olivia își urmărește fiul și simte cum îi cade fața.

Raleigh spune:

— Așa că, cel puțin, acum știe, probabil, că cineva i-a umblat prin calculator și are habar cu ce se ocupă.

Pufnește.

— Sper că nu mai poate să doarmă. Poate crede că Adam a fost. De ce crezi că Adam bea atât de mult? Bea ca să uite că taică-său este un tâmpit atât de mare.

— Raleigh, începe Paul, deranjat. Nu poți să intri în viețile oamenilor în halul ăsta.

— E un tâmpit. O merită.

Olivia se întreabă dacă Glenda i-a spus vreodată lui Keith că Raleigh a spart casele oamenilor, deși a promis că nu o va face. Și Olivia îi mai zice câteodată lui Paul chestii pe care promite că nu i le va spune.

— E-mailurile erau ascunse, continuă Raleigh. Nu ai avea de unde să știi că sunt acolo, doar dacă le-ai căuta special, cum am făcut eu.

— Cum le-ai găsit? întreabă Paul.

— Este destul de ușor, dacă știi ce faci. Pot intra într-un calculator în aproximativ trei minute – folosesc doar o unitate flash USB pentru a porni computerul –, majoritatea computerelor îți permit să le deschizi cu un USB și așa poți trece peste parole. Apoi cu câteva comenzi, pot crea o cale de acces. Odată ce am reușit să intru în computerul lui Keith, puteam să jur că încerca să ascundă ceva pentru că șterse istoricul de navigare. Dar nu a șters cookie-urile, așa că am putut obține numele de utilizator și parola pentru contul de email ascuns. Iar apoi am putut intra să-i văd emailurile, să mă prefac că sunt el și să trimit orice am vrut.

Olivia nu știe dacă trebuie să fie îngrozită sau impresionată.

— Știi cine era femeia aceea? întreabă ea.

— Nu. Era doar un nume stupid pe contul de e-mail. Ceva inventat.

— Iisuse, Raleigh. Nu ar fi trebuit să faci asta, spune Paul.

Raleigh se uită la tatăl său de parcă ar încerca să-l provoace cu ceva.

— Crezi că ar fi putut avea o relație cu femeia ucisă?

Olivia îi urmărește atât de uimită, încât nu mai are cuvinte.

— Nu, desigur că nu! spune Paul. E ridicol.

— El știe cabana noastră, spune Raleigh.

— Sugerezi că *Keith* a ucis-o? zice Paul, clar îngrozit de idee. Keith n-are cum să fie implicat. Nu poate fi un criminal. E cel mai bun prieten al meu.

Treizeci și patru

Becky tresare când ușa se deschide și soțul ei intră. Fusese prea supărat ca să meargă la birou azi-dimineață și apoi detectivii îl chemaseră să răspundă la mai multe întrebări. Poate vedea că este zdruncinat. Dar măcar s-a întors și nu a fost arestat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Voiau să știe dacă am fost vreodată la cabana familiei Sharpe.

Larry se scufundă, clar epuizat, pe canapeaua din living.

— Încă se comportă cu mine de parcă ar fi convinși că am ucis-o. De ce cred asta, Becky? Am avut o aventură cu ea, dar jur că nu am ucis-o.

Ridică privirile spre ea, îngrijorat. Se așază lângă el.

— Larry, suntem doar noi doi acum. Sigur nu ai fost niciodată la cabana aceea?

— Nu! Absolut nu. Jur, nici nu știu unde se află.

Dar el a mai mințit-o și înainte. Poate, cumva, știa și despre cabana familiei Sharpe.

Azi-dimineață a citit știrile online și a aflat că Paul Sharpe a fost eliberat fără să fie acuzat. Nu poate fi singura care vede că e ciudat. În mod evident, ei nu cred că el a făcut-o, bănuiesc că altcineva a ucis-o în cabana lui. Și probabil să creadă că acel cineva a fost Robert Pierce sau soțul ei, Larry.

Așa că au luat-o de la capăt. Care dintre ei a făcut-o? Habar n-are.

•

Lui Robert Pierce nu-i vine să creadă. Ieri fusese ușurat – dăduse declarații de presă și sărbătorise de unul singur cu câteva beri; astăzi află că Paul Sharpe a fost eliberat fără să fie acuzat. Citise despre asta în știrile zilei, apoi detectivii aceia nenorociți apar la ușă, pe la ora prânzului.

— Domnule Pierce, spune Webb. Am dori să mai discutăm cu dumneavoastră.

— Despre ce? răspunde Robert suspicios.

— Despre soția dumneavoastră.

— Am crezut că l-ați prins deja pe tip, spuse Robert. V-ați mișcat rapid. Ce vreți de la mine?

— Ei bine, a trebuit să-l eliberăm. Nu avem suficiente dovezi.

— Glumiți, nu? spuse Robert, cu inima bătând mai tare. Sângele soției mele pe podeaua cabanei lui nu e de-ajuns?

— În mod ciudat, nu, răspunde Webb. Ne-ar plăcea să veniți la secția de poliție.

— Acum?

— Da.

Și iată-l, înapoi în această cameră claustrofobă, dar de data asta i s-au citit drepturile, iar interviul este înregistrat. Detectivii l-au lăsat pe Sharpe să plece. Se concentrează asupra lui acum. Ei au impresia că soțul e mereu criminalul.

— Credem că știați că soția dumneavoastră are pe altcineva, începe Webb.

Robert nu spune nimic.

— Știm că avea un telefon secret, cu cartelă. Nu am reușit să-l găsim, dar știm că a avut unul.

Robert rămâne tăcut.

— Știți unde este? insistă Webb.

În continuare, el tace.

— Știm că a avut unul, continuă Webb, pentru că Larry Harris ne-a spus.

Robert nu mușcă momeala. Webb se pune în fața lui și spune:

— Știm că telefonul ei secret a fost la dumneavoastră, deoarece Harris ne-a spus că l-ați sunat de pe el. Vineri, 29 septembrie, ziua în care Amanda a dispărut.

Robert ridică din umeri.

— Nu este adevărat. E doar cuvântul lui împotriva cuvântului meu. El și-o trăgea cu ea, ar spune orice.

— Nu avem doar cuvântul lui pentru confirmare. Avem și un martor.

— Ce vreți să spuneți?

— Un băiat din oraș v-a spart casa și a găsit telefonul secret într-unul dintre sertarele biroului, după ce Amanda a dispărut. Dar nu mai era acolo când am percheziționat casă, câteva zile mai târziu. Ce-ați făcut cu telefonul?

El nu răspunde. Inima îi bate îngrozitor de tare. În schimb, întreabă:

— Ce băiat?

Dar detectivul îi ignoră întrebarea.

— Știm că ne-ați mințit. Știați că se vede cu Larry. Se vedea și cu Paul

Sharpe? Știați despre asta? Câte numere erau în telefon? Se culca cu amândoi? Asta trebuie să fi fost destul de greu de acceptat. Știm că ați avut acces la telefon, așa că trebuie să fi aflat că plănuia să se întâlnească cu cineva în acel weekend, la cabană. Despre care dintre cei doi era vorba? Și v-ați dus acolo, i-ați văzut împreună și imediat ce ea a rămas singură, i-ați zdrobit capul.

Robert tace, dar inima îi bate foarte tare.

— Poate că telefonul secret se află și el undeva pe fundul unui lac, lângă ciocan, încheie Webb.

— Vreau să-mi sun avocatul, spune Robert.

•

— Olivia, spune Paul cu o voce tulburată, când merg în noaptea aceea la culcare, dacă Keith chiar se vedea cu Amanda?

Se gândise ea însăși la același lucru, toată ziua și toată seara. O parte din ea respinsese ideea ca improbabilă. Cu siguranță Keith nu o cunoscuse atât de bine. O întâlnise la petrecerea din cartier, ca tot restul lumii, dar nu lucra în aceeași companie ca Paul și Larry, unde ea era în mod frecvent. Nu prea existau șanse ca el să fi avut o relație extraconjugală cu Amanda. Glenda nu dăduse niciodată semne că ar suspecta o astfel de aventură. Pe de altă parte…

— Crezi că ar putea fi posibil?

— Nu știu. Nu cred că s-au întâlnit vreodată, în afară de petrecerea de acum un an. Cu siguranță nu mi-a pomenit-o niciodată. Nici nu mi-a trecut prin minte că ar fi genul care să aibă o aventură.

— Ar fi putut să se întâlnească online, spune Olivia. Ar fi putut să se întâlnească oriunde.

Paul o privește tensionat.

— Olivia, Amanda Pierce a fost ucisă în cabana noastră. Nu am ucis-o eu. Dar despre cine *știm* că a mai fost în cabana noastră?

De aici se trage nesiguranța ei. Glenda și Keith vin în cabana lor în fiecare vară, cel puțin pentru un weekend sau două. Cunosc locul foarte bine. Amprentele lor sunt peste tot și asta ar putea explica existența lor acolo și de data aceasta. Keith ar fi putut să o întâlnească pe Amanda acolo în weekend și nimeni nu ar fi avut habar. Pentru că Keith ar fi știut că ei nu vor merge acolo în weekendul respectiv.

— Dar cum ar fi putut intra? întreabă Olivia.

— Keith știe unde ascundem cheia de rezervă, spune Paul.

— Știe?

Paul dă din cap, mușcându-și buza.

— I-am povestit cum am condus până la cabană atunci, demult, și uitasem cheia, așa că după aceea țineam o cheie de rezervă ascunsă în magazie, sub canistra de ulei.

Se uită unul la altul, îngroziți. Oare să fi fost Keith, se gândește Olivia, și nu soțul Amandei ori Larry și, în niciun caz, *Paul?*

— Ce ar trebui să facem acum? întreabă Olivia.

— Trebuie să spunem poliției. Să caute ei dovezile. Poate îi confiscă și calculatorul.

Poate să-i facă una ca asta Glendei? Cel mai probabil Keith nici nu avusese o relație cu Amanda. Dar avusese cu altcineva. Olivia se uită la soțul ei, cu siguranță încă suspect, și știe că trebuie s-o facă.

— Dacă te vei duce la poliție, va trebui să spui de unde știi toate astea. Va trebui să le povestești că Raleigh a spart și casa lor și s-a uitat în computerul lor.

— Nu o voi face. Nu le voi spune de unde știu.

— Ești atât de naiv, Paul. Dacă iau calculatorul lui Keith și văd că el avea o relație cu Amanda, Keith va deveni și el suspect în anchetă. Se va afla *totul.*

— Ne ocupăm de asta când va fi cazul, spune Paul răspicat.

În timp ce-și caută locul sub pătură și încearcă să adoarmă, Olivia se gândește în continuare la Keith: dacă el o ucisese pe Amanda, fusese dispus să-l lase pe prietenul său cel mai bun să plătească pentru asta și să nu spună nimic. Simte un fior puternic și nu știe dacă va mai scăpa vreodată de el. Strânge pătura și mai tare în jurul ei și rămâne cu ochii larg deschiși, în întuneric.

* * *

E târziu. Carmine citește în pat, când aude o bătaie în ușă. Ce ciudat! Ciocănitul se aude din nou. Se ridică și se strecoară în halatul său plușat, legându-și cordonul în jurul taliei, în timp ce coboară scările. Când ajunge jos, apasă întrerupătorul și aprinde lumina. Se uită pe fereastră și apoi întredeschide ușa, ezitând.

— Bună, spune ea, cu un zâmbet nesigur.

— Îmi pare rău că vă deranjez atât de târziu, dar am văzut lumină.

— Nicio problemă. Cu ce vă pot ajuta?
— Putem vorbi?
— Bine, spune ea.

Se dă un pas în spate și deschide larg ușa. Apoi se întoarce cu spatele la musafir, închizând ușa în urma sa. Totul se schimbă într-o fracțiune de secundă. Sesizează o mișcare bruscă în spatele ei și apoi simte ceva strângându-se puternic în jurul gâtului. Totul se petrece prea rapid ca să mai poată țipa. Nu poate nici respira, iar durerea de gât este chinuitoare. Simte cum ochii îi ies din orbite, iar privirea i se încețoșează, în timp ce încearcă cu disperare să apuce sfoara din jurul gâtului său. Dar genunchii i se taie și simte cum se apleacă în față, propria sa greutate lucrând împotriva ei, în timp ce tot corpul se sprijină cu totul doar în cordonul înfășurat în jurul gâtului. Surprinsă, își dă seama că moare. Nimeni nu-și imaginează că așa se va sfârși. Iar apoi totul se face negru.

Treizeci și cinci

Glenda este surprinsă când se trezește cu Olivia în fața ușii, în dimineața următoare.

— Ce este? întreabă Glenda rapid. Ce s-a întâmplat?

Olivia sună mereu înainte, nu are obiceiul să apară așa, pur și simplu. Îi scrisese ieri, când Paul a fost eliberat și i-a spus să nu mai treacă pe la ei. Soțul ei a fost eliberat fără să fie acuzat – de ce arată atât de stresată?

— Ești singură? întreabă Olivia îngrijorată.

— Da, ei au plecat deja. Intră, spune Glenda.

— Trebuie să-ți vorbesc, spune Olivia, evitând s-o privească în ochi.

Glenda începe să se îngrijoreze.

— Bine.

Se așază amândouă în bucătărie.

— Vrei cafea? întreabă Glenda.

— Nu.

— Olivia, ce s-a întâmplat? Mă bagi în sperieți.

— Detectivii au comparat amprentele lui Raleigh cu unele găsite în casa lui Pierce, spune Olivia. E acuzat de spargere și intrare prin efracție.

— Oh, nu, spune Glenda.

— Dar nu de asta sunt aici, continuă Olivia. Raleigh ne-a făcut câteva mărturisiri ieri.

Ezită și apoi spune direct.

— Ne-a zis că a intrat și în casa voastră, în noaptea în care tu și Keith ați fost la noi, la cină.

Glenda e șocată. Starea de spirit i se schimbă brusc.

— De ce ar face una ca asta? întreabă ea uimită.

— Îmi pare foarte, foarte rău, Glenda.

Întreaga atitudine a Oliviei imploră iertare, se simte mizerabil. Dar Glenda se simte trădată, violată. Habar nu avea că Raleigh ar fi în stare să intre și în casa *lor.* Asta e altă mâncare de pește. Toate încurajările abile și calme dispar. Acum se gândește doar *Cum a îndrăznit să facă asta?* Nu mai spune: *Oh, e în regulă, Olivia. Știu cât de deranjant trebuie să fie pentru tine. Te rog să nu-ți faci griji.* Ea nu mai încearcă să o consoleze. Nu spune

nimic. Își încrucișează brațele la piept, fără să își dea seama cât de defensivă pare.

— Nu știu de ce a făcut-o, spune Olivia. Doar din prostie adolescentină, cred – ai spus-o chiar tu. Adolescenții fac prostii.

Stau la masa din bucătărie, una în fața celeilalte. E o atmosferă stranie, deși au stat aici împreună de o sută de ori.

— Bine, mulțumesc că mi-ai spus, zice în cele din urmă Glenda. Presupun că nu s-a întâmplat nimic cu adevărat grav, nu-i așa?

O spune pe un ton destul de răutăcios și este destul de sigură că Olivia știe ce simte cu adevărat.

Dar pe fața Oliviei se mai citește ceva, iar Glenda își dă seama că lucrurile nu se vor opri aici. Ce se teme Olivia să-i spună, de pare înspăimântată de moarte?

— Mai e ceva, nu-i așa? întreabă Glenda.

Olivia încuviințează. E palidă, buzele îi tremură și arată atât de rău, încât Glenda aproape că o iartă înainte să afle ce mai are de spus. Orice ar fi, nu poate fi chiar atât de grav.

— Știi că Raleigh intra și scotocea prin computerele oamenilor, începe Olivia.

Glenda este sigură că nu există nimic compromițător pe calculatorul lor. Ea și Keith împart același calculator. Unde vrea să ajungă Olivia cu asta?

— A găsit câteva e-mailuri pe calculatorul vostru…

— Ce e-mailuri? întreabă aspru Glenda.

— E-mailuri care arată că Keith ar fi avut o aventură.

Glenda simte un șut direct în stomac, pentru o clipă i se taie respirația.

— Nu, Raleigh minte. Nu există astfel de e-mailuri. De ce ar spune așa ceva?

— Nu cred că minte, spune Olivia încet.

— *Știi* că este un mincinos, izbucnește Glenda. Ți-a spus că e la cinema când de fapt ieșea să spargă case. De ce l-ai crede?

— De ce ar minți în legătură cu asta? Nu zice asta pentru a-și salva pielea. De ce ar inventa?

— Nu știu, spune Glenda pierdută. Dar eu folosesc calculatorul mereu. Și chiar recunosc – mă uit uneori prin e-mailurile lui Keith. Și toate sunt de la serviciu. Nu există conversații între el și o altă femeie. As ști dacă ar fi.

Olivia pare și mai inconfortabilă cu ceea ce spune în continuare:

— Raleigh zice că erau e-mailuri ascunse. Trebuie să știi cum să cauți. Și Raleigh știe.

Deodată, Glenda înțelege că ceea ce aude trebuie să fie adevărat. Fișiere ascunse. Cum putuse să fie atât de proastă, atât de oarbă? Clatină din cap, nici măcar nu poate vorbi. Îi vine să-l omoare.

— Îmi pare rău, Glenda. Dar am considerat că trebuie să știi.

În cele din urmă, Glenda își regăsește vocea.

— Cine e? Este cineva cunoscut?

Olivia clatină din cap.

— Nu știu. Raleigh spune că era un nume inventat.

— Nenorocitul! spune Glenda.

— Crezi, începe Olivia cu prudență, de parcă ar păși pe o gheață mult prea subțire, că ar fi putut să fie cu Amanda?

Glenda o privește cu răceală.

— Amanda. De ce ai întreba una ca asta?

— Nu știu, spune Olivia repede. Probabil că abia o cunoștea.

— Atunci de ce ai pomeni-o?

Olivia clatină din cap, bătând în retragere.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit.

— Poate ar trebui să pleci, Olivia, îi spune Glenda.

— Te rog să nu mă urăști, Glenda, zice Olivia pe un ton rugător. N-aș fi vrut să-ți spun toate astea, dar m-am gândit că dacă ar fi vorba despre mine, eu aș vrea să știu.

Glenda îi răspunde tăios:

— Sau poate că ai crezut că ai putea muta atenția detectivilor de la Paul, nu-i așa? Încă un posibil suspect. O să spui poliției toate astea? Se uită la chipul Oliviei. Oh, Doamne, *chiar* o să le spui!

Olivia stă în fața ei, mușcându-și buzele.

— Ieși afară, spune Glenda.

Olivia se ridică imediat. Glenda nici măcar nu se mișcă în timp ce Olivia se întoarce cu spatele să plece. Glenda aude ușa din față închizându-se, apoi casa rămâne silențioasă. Se simte îngrozitor de singură.

Rămâne o vreme neclintită. Apoi sare de pe scaun și urcă scările spre dormitorul de oaspeți pe care îl folosesc drept birou. Se așază și pornește calculatorul. Încearcă tot ce știe, dar nu reușește. Nu găsește e-mailurile ascunse. Dar știe că sunt acolo. Și, deși își dorește să nu o facă, crede că

Raleigh spune adevărul. În cele din urmă, ținându-și în frâu lacrimile de frustrare, renunță și se prăbușește pe patul de la perete. Apoi se întinde după telefon să-și sune soțul.

•

Webb aude pe cineva bătând la ușa biroului său. Un polițist bagă capul și spune:

— Paul Sharpe vrea să vă vadă, domnule.

Surprins, Webb îi indică:

— Condu-l într-o sală de interogatoriu. Vin și eu imediat.

Spre întâlnirea cu Sharpe o vede pe Moen venind către el pe coridor.

— Paul Sharpe tocmai ce-a venit singur la secție. Să mergem.

Ea își schimbă direcția și îl urmează. Când intră în sala de interogatoriu, Webb speră la un progres al anchetei. Simte că și Moen își dorește același lucru.

— Domnule Sharpe, începe el, după ce îi amintește drepturile și pornește înregistrarea, vreți să ne spuneți ceva nou?

— Da.

Webb îl privește întrebător și așteaptă. Nu arată ca un om pe cale să mărturisească o crimă. Și nu și-a adus avocatul.

— Se poate să mă înșel complet în legătură cu asta, începe Sharpe, dar m-am gândit că ar trebui să vă anunț. Am aflat că un prieten de-ai mei își înșela soția. Și cred că femeia cu care o făcea s-ar putea să fie Amanda Pierce.

— Și de ce ne spuneți asta acum?

— Tocmai am aflat.

— Cum ați aflat?

Sharpe se foiește pe scaun, vizibil incomodat.

— Aș prefera să nu spun.

Webb îl privește ușor enervat și izbucnește.

— De ce îmi pierdeți timpul prețios, domnule Sharpe?

Sharpe nu răspunde, pare să se încăpățâneze și mai tare.

— Ce vă face să credeți că acest om avea o relație cu Amanda Pierce?

Sharpe spune nervos:

— Știe unde e cabana. A mai fost acolo.

— Cine?

— Keith Newell.

Numele pare familiar.

— Exact. Amprentele lui au fost găsite în cabană, așa că l-am eliminat de pe lista suspecților.

Sharpe dă din cap aprobator.

— El și soția lui ne vizitează acolo în fiecare an.

— Și acum credeți că avea o relație cu Amanda, dar nu vreți să ne spuneți de ce credeți asta?

— Nu *știu* dacă avea o relație cu Amanda, dar *avea* o relație cu cineva. Avea o aventură. Nu știu cu cine. Dar el știe unde ținem cheia de rezervă de la cabană. I-am spus vara trecută, când eram toți la cabană.

Webb își mușcă interiorul obrazului.

— Înțeleg.

— Verificați calculatorul de acasă, spune Sharpe. Căutați e-mailurile către amantă. Poate vă dați seama dacă e vorba despre ea.

— Și de unde știți despre aceste e-mailuri? V-a spus el?

— Nu. Dar știu că sunt acolo.

Paul Sharpe se uită în altă parte.

•

— Keith, spune Glenda scurt la telefon. Cred că ar fi mai bine să vii acasă.

— Ce? De ce? Tocmai mă îndrept spre o întâlnire.

— Olivia a fost pe aici dimineață. Ea spune că Raleigh ne-a spart casa. A intrat și în computerul nostru.

— Ce? Despre ce naiba vorbești? De ce ar face Raleigh una ca asta?

Sesizează spaima din vocea lui, calmă de obicei. Îi ignoră întrebările.

— Ce ascunzi pe calculator? E-mailuri către o altă femeie? Trimise Amandei *Pierce*? îl chestionează ea pe un ton tot mai ridicat.

Liniștea perplexă de la celălalt capăt îi transmite tot ceea ce trebuie să știe. Ar putea să-l ucidă pe loc.

— Ajung imediat acasă, spune Keith panicat.

Treizeci și șase

Detectivul Webb bate ferm la ușă. A obținut un mandat să cerceteze computerul lui Keith Newell. Cei doi bărbați care îi însoțesc pe el și pe Moen sunt experți în tehnologie; îi vor lua la puricat calculatorul și alte electronice.

O femeie deschide ușa.

— Doamna Newell? întreabă Webb, cu insigna la vedere.

Observă paloarea femeii, în mod clar a plâns.

— Da, spune ea.

— Soțul dumneavoastră este acasă?

Sunaseră deja la birou, așteptându-se să fie acolo – ca să-l interogheze –, dar li s-a spus că fusese chemat de urgență acasă. Webb remarcă și faptul că ea răspunde cu greu.

În cele din urmă, femeia confirmă:

— Da, este acasă.

— Am vrea să vorbim cu el, zice Webb.

Pare că ea știe despre ce este vorba. Deschide ușa fără să mai spună nimic.

Webb pășește pe hol, iar ea îi conduce spre living.

— Îl chem imediat.

Webb se întreabă dacă Keith Newell se află acum în fața calculatorului, ștergând în grabă fișiere. Nu contează. Ei pot recupera aproape orice. Câteva clipe mai târziu, Keith Newell coboară scările, agitat.

— Sunt detectivul Webb, iar aceasta este detectiv Moen. Ne-ar plăcea să ne urmați la secția de poliție pentru a răspunde la câteva întrebări.

— Despre ce? Cine sunt ei? întreabă Keith, indicându-i pe cei doi tehnicieni tăcuți.

— Ei sunt tehnicienii care au venit să vă ridice computerul, laptopurile, tabletele, smartphone-urile și alte astfel de electronice.

— Nu puteți face asta.

— De fapt, pot. Am mandat, spune Webb și vede frica din ochii bărbatului.

Keith Newell se uită când la el, când la soția sa, simțindu-se evident

încolțit.

Tehnicienii rămân acasă cu soția lui Newell, iar detectivii îl conduc pe acesta la secție. Acolo îl duc într-o cameră de interogatoriu și îi reamintesc care-i sunt drepturile. El pretinde în continuare că nu are nevoie de un avocat, pentru că nu a făcut nimic rău.

— O cunoșteați pe Amanda Pierce? începe Webb.

Newell se uită cu atenție la ei.

— Da, o cunoșteam.

— Ați avut o aventură cu ea?

Newell arată de parcă ar sta pe marginea unei prăpăstii. Panica de pe fața lui îi spune lui Webb adevărul, indiferent de ce ar declara în continuare. Dar Newell spune:

— Da, aveam o aventură cu ea. Dar nu am ucis-o.

— Povestiți-ne.

— Am vrut să păstrăm totul secret. Soțul ei era foarte gelos. Uneori îi făcea viața un chin. Voia să-l părăsească.

— V-ați întâlnit vreodată la cabana familiei Sharpe?

Dă din cap. Expiră profund.

— Doar o dată. În weekendul în care a dispărut. Se oprește de parcă nu ar mai avea puterea să continue. Mâinile îi tremură.

— Ce s-a întâmplat, domnule Newell? întreabă calmă Moen.

— Știam că în acel weekend cabana va fi goală, că familia Sharpe n-o va folosi. Știam unde păstrează cheia de rezervă. Amanda și cu mine voiam să ne vedem, dar să nu ne ducem undeva unde să putem fi recunoscut! Atunci m-am amintit de cabană.

El își drege vocea, ia o înghițitură de apă, mâna îi tremură îngrozitor pe pahar.

— Mi-a spus că poate lipsi în weekend, că îi va spune soțului că merge cu prietena ei Caroline la cumpărături. Așa că și-a luat o geantă cu schimburi pentru o noapte și i-am dat instrucțiuni ca să poată ajunge la cabană. Știa că eu nu pot rămâne tot weekendul, o anunțasem. I-am zis că pot ieși vineri după-masa spre seară pentru puțin, dar că apoi va trebui să plec acasă și că mă voi întoarce și voi sta cu ea cea mai mare parte a zilei de sâmbătă, dar că nu-mi pot lăsa familia tot weekendul – ar părea prea suspect. A fost de acord. Era fericită că-și petrece timpul cu mine, dar îi plăcea să aibă și timp doar pentru ea. Să fie departe de soțul ei. Așa că am

mers spre cabană vineri după-masa, pe la cinci. Ea a ajuns cam după o jumătate de oră. Am stat câteva ore, nu foarte mult. Am plecat spre casă pe la opt. Totul era în regulă când ne-am despărțit. M-am dus acasă. A doua zi, i-am spus soției că merg să joc golf și am plecat înapoi spre cabană. Primul lucru pe care l-am observat a fost că mașina Amandei nu mai era acolo. Mi s-a părut ciudat, pentru că luasem eu cam tot ce am fi putut avea nevoie. M-am gândit că poate doar plecase la o plimbare. M-am cam enervat pentru că drumul spre cabană și înapoi durează destul, iar eu nu puteam să stau prea mult. Ușa cabanei nu era încuiată. Am intrat și era foarte curat. N-am mai găsit nimic de-al ei pe-acolo. Plecase. Am găsit cheia pe blatul din bucătărie. Nici n-ai fi spus că a fost vreodată acolo. Nu era niciun bilețel, nimic. Mi-am verificat telefonul – niciun mesaj, niciun e-mail –, dar mă avertizase că soțul îi găsise telefonul secret. M-am întrebat dacă s-a răzgândit în legătură cu weekendul său, poate, în legătură cu mine. Poate intervenise ceva acasă. Oricum, am așteptat mult până m-am hotărât că era vremea să plec – sperând că se va întoarce, cred. Dar nu s-a mai întors. Am închis cabana și am pus cheia înapoi sub canistra cu ulei și m-am dus acasă. Nu știam ce altceva să fac. Nu puteam spune nimănui despre asta. În drum spre casă, am trecut pe lângă casa ei, să văd dacă mașina era acolo, dar nu era. A doua zi am condus din nou pe lângă casa ei și mașina tot nu era acolo, dar garajul era închis și m-am gândit că ar putea fi înăuntru. Nu puteam deloc să iau legătura cu ea. Textele și e-mailurile mele ar fi ajuns pe telefonul secret, dar știam că era la soțul ei. Habar n-aveam ce să fac. Am fost distrus, dar a trebuit să mă prefac că totul este în regulă. Câteva zile mai târziu am aflat că soțul ei a raportat dispariția sa.

Își ridică ochii spre Webb, cu fața descompusă.

— El a ucis-o, sunt sigur. Zvonul care a circulat imediat după dispariție era că l-ar fi părăsit, îi spusese că își petrece weekendul cu o prietenă și el a aflat că n-a fost adevărat. Dar știu că l-a mințit ca să fie cu mine. Acum cred că el știa asta și a ucis-o. Dar atunci, am crezut, am sperat că ea chiar l-a părăsit. După ce a fost găsită…

Își ascunde capul în mâini.

— După ce a fost găsită, nu ați spus nimic, remarcă Webb, fără să se deranjeze să-și ascundă disprețul.

Newell clatină din cap, arătându-și regretul.

— Știu. Nu sunt mândru de asta.

Oftează adânc.

— Soțul ei a ucis-o. Mi-a spus că ea crede că e un psihopat. Nu era bărbatul cu care își imaginase că se căsătorește. Era un manipulator, juca tot felul de jocuri. Voia să-l părăsească.

Își trece stresat mâna prin păr.

— Îmi trimitea mesaje în care-mi povestea despre căsnicia lor. Nu era una normală.

— Ce vom găsi pe calculatorul dumneavoastră? întreabă Webb.

— E-mailuri către Amanda.

— Le-ați ascuns.

— Bineînțeles. Am folosit mai ales un telefon cu cartelă, secret, pentru a vorbi cu Amanda, dar uneori i-am trimis e-mailuri de pe laptopul meu. Nu am vrut ca soția mea să le vadă. Dacă nu ar fi fost Raleigh, nimeni nu ar fi aflat vreodată despre toate astea.

— Raleigh Sharpe? întreabă Webb.

Keith pufnește.

— A pătruns în casa noastră, a găsit acele e-mailuri și le-a spus părinților săi, care, evident, v-au spus. Rahatul ăla mic.

— Înțeleg, spune Webb. Și ce s-a întâmplat cu telefonul dumneavoastră secret?

— L-am spart în bucăți pe care le-am aruncat într-un camion de gunoi care trecea prin zonă.

După o scurtă pauză, Webb întreabă:

— Știați despre ceilalți bărbați cu care se vedea?

— Amanda? Nu se vedea cu alți bărbați. Doar cu mine.

Webb e uimit de credulitatea acestui bărbat sau poate de egoul lui.

— Serios? Chiar nu știați? Se întâlnea cu altcineva la hotelul Paradise, destul de frecvent. Avem dovezi video.

Newell e șocat, se uită în altă parte.

— Nu.

Apoi întreabă:

— Cine?

— Larry Harris.

Webb simte o anumită satisfacție când vede expresia lui Newell.

— De unde știm că cel gelos n-ați fost *dumneavoastră?* întreabă Webb. Ați fost la cabană cu ea vinerea aceea. V-ați dus înapoi sâmbătă. Nu a mai

fost văzută din vinerea aceea. Până acum, după câte știm, sunteți ultima persoană care a văzut-o în viață. Știați că i-a spus soțului că va fi cu Caroline, că dacă dispărea putea să pară că la părăsit. Știați că era însărcinată? V-a stricat asta planurile? V-ați certat în legătură cu asta?

Newell îl privește pe detectiv din ce în ce mai speriat.

— Nu. Adică, da, știam că este însărcinată. Dar nu ne-am certat în legătură cu asta. Urma să facă avort.

— Nu sunt sigur că vă cred, răspunde Webb.

— Vreau un avocat, spune Newell, înspăimântat de-a binelea.

Webb se ridică să iasă din sala de interogatoriu și îi face semn lui Moen să îl urmeze. Trimite un polițist să-l ajute pe Keith Newell să-și sune avocatul. Îl lasă transpirând și tremurând de frică în așteptarea apărătorului.

•

Glenda se plimbă neliniștită prin casă. Cei doi tehnicieni au plecat de mult, luând cu ei toate computerele și electronicele din casă. E îngrozită. Keith i-a spus că a șters e-mailurile, dar se teme că asta nu e suficient, e destul de sigură că poliția știe să recupereze fișierele șterse. Cu asta se ocupă.

Keith e plecat de ore întregi. Ea nu știe ce se întâmplă și asta o înnebunește. Evident, îl suspectează de uciderea Amandei. Avea o relație cu ea, a recunoscut asta în fața ei și probabil că și detectivii îl vor face să mărturisească. Vor găsi e-mailurile. Îl vor acuza și judeca pentru crimă. Ce îi va spune ea fiului lor?

Se gândește cu regret la Olivia. Nu a avut niciodată mai multă nevoie de o prietenă, dar acum Olivia este ultima persoană cu care ar vrea să vorbească.

•

Când Adam se întoarce de la școală, Glenda îl așteaptă. El își lasă rucsacul greu pe podea, chiar lângă ușa de la intrare, cu o bufnitură familiară și trece pe lângă ea spre bucătărie, căutând ceva de mâncare. Nici măcar nu pare să o observe.

— Adam, spune ea.

Îl urmărește în bucătărie.

— Trebuie să vorbim.

Deschide ușa frigiderului și o privește precaut peste umăr. Ea înghite în sec, apoi îi spune:

— Tatăl tău e la secția de poliție.

El încremenește.

— Este interogat în legătură cu Amanda Pierce.

Poate vedea cum pe chipul fiului său apare groaza. Se instalează o liniște apăsătoare.

— Totuși, îi interoghează pe toți, nu? întreabă Adam după o vreme.

— Da.

— Îl vor lăsa să plece, spune Adam. Ca pe tatăl lui Raleigh. L-au lăsat să plece.

— Nu știu, spune ea, cu vocea gâtuită. Nu știu ce se întâmplă la secție. Dar polițiștii au luat și calculatorul tatălui tău.

Adam rămâne complet nemișcat încă o clipă, palid. Apoi se întoarce brusc cu spatele la ea, ca să urce la etaj.

— Stai, Adam, trebuie să vorbesc cu tine.

Dar el deja urcă scările câte două deodată.

•

Raleigh este distrus. A văzut e-mailurile lui Keith Newell. Din cauza lui, tatăl său a mers la poliție. Din cauza lui, Keith Newell stă în secția de poliție, probabil e suspect de crimă. Raleigh tocmai a primit un mesaj plin de draci de la Adam. Raleigh și-a recuperat în cele din urmă telefonul mobil de la părinți după ce le-a spus adevărul despre spargeri și a jurat că a terminat cu toate astea. Dar acum aproape că își dorește să nu i-l fi dat înapoi. Citește mesajul din nou. Ei bine, la ce se aștepta? Știa că imediat ce le va spune adevărul despre tatăl lui Adam, părinții săi ar putea merge la poliție. Nu simțea că avea de ales, cu propriul tată încă suspect de crimă. Raleigh știe că Keith Newell este un tâmpit, dar putea fi, de fapt, un criminal? Este mai puțin revoltător decât posibilitatea ca propriul tată să fie un criminal.

Citește din nou mesajul de la Adam, apoi aruncă telefonul.

Nu va mai putea controla situația. Totul va ieși la iveală acum, că el a recunoscut că a pătruns în casa familiei Newell și în calculatorul lor. Dacă tatăl lui Adam va fi judecat, Raleigh va trebui să depună mărturie despre acele e-mailuri. Toată lumea va afla. Raleigh va avea probleme mari. Dar dacă Keith Newell a ucis-o pe Amanda Pierce, cel puțin tatăl lui va fi liber.

•

Webb intră din nou în sala de interogatoriu, târziu în acea după-amiază,

asistat de Moen. Keith Newell e cu avocatul.

Interogatoriul se reia. Newell clatină din cap cu încăpățânare, dintr-o parte în alta.

— Nu am ucis-o. Când am lăsat-o acolo vineri seara era bine. Când m-am întors sâmbătă, pe la zece și jumătate dimineața, dispăruse deja. Cabana era curată. Am crezut că s-a răzgândit. Habar n-aveam ce i s-a întâmplat.

Își reține un suspin, oboseala și încordarea îl afectează.

— Am știut că ceva nu este în regulă imediat ce am văzut că mașina ei dispăruse. Am încercat să deschid ușa, dar era încuiată. Am luat… Se oprește brusc.

Webb o simte pe Moen încordându-se lângă el.

— Era încuiată, repetă Webb în șoaptă.

— Nu, spune Newell repede, clătinând din cap. Îmi pare rău, sunt obosit. Nu era încuiată. Am intrat în casă imediat și am văzut că era goală.

— Ați spus că era încuiată. *Am luat*…

— Ați vrut să spuneți că ați luat cheia, nu-i așa? remarcă Webb.

— Cu siguranță nu era încuiată, repetă Newell. Am intrat direct în casă, iar cheia era pe blatul din bucătărie.

Acum își privește avocatul, pare să-i transmită ceva din priviri.

— Fără alte întrebări, spune avocatul, în timp ce se ridică. Clientul meu este obosit. Asta este tot, deocamdată. Aveți de gând să-l rețineți?

— Da, spune Webb. Cu siguranță.

•

Olivia ajunge la ușa Glendei. E târziu, după ora zece. Strada este întunecată și rece. Își trage haina mai aproape de corp. A încercat să o sune, dar Glenda nu răspunde la telefon. Olivia știe că este acasă; Raleigh i-a spus că Adam i-a trimis mesaje îngrijorate, rugându-l să o trimită pe mama lui în ajutor. Așa că nu a venit chiar aiurea, a fost invitată. Dar își face griji pentru că este destul de sigură că Glenda nu-și dorește să o vadă.

Glenda nu deschide nici ușa. Olivia sună din nou la sonerie. În sfârșit, aude pași înăuntru. Ușa se deschide, dar nu e Glenda, ci Adam. Pare tulburat. Și poate nu chiar treaz. Simte mirosul de băutură în respirația lui de băiat de șaisprezece ani. Asta o amărăște. Pășește în casă, în întuneric.

— Unde e mama ta?

El indică din cap spre living. Merge mai departe, fără să se oprească să-și scoată haina. O vede pe Glenda stând în livingul scufundat în întuneric.

Olivia ajunge în mod automat la întrerupător. Lumina inundă camera și Glenda clipește, de parcă ar fi devenit sensibilă la lumină. Probabil că stă așa de câteva ore.

— Glenda, te simți bine? întreabă Olivia neliniștită.

Nu a văzut-o niciodată pe Glenda așa. Fața ei este descompusă. De obicei, ea este cea mai rezistentă, chiar și în perioade de criză; ea este cea care ține familia unită. Olivia se uită la Adam, care o privește fix pe mama sa. El pare să se legene ușor pe picioare. Olivia simte că greutatea tuturor acestor lucruri o apasă pe piept. Cum s-a ajuns la asta? Se duce mai aproape.

— Glenda, sunt aici.

Vocea i se frânge. Glenda este prietena ei cea mai apropiată. Cum se poate întâmpla asta cu ea, cu familia ei? Cu ei toți?

— Îmi pare atât de rău!

Glenda se uită la ea în cele din urmă.

— Nu e vina ta.

Adam o privește și el, legănându-se.

— De ce nu te întorci la etaj, Adam? spune mama sa.

Adam dispare, evident ușurat.

— Va fi bine, spune Olivia și se așază pe canapea lângă ea.

Nu crede, dar nu știe ce altceva să spună. Își amintește cum stătuse Glenda alături de ea în secția de poliție în acea zi, când rolurile erau inversate. Vrea să o liniștească.

— Îi interoghează pe toți, știi asta. Vor vorbi cu Keith, apoi îl vor lăsa să plece, la fel cum au făcut cu Larry, cu Paul. Nu el a ucis-o pe Amanda. Știi asta.

Dar în sinea ei își spune *Criminalul e cineva cunoscut.*

Și, sincer, crede că ar putea fi Keith.

Pentru o clipă, Glenda nu răspunde. Apoi spune:

— E acolo de foarte mult timp.

— L-au ținut și pe Paul multă vreme și apoi l-au lăsat să plece.

Glenda șoptește:

— Sunt atât de îngrijorată pentru Adam.

Olivia încuviințează. Aproape că îi este frică să întrebe, dar trebuie. Ea trebuie să știe.

— Ai aflat cu cine se vedea Keith?

— Asta e, nu-i așa? spune Glenda. Vrem cu toții să știm dacă Keith a avut o relație cu *ea.*

Olivia așteaptă răspunsul. Când Glenda tace, Olivia șoptește din nou:

— Ea a fost?

Glenda își coboară și ea vocea.

— Mi-a spus Keith, înainte să vină poliția. A recunoscut că se vedea cu ea. A zis că a șters totul de pe calculator, dar ei pot recupera fișierele, nu-i așa? Și atunci și detectivii vor afla. Trebuie să știe până la ora asta, probabil că el a recunoscut deja.

Olivia simte pulsul bătându-i în urechi, îngrozită de ceea ce ar putea să mai audă în continuare.

Glenda se apleacă spre Olivia și spune:

— Keith spune că nu el a ucis-o. Dar nu știu dacă îl cred.

Olivia o privește, cu inima frântă pentru Glenda, amintindu-și propriile îndoieli cu privire la propriul soț.

Treizeci și șapte

Webb se plimbă prin încăpere în timp ce Moen stă obosită pe scaunul de vizavi de biroul său și îl urmărește. E târziu. Dar au doi oameni închiși în celule: Robert Pierce, care fusese reținut încă din ziua precedentă și care trebuie în curând să fie ori acuzat, ori eliberat și Keith Newell.

— Lui Newell i-a scăpat că ușa cabanei era închisă, zice Webb. Înainte ne spusese că era deschisă, iar cheia lăsată pe blat.

Webb se oprește și o privește pe Moen.

— Asta vrea să credem. De ce ar minți?

— Poate *chiar* era confuz, cum susține, spune Moen.

Dar Webb știe că amândoi cred că lui Keith Newell i-a scăpat inconștient informația – era evident. De ce altceva ar fi dat înapoi și i-ar fi cerut în tăcere avocatului său să oprească interogatoriul?

— Nici tu nu crezi asta, pufnește Webb.

— Nu, nu cred, recunoaște Moen. Mi s-a părut că a încurcat borcanele puțin mai devreme, iar el știe asta.

— Spune că a ajuns înaintea ei în acea vineri, continuă Webb. Așa că probabil a recuperat cheia de sub canistra cu ulei din magazie, înainte ca ea să vină. Probabil că ea nici nu știa despre ascunzătoare. El nu a spus niciodată că ar fi știut.

Moen dă din cap.

— Și i-a lăsat cheia, pentru că fusese vorba ca ea să rămână, apoi el s-a întors și dacă era încuiat…

— Și a trebuit să ia cheia – din ascunzătoarea obișnuită.

Webb își consultă notițele.

— A spus *Am încercat să deschid ușa, dar era încuiat. Am luat…* și apoi s-a oprit.

Webb continuă.

— Dacă cheia ar fi fost ascunsă în altă parte, nu ar fi știut nici el unde să o găsească.

— Protejează pe cineva, spune Moen.

— Oricine a ucis-o pe Amanda Pierce trebuie să fi știut că există o cheie de rezervă sub canistra din magazie și a pus-o acolo. Keith s-a întors a doua

zi, a găsit ușa încuiată și automat s-a dus la magazie după cheie. Dar după aceea trebuie să-și fi dat seama că singurii oameni care mai știau despre ascunzătoare erau cei din familia Sharpe. Robert Pierce nu știa despre ascunzătoare.

— Cu excepția cazului în care Pierce l-a văzut pe Newell luând cheia prima dată.

Webb se gândește.

— Dacă Pierce ar fi fost acolo, ascunzându-se, urmărindu-i, s-ar putea să-l fi văzut intrând în magazie, dar cu siguranță nu ar fi putut să-l vadă luând cheia de sub canistră. Aceasta era așezată în fundul magaziei, lângă perete. Se poate să-și fi dat seama că rezerva este ținută în magazie, dar nu și unde.

— Newell încearcă să-l protejeze pe Paul Sharpe.

Webb dă din cap.

— Și dacă Sharpe știuse că vor să meargă la cabană în acel weekend? Poate ajunsese la cabană după plecarea lui Newell, știind că Amanda va fi acolo? O omoară, curăță totul lună, îi aruncă corpul și mașina în lac – și ajunge acasă pe la miezul nopții.

Webb expiră zgomotos.

— Newell se întoarce ziua următoare, găsește locul gol și încuiat, cu cheia de rezervă înapoi sub canistră.

Moen spune:

— Sharpe o fi fost speriat, panicat, neglijent. A uitat că Newell se va întoarce a doua zi și va găsi cheia în ascunzătoarea obișnuită – o dovadă clară că el a fost pe-acolo.

Webb dă din nou din cap.

— Atunci Newell s-a panicat și el. Poate că n-a știut ce s-a întâmplat, dar s-a prins că Sharpe fusese pe-acolo. Când l-am interogat prima dată, știa că dacă spune că ușa era descuiată și cheia lăsată pe blat, însemna că oricine ar fi putut-o ucide – de la soțul ei până la un străin oarecare.

— Exact.

— Pierce nu ar fi știut unde să ascundă cheia, spune Webb.

— Va trebui să-l eliberăm.

— Mă întreb de cât timp știe Keith Newell, meditează Moen, că cel mai bun prieten al său este un criminal?

•

Vineri dimineață plănuiesc să-l ia din nou pe Keith Newell la întrebări.

— Vreau să mai încerc odată cu el, apoi vom vorbi din nou cu Paul Sharpe, îi spune Webb lui Moen.

Keith Newell și-a petrecut noaptea în celulă și asta se vede.

— Să începem, spune Webb, aruncând o privire către avocatul lui Newell.

Apoi îl privește pe Newell.

— Sunt înclinat să vă cred, îl anunță el.

Bărbatul din fața sa îl privește neîncrezător.

— Până la urmă, nu cred că ați ucis-o pe Amanda Pierce.

Newell îi aruncă o privire avocatului său.

— Dar cred că protejați persoana care a făcut-o.

— Ce? Nu. Nu protejez pe nimeni. Nu știu cine a ucis-o. Este agitat, dar încearcă să nu pară.

— Cred că da.

Newell clatină puternic din cap, se uită la avocatul său pentru sprijin și apoi se întoarce spre Webb.

— Nu știu nimic despre asta, am mai spus. Nici nu m-am gândit că i s-a întâmplat ceva rău până în momentul în care ați găsit-o.

— Și ce ați crezut atunci, Newell?

Webb se apropie de el și îl fixează cu privirea.

— Eu… nu știu.

— Probabil că nu v-a fost ușor, de când corpul ei a fost găsit. Ați știut că *cineva* a ucis-o – cine credeți că ar fi fost în stare?

Newell nu răspunde, dar se vede în ochii săi că este chinuit.

— Când ați ajuns la cabană în acea sâmbătă, ușa era încuiată.

— Nu, nu era încuiată. Ușa era deschisă, iar cheia era pe blatul din bucătărie, spune încăpățânat Newell.

Dar nu se uită-n ochii lui, fixează masa.

— Aveți ceva de demonstrat? îl întreabă avocatul pe Webb. Pentru că ați mai întrebat asta și v-a spus deja destul de clar că ușa era descuiată.

Webb îi aruncă avocatului o privire aspră.

— S-a dat de gol deja și ne-a spus că ușa era încuiată și că trebuia să ia cheia. Și credem că a luat cheia din ascunzătoarea ei obișnuită. Amanda Pierce a fost ucisă în mod brutal în acea cabană. Și cine *a făcut curățenie* după crimă a pus cheia la loc, în ascunzătoarea obișnuită. Cine altcineva

mai știa despre ascunzătoare, Newell?

Vede că fața bărbatului a devenit cenușie.

— Eu… nu știu.

— Nu știți. Ei bine, să vedem. Paul Sharpe este cel care v-a spus unde se află cheia, așa că el știa cu siguranță, nu-i așa?

Keith Newell se uită o secundă la avocatul său și se întoarce din nou spre Webb.

— Cine altcineva? întreabă Webb.

•

Olivia face un pas în spate când deschide ușa și îi găsește pe detectivii Webb și Moen în fața casei. Ce mai vor acum? Când se va termina cu toate astea? Au nevoie de ajutor ca să bată și ultimul cui în sicriul lui Keith Newell? Vrea să termine odată cu toate astea.

— Bună dimineața, spune Webb foarte oficial. Soțul dumneavoastră este acasă?

— Da, spune ea, deschizând larg ușa.

Întoarce capul când îl aude pe Paul venind în spatele ei.

— Ce doriți? întreabă Paul precaut.

— Mai avem câteva întrebări, spune Webb.

— Am răspuns deja la toate întrebările, protestează Paul.

Dar pare îngrijorat, Olivia își dă seama de asta. Nu vrea nici el să vorbească despre Keith cu ei.

— Ne-ar plăcea să ne însoțiți la secție, spune Webb.

— Pentru ce? Nu mă puteți întreba aici?

— Nu. Vrem să vă interogăm din nou cu înregistrare.

— Și dacă refuz?

— Atunci mă tem că va trebui să vă arestăm, spune Webb fără să clipească.

Olivia se sperie dintr-odată. De ce s-au întors după soțul ei? Ce s-a schimbat?

Raleigh apare pe scări.

— Ce se întâmplă?

Olivia se uită consternată la fiul ei, incapabilă să-și găsească cuvintele.

— Ne-ar plăcea să veniți și dumneavoastră, vrem să vă punem câteva întrebări, doamnă Sharpe, spune Webb.

•

L-au lăsat pe Paul Sharpe într-o sală de interogatoriu, așteptându-și avocatul… Între timp, Webb i-a cerut și Glendei Newell să vină la secție. Vor vorbi cu cele două soții în timp ce-l așteaptă pe avocatul lui Paul Sharpe. Începe cu doamna Sharpe.

Stă nervoasă în sala de interogatoriu. Webb e direct.

— Doamnă Sharpe, nu va dura mult. Înțeleg că aveați o cheie de rezervă pentru cabană, ascunsă în magazie sub o canistră de ulei.

— Da, spune ea.

— Cine mai știa despre cheia ascunsă?

Ea își drege vocea.

— Ei bine, noi doi, desigur. Eu și cu soțul meu.

— Altcineva?

— Fiul meu știa.

El așteaptă.

Ea adaugă încet.

— Și Keith Newell știa. Soțul meu i-a spus vara trecută că am pus-o acolo, după ce am condus o dată până la cabană și când am ajuns acolo ne-am dat seama că uitasem cheia.

— Altcineva?

Ea clatină din cap cu tristețe.

— Nu. Nu cred.

— Vedeți, aici e problema, spune Webb.

El așteaptă până când ea îl privește în ochi.

— Nu credem că Keith Newell a ucis-o. Dar cine a făcut-o, a curățat scena crimei și apoi a pus cheia înapoi, în ascunzătoare.

Ea îl privește îngrozită, în timp ce își dă seama.

Treizeci și opt

Glenda urmărește detectivii, nesigură de cum ar trebui să se comporte sau ce să facă. Sala de interogatoriu este goală, cu excepția unei mese și a scaunelor. Este intimidant. Aici și-a petrecut soțul ei atât timp. Toate acele ore în care ea nu-și putea închipui ce se întâmplă la secție – începe să-și imagineze încet-încet. El este încă aici, undeva, într-o altă sală de interogatoriu, probabil într-una identică. Ce le-a spus detectivilor? Care e părerea lor despre ce le-a mărturisit? Îi vor spune și ei? Sau îi vor pune doar întrebări nesfârșite, încercând s-o facă să-l incrimineze?

— Doamnă Newell, începe Webb.

Îl privește cu antipatie. E supărată pe el; e furioasă și îi este frică. Va cere să fie reprezentată de un avocat dacă va considera necesar; deocamdată, se poate descurca.

— Știați că soțul dumneavoastră are o aventură cu Amanda Pierce?

— Nu.

— El a recunoscut, spune detectivul răspicat.

Îl privește din nou și spune:

— Nu știam.

— Știți cabana familiei Sharpe, nu-i așa? întreabă Webb.

— Da. Suntem prieteni buni.

Ea face o pauză.

— Am fost acolo în iunie anul acesta și apoi din nou, în iulie.

— Știți unde era ascunsă cheia de rezervă?

Ea rămâne complet nemișcată.

— Poftim?

Webb o privește mai atent și o face să se simtă agitată.

— Știți unde era ascunsă cheia de rezervă a cabanei? repetă el.

— Cheie de rezervă? Nu știu de nicio cheie de rezervă.

Webb își fixează ochii asupra ei.

— Soțul dumneavoastră ne-a spus că știați unde e ascunsă cheia de rezervă.

Simte cum transpirația începe să i se formeze sub brațe. Este prea cald, prea multe corpuri unul lângă celălalt. Se foiește pe scaun.

— Se înșală. Nu știu de ce v-ar spune una ca asta.

— E important, zice Webb.

Ea tace. Se simte dintr-odată ușoară. Chiar e ceva important. Știe asta. Și ei știu, în mod evident. Ce le-a spus Keith? Acum își dă seama – prea târziu – că ar fi trebuit să-i spună adevărul. Dar nu a făcut-o, iar acum sunt în camere separate, interogați de detectivi. Ar fi trebuit să-și potrivească poveștile. S-ar fi putut proteja reciproc. Dar asta e problema – nu i-a spus niciodată adevărul lui Keith pentru că nu era sigură că el ar vrea să o protejeze.

Webb spune:

— Domnul Newell susține că atunci când a părăsit cabana, în jurul orei opt seara, Amanda trăia, dar când s-a întors în dimineața următoare, în jurul orei zece și jumătate, mașina ei dispăruse și ușa cabanei era încuiată. A declarat că a recuperat cheia din ascunzătoarea obișnuită, de sub canistra din magazie.

Se apleacă mai aproape de ea.

— Oricine a ucis-o pe Amanda vineri seara a curățat în urma lui și a pus cheia înapoi, în ascunzătoare. O greșeală ușor de făcut, din cauza stresului.

Glenda nu-și găsește cuvintele. A fost o greșeală atât de stupidă.

— Doamnă Newell? o provoacă detectivul.

Dar ea îl ignoră, cu gândurile amestecate, amintindu-și secvențe din acea noapte îngrozitoare. Cum spăla podeaua bucătăriei, ștergea pereții cu produsele de curățat aduse de acasă. Condusese mașina Amandei până la cotitura drumului întunecat și o scufundase. Verificase totul încă o dată, asigurându-se că era impecabil și curat. Fusese atât de epuizată când terminase, încât încuiase și, fără să se gândească, pusese cheia înapoi în ascunzătoarea obișnuită.

Abia după ce Keith revenise acasă după-amiaza următoare, preocupat, își dăduse seama de greșeala ei. El căutase cheia și înțelesese că cine fusese acolo știa unde este ascunsă.

Singura ei speranță fusese atunci ca mașina și corpul acela sinistru să nu fie găsite niciodată; ca toată lumea, în special Keith, să creadă că Amanda a plecat pur și simplu. Iar Keith să presupună că fie Paul – sau, și mai probabil, Glenda – unul dintre ei fusese acolo, se certase cu Amanda, iar aceasta a decis să dispară și să-i lase pe toți în urmă, pentru totdeauna.

El nu-i spusese niciodată vreun cuvânt despre asta; poate că îi era prea

frică de ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu adevărat. Sub imaginea de bărbat sigur pe el s-a aflat întotdeauna un laș. Dar apoi găsiseră mașina. Corpul. Și de atunci au trăit cu asta plutind între ei. Cu ce știa ea și cu frica lui.

Dacă n-ar fi găsit niciodată mașina, se gândește Glenda. Dacă Becky nu l-ar fi văzut pe Paul în mașină cu Amanda în seara aceea, detectivii n-ar fi avut niciun motiv să-l bănuiască pe Paul, să cerceteze cabana, să găsească sângele. Ar fi fost imposibil ca toate acestea să îi conducă pe detectivi spre cabana lui Paul, spre Keith sau spre ea.

— Doamnă Newell? spune Webb din nou.

— Da?

Trebuie să se concentreze.

Ce zice detectivul? Nu poate să recunoască acum, încă poate găsi o portiță de scăpare. A încercat atât de mult, în tot acest timp, să-i protejeze pe cei pe care îi iubește. Adam are nevoie de ea. Nu are nevoie de tatăl său atât de mult cât are de ea. Poate că încă mai are cum să dea vina pe Keith cumva. Ar merita-o, ticălosul infidel! Ea se gândise la *toate,* cu excepția cheii.

— Nu știu nimic despre cheia de rezervă, spune ea cu fermitate. Nu știu de ce v-ar spune soțul meu așa ceva.

•

— Domnule.

— Da, ce este? întreabă Webb energic.

Este foarte ocupat în acest moment.

— Avem un caz de omucidere.

Webb ridică privirea surprins.

— Unde?

— Pe strada Finch. Numărul 32. Vecina a găsit-o. A apelat 911. Victima este – își citește notițele – o femeie pe nume Carmine Torres. Polițiștii sunt la adresă.

— Ar fi bine să trecem pe acolo. Trimite-o pe Moen încoace, da?

— Da, domnule.

Webb își ia haina și se întâlnește cu Moen la ieșire.

— Ce avem? întreabă Moen.

— Vom afla când vom ajunge acolo, spune Webb.

Parchează pe stradă, în fața unei frumoase case gri cu obloane albastre și ușă roșie. O bandă galbenă de poliție este pusă peste treapta din față și un

polițist în uniformă de la Divizia de Patrulare păzește ușa.

— Echipa de criminaliști este pe drum, domnule, îi spune polițistul.

Webb observă o femeie într-o parte, pe alee, cum este calmată de un alt polițist. Probabil că ea a găsit cadavrul.

Webb intră în casă. Victima este întinsă pe podea. Femeia poartă un halat roz din pluș și o cămașă de noapte. După vânătaia evidentă de la gât e clar că a fost sugrumată cu un fel de frânghie sau cordon. Nu ceva subțire care probabil i-ar fi tăiat pielea.

— Știm cu ce a fost sugrumată?

— Nu, domnule.

— Vreun semn de intrare prin efracție?

— Nu, domnule. Am verificat casa și terenul din jur. Se pare că și-a primit ucigașul pe ușa din față, iar acesta a ucis-o de îndată ce ea s-a întors cu spatele la el.

— Este în pijamale, observă Webb. Probabil că îl cunoștea pe ucigaș.

Se apleacă mai aproape de victimă. Se pare că a murit de o zi, poate de mai mult.

— Medicul legist este pe drum.

Webb încuviințează.

— Cine a găsit-o, femeia de afară?

Ofițerul dă din cap aprobator.

— E o vecină.

El îi face semn lui Moen, iar cei doi ies afară și se apropie de femeia de pe alee. Nu plânge, dar pare a fi în stare de șoc.

— Sunt detectivul Webb. Pot să știu cum vă numiți?

— Zoe Putillo, spune femeia.

— Ați găsit cadavrul?

Ea dă din cap.

— Trăia singură. Nu o mai văzusem de câteva zile. Am observat că nu-și luase ziarele. Așa că am bătut la ușă. Ea nu a răspuns. Am încercat ușa, nu era încuiată, așa că m-am dus în… și am văzut-o acolo.

Se cutremură.

— Nu-mi vine să cred. Era nouă în cartier, încerca să-și facă prieteni.

— O cunoșteați bine?

— Nu chiar. Mai vorbeam câteodată. Casa ei a fost spartă de curând și înnebunea încercând să-și dea seama cine a fost autorul spargerii.

Webb își amintește că Raleigh Sharpe mărturisise că a intrat în această casă. Își amintește adresa, Finch numărul 32. Femeia spune:

— Își cam făcea singură probleme, ca să fiu sinceră, spunându-le oamenilor că e posibil ca și casele lor să fi fost sparte. Îi alarma pe toți.

Clatină din cap, în mod clar vlăguită.

— Este groaznic ce s-a întâmplat cu ea. Era un cartier liniștit.

— Ați văzut pe cineva venind sau plecând din casa ei în ultima vreme?

Se uită la el speriată, de parcă tocmai și-ar fi amintit ceva. Ea spune neliniștită:

— De fapt, chiar am văzut pe cineva.

•

Glenda își ridică brusc privirea când detectivii Webb și Moen se întorc, într-un final, în camera de interogatoriu. Fuseseră plecați o vreme, lăsând-o să fiarbă în propria frică și anxietate.

Webb îi citește drepturile.

— Nu am nevoie de avocat, spune ea, speriată.

— Sunteți sigură? întreabă Webb.

— Nu știam nimic despre acea cheie.

— Foarte bine, spune Webb calm.

Apoi adaugă:

— Carmine Torres a fost ucisă.

Simte că îngheață, se teme că ar putea să leșine. Se apucă de marginea mesei. Webb se apleacă mai aproape.

— Credem că dumneavoastră ați ucis-o.

Glenda simte că se albește, clatină din cap.

— Nu am ucis-o.

— Ați fost văzută, îi spune Webb fără ocolișuri. Carmine Torres și-a dat seama ce ați făcut, că ați omorât-o pe Amanda Pierce.

O privește lung pentru o clipă, ochi în ochi. În cele din urmă, ea își întoarce privirea.

Simte cum se prăbușește. Nu există cale de ieșire. O altă greșeală pentru care va plăti scump. Nu ar fi trebuit să o omoare pe Carmine, cățeaua aia curioasă. A fost nebună să o facă, orbită de frică. A acționat pe baza instinctului. Nu a gândit logic. Își ridică privirea, se uită la detectivi și reușește să spună:

— Da, am ucis-o. Mi-era teamă că-și va da seama. Am ucis-o pe

Amanda Pierce. Avea o aventură cu soțul meu.

Webb și Moen părăsesc sala de interogatoriu și se consultă în liniște, pe hol.

— Ce părere ai? întreabă Webb.

— Ce e, nu o crezi? spune Moen.

— Cred că a ucis-o pe Carmine Torres. Dar cred că minte când spune că a ucis-o pe Amanda Pierce. Ochii ei și-au schimbat traiectoria când spunea asta. Limbajul corpului i s-a schimbat. Cred că protejează pe cineva.

— Soțul ei?

— Nu cred că ar mărturisi o crimă pe care n-a făcut-o pentru a-și proteja soțul, tu?

Treizeci și nouă

Tremur atât de tare, încât oricine poate vedea. Mi-e greață, dar nu doar de la băutură. Detectivii mă duc într-o cameră cu un aparat foto îndreptat spre mine dintr-un colț al tavanului. Știu că părinții mei sunt amândoi aici, pe undeva, în alte camere exact ca aceasta. Femeia detectiv aduce o cutie de suc. Se prezintă drept detectiv Webb și detectiv Moen; cealaltă femeie de aici este avocat.

Detectivul Webb îmi explică procedura, dar cu greu pot înțelege; apasă pe butonul de înregistrare.

— Adam, mama ta a recunoscut că a ucis-o pe Amanda Pierce.

Îl privesc, incapabil să vorbesc, clătinând din cap. Mă lupt să nu vomit, înghit în sec. Mi-a spus să nu recunosc niciodată ce făcusem. Dar nu mi-a zis că va declara că ea a făcut-o. Mi-aș dori să fie aici lângă mine, să-mi spună ce să fac. Îmi umezesc buzele uscate.

— Ne-a spus că a mers la cabană, a omorât-o în bătaie cu un ciocan și i-a scufundat corpul în lac.

Încep să plâng. După un timp reușesc să articulez, clătinând din cap:

— Nu. Eu am ucis-o pe Amanda Pierce.

Simt așa o ușurare că o spun cu voce tare. A fost de parcă aș fi avut un monstru în cap până acum, țipând să iasă. Știu că mamei i-a fost teamă că o să mă îmbăt și că o să spun, pur și simplu, aiurea. M-am temut și eu că voi face asta. Ei bine, ea nu va mai fi nevoită să-și facă griji din cauza asta.

Detectivii mă privesc, așteptând. Trebuie să le spun totul.

— Tatăl meu se culca cu Amanda Pierce.

— De unde ai aflat? întreabă Webb.

— Își notează toate numele de utilizator și parolele într-un caiet din sertarul biroului său. Am intrat în computerul lui și am găsit contul secret de e-mail. Îl ascunsese. Ștergea întotdeauna istoricul motorului de căutare, astfel încât contul acela de e-mail să nu apară. Le-am văzut e-mailurile. Știam că se vede cu cineva, dar nu știam cu cine, foloseau nume false pe adresele lor de e-mail. Ea era însărcinată. Am crezut că o va părăsi pe mama și își va întemeia o nouă familie cu ea. Mama habar n-avea de toate astea.

Înghit în sec și mă opresc. Mă întreb cum ar fi decurs lucrurile dacă i-aș

fi spus mamei ce știam, în loc să merg la cabană.

— Ce s-a întâmplat, Adam? întreabă detectiv Moen cu blândețe.

Printre lacrimi, le povestesc.

— Știam că aveau să se întâlnească în seara aceea la cabana familiei Sharpe. L-am auzit vorbind cu ea la telefon. Am vrut doar să văd cine este, atât. Nu intenționam să o ucid.

Este adevărul și mă uit la toți trei pentru a vedea dacă mă cred, dar nu pot să-mi dau seama ce gândesc.

— Am luat mașina mamei. Eu nu am permis de conducere, dar am învățat să conduc în mașina ei și am fost de multe ori la cabană cu părinții, așa că știam drumul. Tata ne-a spus că vine acasă pe la nouă. Am vrut să ajung acolo după ce pleacă tata, să văd cine e și să-i spun să dispară dracu'. Să știe că altfel am să-i spun mamei despre ea.

Iau o pauză de un minut, adunându-mi curajul pentru ceea ce urmează.

— La ce oră s-a întâmplat, Adam? întreabă Webb.

— Cred că aproape de ora nouă. Nu sunt foarte sigur.

Respir adânc.

— Am lăsat mașina pe șosea și am urcat pe jos spre cabană. M-am uitat înăuntru de la fereastra din față. Am recunoscut-o. Știam cine era. O văzusem prin cartier. M-am gândit să plec atunci. Aș vrea să fi plecat. Dar, în schimb, am deschis ușa. Ea era în partea din spate a bucătăriei, privind pe ferestre spre lac. S-a întors și…

Închid ochii o clipă, amintindu-mi. Tremur din nou și revăd scena.

— Zâmbea, probabil că se aștepta să fie tata. Dar apoi a văzut că sunt eu. Cred că nici măcar nu știa cine sunt. Era un ciocan pe blatul de la bucătărie. L-am văzut și l-am ridicat fără ca măcar să mă gândesc prea mult la asta. Eram atât de supărat – pe ea, pe tatăl meu. M-a copleșit. Toată această… furie. Eu doar… m-am aruncat spre ea și am lovit-o în cap cu ciocanul.

Tac și toți se uită la mine, de parcă nu ar putea să privească în altă parte. Simt lacrimile curgându-mi pe față și nu-mi pasă, vorbesc printre suspine.

— Am lovit-o, și am lovit-o, nici măcar nu-mi păsa că o omor…

— De câte ori ai lovit-o? întreabă detectivul Webb după un minut.

— Nu-mi amintesc.

Îmi șterg nasul cu mâneca.

— Am tot lovit-o până a murit.

Din nou mă opresc din vorbit. Nu mai am energie pentru a le spune și

restul. Vreau să mă duc acasă și să dorm. Dar știu că nu voi putea merge acasă. Tăcerea pare să continue o perioadă lungă.

Detectivul Moen mă întreabă:

— Ce ai făcut apoi, Adam?

Ridic privirea spre ea cu teamă.

— Am stat pe podea o vreme. După ce mi-a trecut șocul, nu-mi venea să cred ce-am făcut. Eram mânjit tot cu sânge. Nu știam ce să fac.

Înghit din nou în sec.

— Așa că am sunat-o pe mama.

Detectivul Moen mă privește cu milă. Mă hotărăsc să mă uit numai la ea. Pare amabilă și sunt atât de speriat, dar trebuie să spun mai departe totul. Mă uit doar în ochii ei, nu privesc pe nimeni altcineva, în timp ce povestesc continuarea.

— I-am spus mamei ce făcusem. Am rugat-o să mă ajute.

Încep să plâng din nou.

— A venit cu mașina tatălui meu până la cabană. Când a ajuns acolo și m-a văzut… am crezut că mă va îmbrățișa și îmi va spune că va fi totul bine, că va suna la 911. Dar nu a făcut-o.

Plâng atât de tare, încât trebuie să mă opresc pentru un minut. După un timp continui.

— Nu m-a îmbrățișat, dar a spus: „Te iubesc, Adam, indiferent ce se întâmplă. Te voi ajuta, dar trebuie să faci exact ce-ți spun”. Purta mănuși și mi-a întins și mie o pereche. Mi-a dat un sac mare de gunoi, negru, și mi-a spus să îl trag peste haine, ca să nu se lipească diferite fibre pe cadavru, apoi mi-a zis să o iau pe Amanda și să o pun în portbagajul mașinii ei. Mi-a adus un schimb de haine și multe pungi de plastic. După ce am pus-o pe Amanda în mașină, mi-a spus să cobor la lac, să mă dezbrac de toate hainele, să le bag în pungi și să mă spăl în lac. Apa era rece ca gheața.

Vocea îmi devine tot mai slabă.

— Am îmbrăcat hainele pe care mi le-a adus. Ea a spălat peste tot, până când a arătat ca înainte. În timp ce curăța totul, eu am ieșit pe lac în barca cu vâsle. Era întuneric. Am aruncat ciocanul în mijlocul lacului, am umplut punga în care pusesem hainele cu pietre și am legat-o strâns, apoi am aruncat-o într-o altă parte a lacului, cum îmi ceruse mama. După ce a terminat de curățat toată casa, a urcat în mașina Amandei, iar eu am urmat-o cu mașina ei. S-a oprit la o cotitură. Deja era foarte târziu, trecut de

miezul nopții. Am parcat mașina nu departe, apoi m-am apropiat de ea. A coborât toate geamurile mașinii Amandei și amândoi am împins-o în apă. S-a scufundat imediat. Mi-a spus că nimeni nu o va găsi. Cât îmi păstrez sângele rece și nu spun nimic, nimeni nu va avea de unde să știe despre toate astea.

Ne-am întors la cabană pentru a verifica totul încă o dată și ca să recuperăm mașina tatălui meu. Apoi ne-am dus acasă. Eu am condus mașina ei, iar ea m-a urmat în mașina lui. Când am ajuns acasă, tata deja dormea. Mama îi spusese că merge la prietena ei Diana și că eu eram la o petrecere. El nu părea să-și pună întrebări în legătură cu toate astea, dar nu sunt sigur dacă a crezut-o. Nu știu nici dacă a observat că ambele mașini au lipsit din fața casei în noaptea aceea. Știu că s-a întors la cabană a doua zi, așa cum plănuise. Am rămas în camera mea toată ziua, mi-era rău și eram îngrozit. A venit acasă și s-a comportat de parcă totul era în regulă, dar îmi dădeam seama că era tensionat. Cu toții ne-am comportat de parcă totul era în regulă. Dar eu am ucis-o, mama știa asta și cred – cred că tatăl meu bănuia.

Mă uit la Moen și spun:

— Nu mama a ucis-o. Ea doar m-a ajutat să curăț mizeria. A fost vina mea. Și a ei, a Amandei. Părinții mei erau foarte fericiți până a apărut ea.

— Mama ta este complice la crimă, spune detectivul Webb.

— Nu, nu a avut nimic de-a face cu asta, protestez.

Mă prăbușesc în scaun, epuizat. Mă uit la detectiv Moen. Sunt prea speriat să mă uit la Webb sau la avocată.

— Ce mi se va întâmpla?

Ea se încruntă, dar e un fel de amărăciune în grimasa ei și o tristețe în ochi.

— Nu știu.

Se uită la avocatul meu.

— Dar ai doar șaisprezece ani. Se va rezolva.

•

Webb se lasă pe spate în scaun și urmărește tăcut cum Moen îl consolează pe Adam, cu avocata alături.

— O cunoști pe Carmine Torres? întreabă el.

Fața lui Adam este umflată de plâns. Pare surprins de întrebare. Webb este sigur că el habar n-are că mama lui a ucis-o. Adam își trage nasul.

— Da, știu cine este.

— De unde o cunoști? întreabă Moen.

— A venit la noi acasă, vorbea despre spargerile unor case. Și am mai văzut-o prin cartier.

— E moartă, spune Webb direct.

Adam e uimit.

— Am văzut poliția la ea acasă…

— A fost ucisă.

Adam își privește avocata, evident confuz. Webb trebuie să-i spună.

— Mama ta a ucis-o. Pentru a te proteja.

•

Glenda ridică ochii când ușa se deschide și Webb și Moen se întorc în sala de interogatoriu. E aici de ore întregi. Are deja un avocat, care a fost chemat și stă acum alături. Webb și Moen se așază în fața ei, iar ea își dă seama din comportamentul lor că s-a întâmplat ceva. Se pregătește pentru ce urmează. Webb îi spune după o vreme:

— Adam a mărturisit.

Ea încearcă să rămână calmă, în cazul în care el ar vrea să o păcălească, dar el începe să-i spună toate detaliile, lucruri pe care numai Adam le-ar fi putut dezvălui. Începe să plângă, în tăcere, lacrimile îi curg pe obraji, în timp ce privește fix masa din fața ei. În sfârșit, înțelesese atunci, în seara când ajunsese la cabană, că Adam începuse să bea pentru că aflase despre tatăl său și Amanda.

— E minor, spune Webb. Crima a fost impulsivă, nu premeditată. Ar putea ieși până la optsprezece ani.

Ea îl privește, simțind o speranță.

— Dar dumneavoastră veți fi la închisoare pentru mult mai mult timp.

Simte că întregul ei corp cedează. Nu știe cum de a rezistat atât de mult, cum de a suportat atât de multe fără să crape. *Cum de se gândise că Adam s-ar putea descurca cu toate secretele astea?* Sigur că a mărturisit. Se gândește la îngrozitoarea povară de a ascunde adevărul de toată lumea, de soțul ei și cum acesta bănuia ce se întâmplase la cabană. Teama ei că Adam se va îmbăta într-o zi și va spune cuiva ce au făcut. La faptul că înțelesese de mult că făcuse o greșeală teribilă. Își ridică privirea spre el cu disperare.

— Am vrut doar să-mi protejez fiul.

Webb spune:

— Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ați fi sunat, pur și simplu, la 911.

Epilog

Olivia se uită în gol pe fereastră. Coșmarul nu s-a terminat, pur și simplu și-a schimbat forma. Paul a fost eliberat fără acuzații. Adam a mărturisit. Olivia nu-și mai poate reveni – în tot timpul ăsta, Adam fusese cel care a ucis-o pe Amanda, iar Glenda l-a ajutat să ascundă crima. Iar Olivia habar n-avusese.

Gândul la cele petrecute în cabana lor o scârbește total. Nu vor mai merge niciodată acolo. Vor fi nevoiți s-o vândă. Încă o bucată din vechea ei viață, distrusă.

Iar Glenda a mărturisit că a ucis-o pe Carmine. Șocul pe care l-a simțit când a aflat asta! Olivia și-o imaginează pe Carmine moartă pe podeaua casei sale. Se spune că a fost sugrumată cu un cordon. Încearcă să nu se gândească la Glenda sugrumând-o pe Carmine din spate; asta îi dă o senzație de vertij. Se pare că Glenda o percepuse pe Carmine drept o amenințare – se temuse că, văzându-i pe Adam și Glenda conducând acasă în mașini separate, în noaptea în care a fost ucisă Amanda, și-a dat seama și urma să se ducă la poliție. Poate Glenda devenise complet nebună de la un punct încolo, își zice Olivia.

Glenda a crezut că își protejează fiul. O mamă e capabilă să facă aproape orice ca să-și protejeze fiul. Olivia se întreabă dacă acest sentiment va dispărea vreodată. Se întreabă care va fi relația ei cu Paul de acum înainte. Știe că, pentru o vreme, chiar a crezut că el ar putea fi vinovat. Iar asta îi separă acum.

Cum va face față tuturor problemelor fără Glenda? Nu poate să se gândească la ea ca la o criminală; va încerca mereu să și-o amintească doar drept Glenda – cea mai bună prietenă a sa. Deja îi duce dorul mai mult decât poate suporta. Va trebui să se descurce cumva fără ea.

Raleigh va pleda vinovat la toate cele trei capete de acuzare de spargere și intrare prin efracție și utilizarea neautorizată a unui computer; pentru că este minor, avocatul său consideră că-l poate scăpa destul de ușor, doar cu ore de muncă în folosul comunității. Raleigh le-a promis că s-au terminat zilele de scotocit calculatoare. Dar a mai spus asta și nu s-a ținut de cuvânt. Nu este sigură că îl crede.

•

Robert Pierce este încântat. Atât de încântat pe cât îi permite inima lui rece și meschină.

Nu știa despre Keith Newell. Și-a imaginat, când Paul Sharpe a fost arestat, că el fusese al doilea iubit secret. Dar Keith Newell se întâlnea cu soția lui, iar fiul acestuia o omorâse. E bine că știe, în cele din urmă, ce s-a întâmplat. E bine că nu mai este el vinovatul în ochii tuturor.

Recunoaște că îi este mai bine fără Amanda. Lucrurile deveniseră imposibile între ei. Se gândise să o omoare chiar el. O urmărește pe Becky ieșind din casă și plecând cu mașina. Își trage rapid pe mâini niște mănuși de grădinărit, apucă săpăliga și se duce în spatele grădinii să dezgroape telefonul mobil. Totul s-a terminat cu bine pentru el, dar trebuie să scape o dată pentru totdeauna de telefonul Amandei. Nu l-a uitat pe nenorocitul ăla de adolescent care ar fi putut să caute prin telefon. Există lucruri pe acel telefon pe care nimeni nu trebuie să le știe vreodată. Amanda fusese mai inteligentă decât și-a imaginat. Va lua telefonul și va conduce câteva ore spre nord, de-a lungul râului, până într-un loc pustiu pe care îl știe bine. Va șterge tot ce conține și-l va arunca apoi în apa adâncă a râului Hudson.

Robert se lasă în genunchi și sapă în pământ, acolo unde își amintește că a îngropat telefonul, dar nu îl găsește. Sapă mai adânc, mai repede, într-o zonă tot mai largă, întorcând rapid pământul cu săpăliga, respirația accelerându-i-se din cauza furiei. Nu e acolo.

Becky. Probabil că l-a văzut atunci, în grădină. Mereu îl urmărea. Probabil că a dezgropat telefonul. Se ridică în picioare, încercând să-și stăpânească furia și se uită peste gard la casa goală a lui Becky. Plănuiește următoarea mișcare.

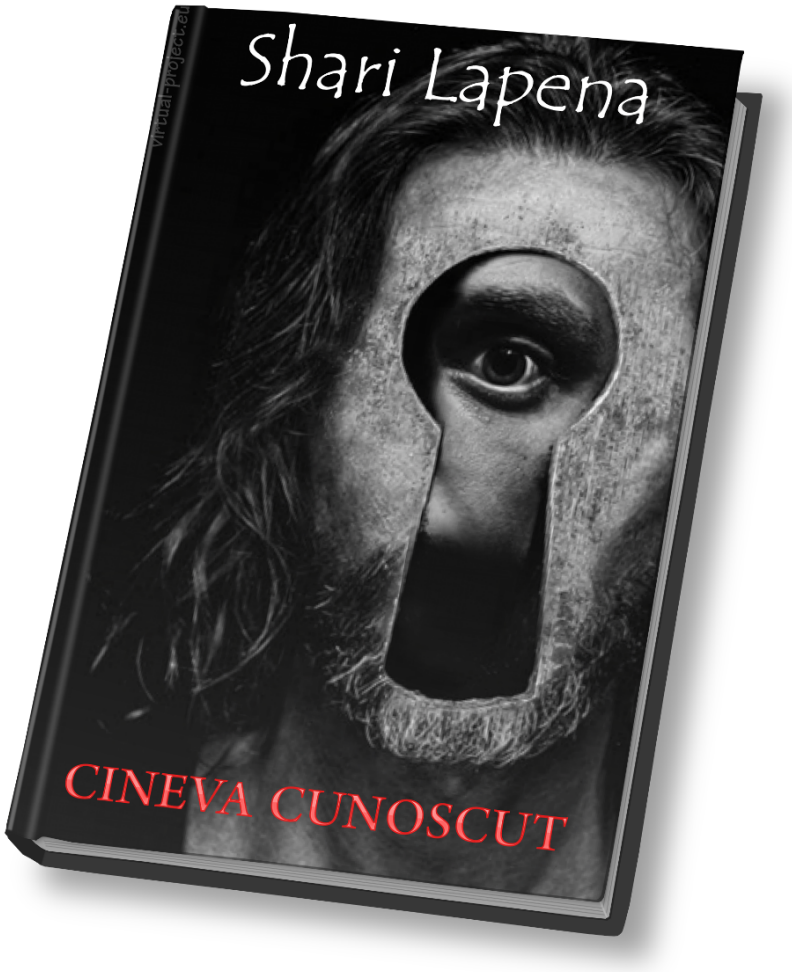

virtual-project.eu

violin

[1] În engleză, burner phone – un telefon ieftin, cu cartelă preplătită, creat pentru uz temporar, de urgență. În limba română, este cunoscut sub denumirea de „telefon de unică folosință” (N.r.).

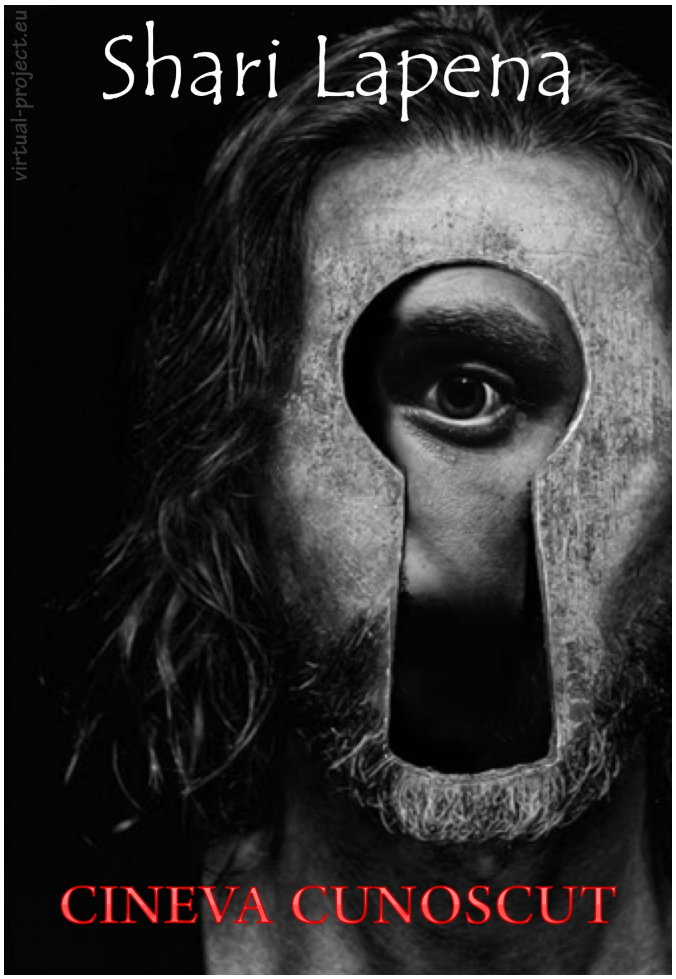
virtual-project.eu
Shari Lapena
CINEVA CUNOSCUT